PASIUNI SECRETE

Un fermecător roman de dragoste...

ERICA SPINDLER

Șeful ei era un bărbat seducător și obraznic, care flirta neobosit cu toate femeile. Putea ea să aibă încredere în iubirea lui?

EDITURA MIRON

Chance - din cauza lui obrajii ei ardeau ca focul şi nu se mai putea stăpîni...

Şeful ei era un perfectionist obraznic, imposibil, dar cînd Chance Michaels o striga „roşcato" şi îi spunea că are picioare frumoase, Elizabeth Waters roşea!

Cu un zîmbet sfidător şi maniere impertinente, Chance flirta neobosit cu secretara lui timidă, drăguţă, fără să bănuiască vreo clipă că Beth era o pictoriţă, ale cărei tablouri viu colorate relevau un spirit plin de pasiune pe care nu-l dezvăluia aproape niciodată.

Şarada vreunei vrăjitoare sau trădarea unui iubit?

Pretinzînd că sora ei Liza a creat tablourile pe care Chance le-a admirat, Beth a fost şocată să descopere cît de mult îi place să joace rolul seducătoarei... şi cît de tulburată se simte după sărutările ameţitoare ale lui Chance!

Uluit de transformarea ei, dar furios că a fost amăgit, Chance a încercat să se convingă că tot ceea ce simţea nu putea fi dragoste. Dar, după ce a învăţat-o pe Beth să zboare, va reuşi ea, la rîndul ei, să-l înveţe să aibă încredere?

Lei: 42500

www.miron.ro

C O M E N Z I O N L I N E

Tempting Chance
by Erica Spindler

© copyright by Erica Spindler

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

Erica Spindler

PASIUNI SECRETE

Traducere de Eva Galambos

Editura MIRON
București

PROLOG

Elizabeth Lucille Waters s-a născut la 4 septembrie, dimineața la ora 3:57.

Întîmplător şi cu totul potrivit a fost Ziua Muncii, şi micuța Beth şi-a făcut marea ei intrare abia după douăzeci de ore. Sau ieşirea, aşa cum s-a întîmplat în realitate.

Părinții ei au fost incitați atît de fata lor cît şi de felul în care a sosit; ambii credeau că munca grea este esența existenței şi că nimic bun nu se realizează decît prin sudoarea frunții.

În acest caz micuța Beth a fost foarte, foarte bună.

Eva, bunica ei din partea mamei, a venit cu avionul de pe Coasta de Vest, să asiste la marele eveniment, deşi a sosit după două săptămîni şi jumătate.

În fond, să interpretezi rolul principal în piesa *Mame* la o obscură companie teatrală putea, cu puțin noroc, să

se transforme în ceva mai mare; nu renunți la o astfel de posibilitate, chiar dacă ți se naşte primul nepot.

Spectacolul trebuia să se desfăşoare.

Sosind la Kansas tocmai din țara *Vrăjitorului din Oz*, California, fosta Eugenia McClowsky a rămas uluită cînd a aflat că fata ei şi contabilul cu care s-a măritat au decis să o numească pe fetiță Beth.

Actrița a decis imediat că aşa ceva nu va putea suporta. Beth este un nume mult prea obişnuit, mult prea cotidian pentru nepoata ei, acest copil cu bucle de culoarea morcovului şi cu ochi mari, albaştri.

Ridicînd copilul deasupra capului actrița a decretat: „Te voi numi Liza"

1

Întotdeauna „altminteri" era cuvîntul care îi dirija deciziile.

Beth Waters privi încruntată la scrisoarea-lanț pe care o ținea în mînă, recitindu-i conținutul. Scrisoarea promitea tot felul de răsplate – sau recompense – depinzînd de răspunsul la cererea conținută în ea.

Conform acesteia, întreruperea lanțului va atrage după sine moartea.

Superstiții tîmpite, fără nici o urmă de îndoială. Extorcare prin corespondență. Şi totuşi...

Beth îşi muşcă buza de jos, recunoscînd că se simte incomod, recunoscînd că n-ar fi dorit ca sentimentul produs de cuvîntul „altminteri" să se materializeze.

Ei bine, dar de aceast dată, nu. Beth îşi ridică puțin bărbia. N-o să se lase terorizată.

N-o să se lase amenințată de superstițiile unui străin sau de ideea lui de a-şi bate joc de ea. Mototolind scrisoarea, o aruncă în coş.

Aşa! Îşi îndreptă umerii. Se simțea bine. Chiar foarte bine. Eva – bunica ei, actrița excentrică – avea dreptate. Era cazul să-şi facă puțin curaj. Era timpul să înceapă să trăiască periculos.

Zîmbindu-şi, Beth îşi concentră din nou atenția asupra a ceea ce începuse să facă mai devreme, maldărul de scrisori de luni sosit pentru *Art One*. Ca secretară, îi revenea sarcina de a tria şi împărți scrisorile.

În momentul în care îşi începu activitatea, privirea îi rătăci spre plicul în care a sosit scrisoarea-lanț. Îl luă în mînă. Judecînd după timbrul ce reprezenta Laguna Beach, a fost trimisă de cineva din oraş.

Şi, deoarece a sosit la magazinul de obiecte de artă, însemna, mai mult ca sigur, că era vorba de o persoană care a cunoscut-o în relațiile de serviciu. Unul dintre artişti? Un client? Un coleg?

Cînd şi-a dat seamă ce face, Beth a scos o exclamație de autodispreț.

Nu-i păsa cine i-a trimis această tîmpenie. Nici nu se mai gîndea la ea. Aruncă şi plicul în acelaşi loc cu scrisoarea.

Următorul ceas a trecut pe nesimțite; a terminat cu corespondența, a preluat vreo douăsprezece mesaje telefonice şi a făcut cafea proaspătă.

Şi de milioane de ori s-a trezit că se uită în direcția coşului de hîrtii, aşezat chiar sub biroul ei.

De fiecare dată cînd făcea acest lucru îşi reproşa că este o laşă şi cu vîrful pantofului ei *Mary Jane* împinse coşul mai departe, sub biroul ei.

Pînă la urmă cedă. Foarte bine, îşi spuse. Se lăsa dusă. Dar nu era singura; în fond cineva i-a trimis scrisoarea. Cineva care, fără îndoială, o detesta la fel ca ea.

În plus, de ce să rişte?

Se aplecă şi se întinse să ia din coş scrisoarea motolită, dîndu-şi seama în acelaşi timp că a împins coşul mai departe decît putea să-l ajungă cu mîna. Simţindu-se de-a dreptul ca o idioată, se băgă sub birou să-l tragă mai aproape.

– Beth!

Speriată, Beth îşi ridică brusc capul, lovindu-se de partea de jos a biroului. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi, frecîndu-şi locul lovit, trase încet o înjurătură.

Vocea îi aparţinea lui Chance Michaels, proprietarul firmei *Art One*. Faptul că era şeful ei şi un patron pretenţios, cu temperament imprevizibil, care cerea o muncă de calitate şi lucra mai mult decît angajaţii lui nu o impresiona.

Dar că era un bărbat foarte chipeş şi cu totul excepţional – da.

Îşi închise ochii şi după pleoape i se contură faţa lui cu trăsături bine definite: bărbie pătrată cu o gropiţă adîncă în mijloc, un nas roman, dar nu chiar atît de drept, o gură plină, generoasă, dar energică. Avea o faţă puternică, masculină, poznaşă şi plină de haz.

De parcă o parte din personalitatea lui Chance Michaels ar fi refuzat să se maturizeze.

Aceasta era trăsătura lui de caracter la care, îşi dădea ea seama, nu putea rezista; partea care o lăsa oarecum dezechilibrată.

Îndrăzneţ, curajos dar şi adolescentin, Chance îmbrăţişa viaţa de parcă ar fi fost o sfidare plină de emoţii; ştia cum să se distreze.

Femeile roiau în jurul lui ca albinele cînd simţeau nectarul. Femei superbe. Femei sigure pe ele, puternice. Femei care ştiau ce doresc de la viaţă şi o luau cu ambele mîini.

Atrăgea pînă şi secretarele care înţelegeau că un bărbat ca Chance Michaels nu se va uita niciodată la ele.

Beth respiră profund. Se va întări pentru a rezista efectului produs asupra ei. Chance Michaels era numai un bărbat.

La fel ca tatăl ei. Sau ca fratele ei. Sau ca tipul care-i aducea apa minerală. Nimic special în ceea ce îl priveşte. Cu certitudne.

Ridicîndu-şi capul care o mai durea, Beth îl privi peste birou. Inima ei o porni la galop.

Atît în ceea ce priveşte planul A.

Ochii lui căprui catifelaţi s-au încreţit la colţuri cînd începu să-i zîmbească.

– Eşti în regulă? Eram gata-gata să chem cavaleria.

Zîmbetul lui era aproape impertinent.

Îi simțea mișcarea buzelor pînă la degetele de la picioare.

Căldura i-a cuprins imediat obrajii şi-şi blestemă tenul translucid de roşcată.

– Sînt bine.

Zîmbetul lui se lărgi. Eşti sigură?

Beth îşi frecă din nou capul.

– Da, da.

– Bine.

Se sprijini de cadrul uşii şi-şi încrucişă mîinile la piept. Ea îi întîlni privirea, decisă să nu se lase impresionată.

După o secundă îşi ridică sprîncenele calmă, întrebătoare, felicitîndu-se pentru propria-i performanță.

– Ai nevoie de mine pentru ceva?

– Hmmm. O privi dintr-o parte, amuzat. Mai întîi aş vrea să ştiu dacă acolo dedesubt este ceva care mă priveşte? Ceva foarte important? O trecere în revistă a situației gîndacilor? Cocoloaşe de praf?

Lăsă neterminate întrebările tachinatoare şi căldura din obrajii lui Beth se transformă în foc. Mai era în genunchi şi pe jumătate sub masă. Waters, te-ai comportat excelent, se gîndi ea. Rece ca un castravete, într-adevăr imperturbabilă.

– Bineînțeles că nu. Se îndreptă şi se aşeză din nou pe scaunul ei, netezindu-şi demonstrativ fusta. Pur şi simplu voiam să scot asta – şi-i arătă hîrtia mototolită din mînă.

Chance dădu din cap şi veni lîngă ea.

– Apropie-ți coșul de hîrtie lîngă birou ca să nu trebuiască să te bagi sub masă.

Se lăsă pe vine, trase coșul, apoi își îndreptă capul să se uite la ea. Din nou colțurile ochilor i s-au încrețit.

– Roşcato, frumoase picioare.

Ea se uită la el uluită.

– Poftim?

– Picioarele, repetă el. Cu adevărat atrăgătoare.

– O, murmură ea, dorind să-i vină pe limbă vreun răspuns ironic sau spiritual.

Rîzînd încet, Chance se îndepărtă.

– Beth, n-am vrut să te pun într-o situație jenantă. Problema mea este că spun întotdeauna ce gîndesc.

– Nu, nu. Adică nu m-ai pus într-o situație jenantă. Trase aer în piept pentru a se liniști. Ştiu ce mult îți place să tachinezi lumea.

– Într-adevăr? Se uită la ea o clipă şi apoi își drese vocea. Ai vreo veste de la asistenta mea?

– Laura? întrebă Beth surprinsă. Şi-a dat demisia. Vineri. Văzînd privirea lui întrebătoare, Beth își dădu ochii peste cap. V-ați certat, ți-a spus că eşti un tip arogant, pretențios...

– De această parte îmi amintesc. El își scutură capul. Oare nu te-am rugat să o suni şi să o implori să revină? Nu i-am trimis flori?

– Da.

– Şi?

Beth își încrucişă mîinile în poală.

– Vrei adevărul adevărat?

El se uită la ea, solemnitatea expresiei lui fiind anihilată de veselia din ochi.

– Sînt în stare să suport.

– A spus că poți să-ți iei scuzele şi florile şi să le duci acolo unde soarele...

– Îmi dau seama. Chance privi în jur la lăzile din care nu fuseseră încă despachetate lucrările de artă, la grămada care trebuia reîmpachetată şi expediată artiştilor. Un moment foarte prost ales. Îl întîlni din nou privirea. Cîte au fost pînă acum?

– Asistente? Trei în trei luni.

Expresia lui se schimbă şi deveni foarte intensă, aproape supărată.

– Ai vreo idee? În afara anunțului la mica publicitate din *Los Angeles Times* şi de pilule ca să am răbdare?

Beth se uită la el serioasă. Gînditoare. Această intensitate şi această schimbare bruscă de temperament făceau dificilă colaborarea cu Chance. Munca unui asistent al lui Chance era foarte pretențioasă. Şi provocatoare. Păcat că Laura nu a considerat-o în acest fel.

Îşi ridică mîinile cu palmele în sus.

– Îmi pare rău. Dar am să dau anunțul imediat.

– Mulțumesc. Porni către biroul lui, dar apoi se întoarse. Este atît de rău să lucrezi cu mine?

– Nu, răspunse ea cu blîndețe, îngrozită de felul în care gîtlejul ei s-a strîns cînd a rostit aceste cuvinte. Nu, nu este.

El zîmbi.

– Şi, roşcato...

– Da?

– Nu te-am tachinat. Ai picioare superbe.

Şi apoi plecă. Beth se uită la uşa închisă timp de zece secunde înainte să-şi fi dat seama că a încetat să mai respire.

Picioare. Chance zîmbi în timp ce trase după el uşa biroului. Într-adevăr, le are frumoase. Subţiri, puternice şi frumos formate.

De necrezut cum de nu le-a observat pînă acum. Îşi scutură capul. La naiba, este ruşinos. Picioare de acest gen tind să creeze unui bărbat buna dispoziţie. Şi în ultima perioadă s-a comportat ca un urs.

Nu este de mirare că Laura a plecat. Şi încă două asistente înaintea ei.

Chance se apropie de birou, un obiect nu foarte mare, confecţionat din sticlă.

În toată încăperea predominau nuanţe neutre ca să nu se interfereze cu obiectele de artă plasate peste tot – unele piese cu culori strălucitoare, chiar şocante, altele în nuanţe subtile, sugestive.

Se aşeză în spatele biroului şi se uită în jur. Toate obiectele de artă din această cameră proveneau din colecţia sa personală, fiecare aparţinînd unui artist pe care nu numai că-l reprezenta, dar îl şi descoperise.

Îşi mută privirea de la o pictură la alta, zîmbind, cuprins de satisfacţie.

Îi plăcea să descopere şi să lanseze noi talente. A început să se gîndească la ele; aceste succese l-au ajutat să-şi cîştige o reputaţie în lumea artelor, ceea ce valora mult mai mult decît banii.

Dar recunoştea că satisfacţia pe care o resimţea însemna mai mult decît cele două aspecte. Plăcerea lui de a lansa un talent nou era mai mult personală, de moment.

Chance îşi scutură capul. Poate se datora faptului că părinţii lui au luptat atît de mult să se impună artistic, poate că îi plăcea deoarece l-a făcut... Ce?

Să simtă. Cuvîntul i-a venit în minte şi el ricană.

Este ridicol.

Iritat de propria-i persoană şi de şirul gîndurilor, se ridică şi începu să se plimbe neliniştit prin cameră. Îşi concentră atenţia asupra Expoziţiei de vară ce se apropia şi a necesităţii de a găsi un nou talent excepţional, dar nedescoperit.

În fiecare an Expoziţia de vară de la galeria lui din San Francisco servea drept mijloc de lansare a unui anonim în imperiul artelor.

Numai că acum el nu găsise talentul potrivit, în acest an totul a părut... mediocru.

Încruntîndu-se, Chance se opri şi privi la un fascicul roşu, îndrăzneţ, într-una din picturile sale preferate, fiind conştient de neliniştea care părea că nu-l părăsea niciodată. Sentimentul că un aspect important îi lipseşte.

Ce ridicol, se gîndi el din nou. Nimic nu-i lipseşte. Ducea o viaţă nemaipomenită, aproape perfectă.

Era liber să facă tot ce-i plăcea, nu avea nici un fel de încurcături sentimentale.

Avea şi succesul financiar care-i permitea să facă numai ce-i trecea prin cap, fie legat de o femeie, fie să călătorească, fie să-şi cumpere jucării de înaltă tehnologie. O viaţă aproape perfectă, se gîndi din nou, apoi scoase un sunet plin de dezgust.

Poate ar trebui să iasă. Se apropie din nou de biroul lui şi de peretele din sticlă din spate în lumina strălucitoare.

Să sune pe una dintre prietenele lui şi să plece la San Francisco pentru weekend.

Şi-ar putea vizita galeria, să mai ia legătura cu unul, cu altul.

N-a mai ieşit cu o femeie de cînd a rupt-o cu Gizelle. Sau era Monique care a cerut să-şi aprofundeze legătura... sau altcineva?

Alese varianta altcineva. Aşa făcea întotdeauna.

Cînd s-a întîmplat?

Chance îşi puse această întrebare apropiindu-se de fereastră şi de lumina soarelui din sudul Californiei care năvălea din plin prin ea. Acum opt săptămîni? Sau douăsprezece?

Ce naiba se întîmplă cu el?

O mişcare de-afară îi atrase atenţia. Un copil, rîzînd, fugi de lîngă mama lui; după o minge mare, roşie, care sărea în faţa lui.

Roşu.

Beth.

Chance îşi scutură capul, gîndindu-se cît de uşor roşeşte secretara lui. Şi cît de drăguţ.

Zîmbi. Păr roşu, ochi albaştri şi un ten ca frişca proaspătă. Cu pistrui. O mulţime.

Se întrebă dacă are pistrui şi în altă parte, nu numai pe faţă, aşa cum s-a întrebat de mai multe ori dacă roşeşte peste tot la fel de delicios ca în obraji.

Bineînţeles nu va afla niciodată. Îl intriga deoarece era diferită faţă de femeile cu care se înconjura de obicei. Şi deoarece simţea nevoia unei schimbări.

Recunoştea că asta-i lipsea. Era într-o stare proastă.

Îşi frecă partea laterală a nasului cu degetul arătător şi simţi cum gura lui formă un început de zîmbet.

După Monique sau Gizelle, nu mai ţinea minte care dintre ele, s-a gîndit să o invite pe Beth.

Ideea i-a venit într-o vineri după-amiază cînd ea îşi băgă capul pe uşa biroului lui să-i ureze noapte bună. Dorinţa s-a iscat atît de brusc şi atît de puternic, încît a rămas uluit.

S-a debarasat cu greu de această dorinţă şi i-a părut bine. O combinaţie cu o angajată era o mare greşeală, iar Beth Waters nu părea tipul de femeie pe care un bărbat să o invite fiindcă simţea nevoia unei schimbări de ritm.

Femei de genul lui Beth Waters căutau altceva, o relaţie mai durabilă decît ceea ce el i-ar fi putut oferi.

Afară, mama a ajuns copilul din urmă. Cînd l-a prins în braţe, mingea a alunecat din mîinile copilului şi a fost luată şi dusă de vînt.

– Chance?

Uluit, Chance se întoarse. Beth îşi băgase capul pe uşa biroului. Îi întîlni privirea şi jenat, în mod straniu, i se păru că i-a ghicit gîndurile.

– Da?

– Am bătut la uşă, dar nu mi-ai răspuns.

– Nu mă îndoiesc. Chance zîmbi. Ai dat anunţul?

– Da. Beth trase aer în piept. Şi după aceea am dat un telefon la facultatea de artă a universităţii şi am aranjat ca cîţiva studenţi din cursul superior să vină şi să ajute la împachetat şi despachetat obiectele de artă din camera din faţă. Vor veni după prînz.

– Eşti angajata cea mai minunată.

– Nu fi atît de repezit. Le-am oferit doisprezece dolari pe oră.

– Credeam că minunile sînt gratuite.

– Nu în sudul Californiei. Ea rîse şi făcu cîţiva paşi spre ieşire. Voi supraveghea munca lor şi voi avea grijă personal ca picturile să ajungă în stare bună la *Benton and Brothers Advertising.*

– Ce m-aş face fără tine? Beth roşi brusc, iar el zîmbi. Roşcato, vorbesc serios.

Încîntată, ea murmură.

– Mulţumesc.

Chance simţi cuvîntul ca pe o lovitură de pumn în stomac, iar buzele ei care începeau să surîdă – ceva mai jos. Îşi zise că trebuie să se stăpînească.

– Am să te anunţ cînd studenţii vor sosi.

– În regulă.

– Mai ai nevoie de ceva înainte ca...

– Nu.

– Foarte bine. Atunci eu...

– Beth?

Ea se opri.

– Da?

Dorința de a o invita la cină îi stătea pe vîrful limbii. Amintindu-şi însă ce fel de femeie este Beth Waters, îşi înghiți cuvintele şi murmură în schimb:

– Îți mulțumesc din nou.

Şi apoi ea plecă.

Chance reveni la fereastră.

Mingea roşie dispăruse demult în marea albăstrime a cerului, dar, dintr-un motiv sau altul, Chance se trezi că, oricum, o caută.

– În atelierul tău, unde ştiam că te voi găsi.

Oprindu-se din lucru, Beth îşi ridică privirea de pe desenul din față. Bunica ei stătea în uşă, cu o expresie amuzată.

Beth îşi mută privirea de la bunica ei la ceas şi rămase şocată văzînd că este aproape nouă.

Ultima dată cînd s-a uitat, ceasul indica şase şi un sfert şi încercă să dea uitării scena jenantă cu Chance.

Dar nu cu prea mare succes.

Chiar şi-acum, cînd se gîndea la ea, îşi imagină cum arăta în genunchi, căutînd ceva în coşul de gunoi.

Beth încercă să scape de această imagine, amintindu-şi de bunica ei.

Se încruntă plină de confuzie. Abia ieri Eva zburase la New York la o audiere pentru un rol într-un serial sentimental.

– Cînd te-ai întors?

Femeia mai în vîrstă îşi făcu o intrare dramatică în cameră.

– În această după-amiază.

Beth puse culorile înapoi în cutie, apoi se întoarse către bunica ei.

– Şi cum a mers?

– Foarte bine. De fapt splendid. Eva se aplecă adînc, de parcă ar fi avut în faţă un public care o adora. Competiţia este între mine şi o altă actriţă şi cu toate că impresarul meu m-a avertizat că producătorii vor decide, eu am fost mult mai bună.

– O, Eva! Beth sări în sus şi-şi îmbrăţişă bunica. Sînt atît de bucuroasă. Meriţi să primeşti acest rol, ai muncit atît de greu.

Eva o îmbrăţişă şi ea rîzînd.

– N-aş fi putut s-o fac fără tine. Cu un gest de bunică ce nu-i era caracteristic, şterse o pată de vopsea de pe obrazul lui Beth. Dacă nu mi-ai fi împrumutat banii de drum...

Beth o opri.

– Nu face nimic.

– Nimic a reprezentat toate economiile tale. Vocea adîncă a Evei deveni şi mai profundă. Banii tăi pentru zile negre.

Beth rîse.

– Mai am optsprezece dolari şi cincizeci şi trei de cenţi. În plus, nu-mi spuneai tu întotdeauna că banii pentru zilele negre sînt numai pentru cei care-şi ţin soco-teala banilor?

– De exemplu, tatăl tău.

Eva fu cuprinsă de un fior de dezaprobare dramatică, dispărîndu-i orice urmă de sentimentalism.

Beth îşi scutură capul.

– Tata este contabil. Şi acum vom schimba subiectul.

– Întotdeauna faci asta.

– Tu n-ai face-o?

Eva fornăi, apoi se apropie de şevaletul lui Beth şi se uită la ceea ce lucra.

– O schiţă nouă?

– Ai văzut-o? întrebă Beth, aproape cu timiditate.

– Este extraordinară!

Beth zîmbi, obişnuită cu exagerările Evei, mai ales cînd era vorba de lucrările ei de artă.

– Şi eu cred că este ceva mai special. Nu ştiu cum, dar întreaga serie m-a prins. Sînt aproape emoţionată. Ştiu că pare o prostie, dar parcă ar fi o vrajă. De parcă am reuşit să o invoc de undeva, din afară.

– Tu ştii, murmură bunica ei, netezindu-şi o buclă căruntă. Mă gîndesc, de ce nu-l rogi pe şeful tău să vină şi să arunce o privire la lucrările tale? A lansat atîţia artişti. Am auzit că instinctul nu l-a înşelat pînă acum niciodată şi, dacă el crede că ai talent, are drep-tate.

– Nu, răspunse Beth repede, speriată la ideea că

trebuie să-şi împartă cu cineva arta. Este prea devreme. Nu sînt încă pregătită.

Bunica ei scoase imediat o exclamaţie de nerăbdare.

– N-ai să fii niciodată descoperită dacă-ţi ţii lucrările ascunse aici!

– Nu vreau să fiu descoperită, răspunse Beth. Vreau numai...

– Să-ţi petreci viaţa pictînd tablouri pe care nu le va vedea niciodată nimeni, adăugă Eva.

Obrajii lui Beth s-au colorat şi-şi ridică hotărîtă bărbia.

– Mă ocup de pictură fiindcă simt nevoia. Este aici în mine, spuse ea cu blîndeţe, apăsîndu-şi pieptul cu mîinile. Aşa sînt eu. N-o fac fiindcă am un talent deosebit sau o viziune măreaţă pe care să o prezint lumii.

– Dar dacă o ai? o contrazise bunica ei. Ce-ar fi dacă...

– Eşti bunica mea. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea şi bunica ei nu se înţelegeau niciodată cînd venea vorba despre acest lucru.

Ironia soartei. Părinţii ei nu au crezut niciodată că ar avea talent şi nu au înţeles nevoia ei de a crea; bunica ei credea în ea, dar nu înţelegea teama ei de a împărţi cu lumea acest lucru care-i aparţinea.

Mult timp după ce bunica ei a plecat, Beth a stat să reflecteze asupra a ceea ce i-a spus femeia mai în vîrstă.

Oare bunica ei are dreptate?

Îşi va petrece viaţa pictînd tablouri pe care nu le va vedea nimeni? Oare asta-şi dorea?

Nu.

Dar alternativa – să arate şi să-şi împartă lucrările – o îngrozea. I-au revenit toate amintirile încercărilor ei de a ieşi în faţă şi toate momentele cînd a fost respinsă.

Să-i arate lucrările lui Chance? Să-l roage să-şi spună părerea?

Beth îşi scutură capul, sufocată. Nu. În nici un caz. Era cine era.

Desigur, uneori visa să fie curajoasă, mai asemănătoare cu bunica ei atît de libertină. Uneori chiar îşi imagina că este descoperită.

Dar acestea erau visuri. Ea era Beth cea sfioasă, cea timidă. Liniştită, rezervată, precaută.

Numai un prost ar putea pretinde să fie ceea ce nu este.

2

A doua zi de dimineață, Chance urmărea căscînd cum cafeaua din filtru picura în ibric.

Cu o seară înainte a lucrat pînă tîrziu şi acum, cînd era abia opt, venise de o oră la *Art One*.

Nici vorbă să poată pleca din oraş în weekend, se gîndi frecîndu-şi obrajii proaspăt bărbieriți. Nu putea ajunge acasă la timp să doarmă ca lumea. Găsirea unei noi asistente devenea o prioritate. Dacă nu, urma să-şi mute un pat în birou.

Chance căscă din nou, îşi turnă o ceaşcă din cafeaua neagră, tare, şi se întoarse în biroul lui. Trebuia să sune societatea de asigurări pentru obiectul care s-a deteriorat ieri, în timpul transportului.

Ținînd cont de seriozitatea accidentului, puteau să se considere norocoşi că nu s-au stricat decît sticla de la tablou şi cadrul din stejar lustruit.

După aceea, va trebui să ia legătura cu artistul care...

Chance s-a întrerupt din meditație, observînd deodată că nu mai era singur. Beth stătea la biroul ei la recepție şi se apleca să se privească într-o oglinjoară în timp ce-şi împletea părul într-o coadă.

Degetele i se mişcau repede, prinzînd cu putere şuvițele rebele. Părul său, ondulat, chiar creț, părea moale şi fin ca al unui înger neascultător.

Se întreba oare ce-ar simți dacă ar mîngîia aceste şuvițe.

Uitînd de oboseală, îşi plimbă privirea peste restul corpului ei. Beth Waters era... drăgălaşă. Îşi scutură capul zîmbind. O grămadă de femei ar fi detestat acest epitet – la naiba, poate şi Beth. Dar cu fața ei băiețoasă, în formă de inimă, cu năsucul cîrn şi cu grămada de pistrui, epitetul i se potrivea.

Cu excepția gurii. Blîndă şi plină, avînd culoarea vinului roşu, dulce, buzele sale îți aminteau o mulțime de alte epitete, dar cuvîntul „drăgălaş" nu figura printre ele. Promițătoare. Senzuală. Care te zăpăceşte.

Privirea îi rămase ațintită asupra ei şi stomacul i se încordă. Oare aceste buze erau tot atît de excitante pe cît arătau?

Dîndu-şi seama de direcția gîndurilor lui, Chance se încruntă şi-şi mută privirea de la buzele ei. Îmbrăcămintea ei era sobră, o bluză albă cu mîneci scurte cu un guleraş încrețit, o jachetă bleumarin aşezată pe spătarul scaunului şi, după cît putea ghici, o fustă

bleumarin, bineînțeles lungă. Fardul şi bijuteriile erau tot atît de simple ca şi îmbrăcămintea ei.

Simplă. Obişnuită. Timidă.

Adjectivele se potriveau imaginii ei; nimic din comportamentul ei nu sugera o altă femeie decît cea pe care o avea în fața ochilor.

Dar... ceva nu se potrivea.

Poate părul, mai închis la culoare decît morcovul, dar nu chiar castaniu-roşcat, sau graba cu care obrajii ei se roşeau. Foc. Exista în ea; era sigur de acest lucru.

Apele liniştite sapă adînc.

Chance rîse în sinea lui, atît din cauza clişeului, cît şi a proverbului. Şi a imaginației lui.

Beth Waters era exact femeia care părea să fie. Într-adevăr, avea nevoie de o asistentă nouă.

Făcu un pas în direcția ei.

– Bună dimineața.

Beth îşi ridică brusc capul, uluită.

Chance se uită în spate, apoi la persoana lui.

– Mi-au crescut coarne sau ceva în genul ăsta?

Ea clipi.

– Nu, dar nu m-am aşteptat să te văd atît de devreme.

El rîse.

– Pînă nu-mi găsesc o nouă asistentă, mi-e teamă că pentru mine va fi dimineața devreme şi seara tîrziu. Se apropie de biroul ei, apoi se sprijini de un colț. Voi fi un băiat foarte plictisitor.

Beth înghiți – cu greu. Nişte mătuşi nemăritate erau

plictisitoare. Chance Michaels nu putea fi plictisitor chiar dacă viața lui ar fi depins de acest lucru. Simțind cum sîngele îi pulsează nebunește prin vene, îl întrebă, aparent calmă:

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Se aplecă spre ea, întrebîndu-se dacă pielea ei era tot atît de mătăsoasă pe cît părea. Ce părere ai despre mine, domnișoară Waters? o tachină, ridicîndu-și sprîncenele. Ai vrea s-o împărtășești?

– Cred că renunț. Își încrucișă mîinile peste scrisoarea-lanț, sperînd că n-o va observa. Pot să-ți fac o cafea?

Chance își luă ceașca, apoi bău o înghițitură, studiind-o peste marginea cănii. Părea ca un copil prins asupra unui fapt nepermis.

– Ce te aduce aici atît de devreme?

– Nimic special. În clipa în care cuvintele i-au ieșit din gură își blestemă răspunsul vinovat. Doar să ajung din urmă niște... probleme.

Își lăsă privirea în jos spre biroul din fața ei apoi, de parcă și-ar fi dat seama ce face, își ridică repede ochii spre el.

Chance se abținu să nu scoată vreun sunet de apreciere. Își dă seama oare cît de nevinovați îi sînt ochii? Și cît de atrăgătoare este lipsa ei de sofisticare?

Indică hîrtia din fața ei.

– Ce-i asta?

– Ce anume?

– Asta. Prinse colțul hîrtiei și o trase de sub mîinile

ei încrucişate, apoi trecu în revistă cu privirea conţinutul. O scrisoare-lanţ?

Beth i-o smulse din mînă.

– Exact.

– Şi te preocupă, nu-i aşa?

Ea se uită furioasă la el.

– Nu cred că ţi-am cerut părerea.

– Hei! Chance îşi ridică mîinile. Nici eu nu vreau să fiu călcat de un autobuz. Este un lucru care te poate speria.

Beth dădu drumul la respiraţia pe care şi-a ţinut-o.

– N-ai nimic de lucru?

– Foarte mult. Dar mă distrez mult mai bine dacă stau aici de vorbă cu tine.

Încercă să se uite din nou furioasă la el, dar Chance indică doar cu degetul maldărul de hîrtii de pe biroul ei.

– N-a venit încă poşta?

Ştia foarte bine că nu.

– Nici măcar nu mă voi obosi să-ţi răspund, spuse Beth.

– Nici o scrisoare. El zîmbi. Foarte bine, dar vreun telefon? Văzînd expresia ei începu să rîdă. Bine, bine, te las. Făcu un pas, apoi se opri văzînd marginea unei hîrtii cu culori strălucitoare ieşind de sub teancul de foi albe de pe biroul lui Beth. Ce-i asta?

Schiţele ei. Beth le privi îngrozită. Împreună cu scrisoarea-lanţ înghesuite într-un dosar pe care-l luase de dimineaţă cu ea.

Nu avea de gînd să le scoată, voia să le pună înapoi

în sacoşă după ce termina cu ciitul scrisorii.

Acum Chance le-a văzut.

Cu gura uscată şi sîngele zvîcnindu-i în cap, Beth urmări cum Chance scoate schiţele şi le studiază. I-a trebuit întreaga ei stăpînire de sine să nu i le smulgă din mîini.

O secundă se transformă în două, apoi au devenit minute. Lui Beth i se păreau ani, chiar secole.

Tăcerea care s-a lăsat între ei devenise asurzitoare, ea dorea ca el să spună ceva, orice.

– Ale cui sînt? întrebă el pînă la urmă.

Beth îşi umezi buzele. Nici un cuvînt de apreciere, nici o opinie. Simţi o durere în piept; fiecare respiraţie o tăia.

– Acestea?

– Da. Chance zîmbi şi ridică desenele. Acestea. Se opri, zîmbetul începînd să-i dispară. Beth? S-a întîmplat ceva?

– Nu. Sînt schiţele surorii mele, răspunse repede, cuvintele ieşindu-i din gură înainte de a le putea opri. Sora mea... Liza.

– Liza, repetă Chance de parcă încerca rezonanţa numelui.

– Da. Le-am luat cu mine din greşeală. Beth întinse mîna după desene. Se va supăra dacă va afla că sînt la mine.

Ignorînd mîna întinsă, Chance continuă să studieze desenele. Îşi încruntă sprîncenele.

– N-am ştiut că ai o soră şi care mai este şi artistă.

– N-am avut niciodată prilejul să vorbesc despre ea.

Dumnezeule, în ce bucluc s-a băgat? Şi cum o să iasă din el?

– Pînă acum, murmură el, lăsîndu-şi din nou privirea în jos la desene.

Oare ce crede despre ele? se întrebă Beth, dorind fie să le lase din mînă, fie să spună ceva. Orice. Dar el continua să studieze schiţele în tăcere.

Beth îşi încrucişă braţele pe piept.

– Nu ne asemănăm deloc, spuse ea nervoasă, simţind nevoia să întrerupă tăcerea. Ea... vreau să spun Liza, este curajoasă şi extrovertită. Un caracter puternic.

– Ca bunica ta.

Beth se încruntă, uitînd pentru o clipă că el a întîlnit-o pe Eva, că bunica ei se vedea uneori cu unul dintre artiştii descoperiţi de el, ale cărui opere se vindeau cel mai bine.

– Da, spuse pînă la urmă. Dar eu mă asemăn mai mult cu mama mea... adică a noastră.

Se străduia să se abţină să nu-i smulgă schiţele şi să le înghesuie înapoi în dosar. Ce stupizenie. De ce nu a controlat dimineaţa, înainte de a pleca, ce era în el?

– Sînt schiţe?

– Da. Pentru picturi.

– Hmm. Îşi aplecă într-o parte capul şi ea îşi ţinu respiraţia. Ştii în general cu ce lucrează?

– Cu de toate. Mai ales culori acrilice, uneori şi xerografie şi grafit. Depinde de dispoziţie. Acum a început să picteze şi în ulei.

El dădu din cap fără să comenteze.

– Dimensiunile?

– Mari. Un metru douăzeci pe un metru optzeci. Uneori mai mari, uneori mai mici.

Chance lăsă schiţele pe birou.

– Au o adîncime reuşită.

Adîncime. Inima lui Beth făcu un salt. Crede că au adîncime.

Dacă Chance Michaels crede că au adîncime, înseamnă că nu este o ratată; părinţii ei au greşit.

Răsuflă uşurată cu o grabă plină de emoţie.

– Încearcă să prezinte, prin intermediul culorilor, formei şi transparenţei, ceva din condiţia umană. Cu mîinile tremurătoare, Beth indică o zonă a uneia din schiţe. Juxtapunînd acest element greu, întunecos cu cel luminos, colorat, îşi imaginează prin pictură marele act de echilibrare a lumii. Ştii – dragoste şi ură, înstrăinare şi apropiere. Sîntem cu toţii umani şi aparţinem cu toţii aceleiaşi familii, dar atît de des trăim într-o stare de separare.

Beth îşi ridică privirea spre el şi observă că o privea mirat.

– Voi două trebuie să fiţi foarte apropiate, murmură el.

– De ce spui asta?

– Îi cunoşti atît de bine lucrările. Puţine persoane

înrudite sînt atît de implicate în expresia creatoare a celeilalte.

Beth se uită o clipă la el, dîndu-şi seama îngrozită cît de încurcată a devenit situaţia.

– Sînt... foarte apropiată de Liza. Cel puţin aceasta nu era o invenţie totală. Nu putea fi mai apropiată decît era.

– Şi-ţi plac lucrările ei?

– Da, îmi plac.

Chance îşi aplecă într-o parte capul şi părul lui închis îi căzu pe frunte.

– Mă întrebam întotdeauna cum e să ai un frate sau o soră.

Părea că aşteaptă un răspuns, aşa că ea îi zîmbi larg.

– E bine.

Chance se pregăti să plece.

– Poate într-o zi mă voi întîlni cu Liza. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu ea despre picturile ei.

– Nu! Văzîndu-i expresia, Beth şi-a dres repede vocea. Vreau să spun că nu prea este posibil. Este foarte mult timp plecată. Chiar şi-acum... se află într-o excursie cu bicicleta în munţi.

– Într-adevăr? Şi care?

Beth îl privi întrebătoare.

– Cum care?

El îi zîmbi şi-şi scutură capul.

– Munţi, Beth.

– O! Beth se opri, încercînd să-şi aducă aminte

care sînt munții unde oamenii se duc să facă excursii cu bicicleta. Luă o hotărîre. Munții Stîncoşi.

El îşi ridică sprîncenele.

– Este îndrăzneață.

După ce plecă, Beth se uită în jos, furioasă, la scrisoarea-lanț. De groază.

Acum şeful ei crede că are o soră. O soră pe care vrea să o întîlnească.

Dacă ieri ar fi lăsat scrisoarea la gunoi, nu s-ar afla în această încurcătură.

Fără îndoială Eva ar găsi întreaga situație amuzantă.

Mormăind o înjurătură, Beth rupse scrisoarea în două şi o aruncă în coş. De această dată va rămîne acolo.

În plus, nu credea că putea fi mai ghinionistă decît acum.

Trei zile mai tîrziu şi-a dat seama că a greşit. Putea fi mai ghinionistă. Mult mai ghinionistă.

Aproape plîngînd, îşi sprijini capul pe volan, încercînd să ignore vacarmul provocat de claxoanele maşinilor blocate în spatele ei.

Pînă în această dimineață, valul de ghinioane ar fi putut fi considerat doar o undă de neplăceri iritante.

Apoi, domnul Willy, peştişorul ei de aur a murit, curentul şi apa i-au fost oprite deoarece bătrîna doamnă Beaver de la etajul de jos, cam nebună, i-a luat din nou corespondența în care se găseau facturile.

Iar acum maşina ei veche s-a stricat şi era imobili-

zată pe autostrada Santa Ana, într-un trafic dens.

Pînă la urmă a reuşit să ajungă la un service. Acolo a aflat de la mecanic că repararea maşinii ei vechi ar costa-o mai mult decît preţul maşinii. Lăsată să decidă – să trăiască în sudul Californiei fără maşină sau să ia un împrumut şi să cumpere una într-o stare mai proastă decît cea care tocmai şi-a dat duhul, Beth a ales sărăcia financiară şi roţile.

Epuizată de chinul prin care a trecut, ajunse la parcarea de lîngă clădirea din stuc roz în care se găsea apartamentul ei.

Doamna Beaver, încă în capotul ei înflorat şi în papuci, era în faţa casei, udînd muşcatele. Femeia se opri şi o privi uluită de parcă ar fi fost o necunoscută.

– Maşină nouă, strigă Beth, ieşind din ea. Cea veche şi-a dat duhul azi-dimineaţă pe autostradă.

Vecina ei o privea în continuare. Beth îşi drese vocea în timp ce traversa drumul spre ea.

– Doamnă Beaver, s-a întîmplat ceva?

– Credeam că te-ai mutat.

– Să mă mut? Beth îşi scutură capul şi-şi puse geanta pe umăr. Nu. M-am dus numai la lucru.

– Atunci cine s-a mutat?

Neînţelegînd această nouă invenţie a lui Gretchen Beaver, Beth începu să se apropie de scările din faţă.

– Îmi pare rău, nu ştiu.

Ajunse la scări şi apucă bara de parcă ar fi fost un colac de salvare.

– Ne vedem mai tîrziu, doamnă Beaver.

Făcînd un ultim semn cu mîna, Beth intră în clădire.

Cu cheile în mînă fugi pe scări. Se opri brusc sus, inima bătîndu-i neplăcut în piept.

Uşa apartamentului ei era întredeschisă şi lumina se strecura din deschizătură în holul destul de întunecos. Ştia că de dimineaţă a închis uşa.

Strîngînd cheile între degete, Beth făcu un pas precaut spre uşă. Apoi încă unul. Cînd ajunse, o împinse încet.

Inima ei se opri, apoi începu să bată într-un ritm rapid. A fost jefuită.

Încrucişîndu-şi braţele pe piept, Beth intră în apartamentul ei acum gol, oprindu-se chiar în mijlocul camerei de zi fără mobile.

– Ţi-am spus că te-ai mutat.

Ulúită, Beth trase aer în piept şi se întoarse. Vecina ei stătea în prag, ţinînd în mîna dreaptă stropitoarea udă. Beth încercă să se calmeze.

– Doamnă Beaver, unde ai fost cînd acest lucru s-a întîmplat? I- ai văzut pe hoţi?

Doamna Beaver se încruntă.

– N-am văzut hoţi. Erau cărăuşi. Au venit azi-dimineaţă.

– Azi-dimineaţă, repetă Beth ameţită. Cînd?

– Nu ştiu. Devreme. Vecina ei se uită în jur. Mi-au lăsat o carte de vizită.

Femeia mai bătrînă caută în buzunar şi i-o înmînă. Pe cartea de vizită scria:

„Serviciul de mutat mobilier al lui Trusty. Ne mişcăm repede!"

Într-adevăr.

– Doamnă Beaver... Gretchen, trebuie să pleci. Beth o luă pe femeie de braţ şi o conduse la uşă. Acum nu este momentul potrivit. De fapt este momentul cel mai nepotrivit. Vom vorbi... mai tîrziu. Mult, mult mai tîrziu.

După ce o asigură din nou că nu intenţionează să se mute, Beth închise uşa şi, cu degete tremurătoare, trase yala şi puse lanţul.

Întorcîndu-se, se sprijini de uşă şi cîteva clipe îşi privi apartamentul gol. Începu să tremure de frig şi se strînse cu braţele. Ce se va face?

Nu trebuia să controleze polița de asigurare ca să ştie că a dat de dracu'. Ultima dată cînd polița ei a expirat a renunțat la întreaga asigurare cu excepția... atelierului.

Fu cuprinsă de panică şi alergă prin camera de zi pînă în fundul apartamentului. Dumnezeule, ce se va face dacă i-au luat picturile?

Deschise larg uşa atelierului, apoi se opri, cuprinsă de zeci de emoții, printre care uşurarea n-a fost cea mai importantă.

Hoții nu s-au atins de atelier. I-au luat canapeaua de mîna a treia şi televizorul ei alb-negru vechi de zece ani, dar nu au vrut creațiile ei.

Chiar şi hoții de rînd sînt critici de artă, se gîndi Beth, începînd să rîdă isteric. Cedînd rîsului, rîse pînă cînd acesta s-a transformat în plîns.

Numai după ce plînse de nu mai putu, îşi dădu seama ce s-a întîmplat – scrisoarea, a rupt lanţul.

Trebuie să se întoarcă.

Etichetîndu-se drept o idioată superstiţioasă, îşi luă poşeta şi cheile, şi se îndreptă către *Art One*.

Chance ajunse în micul parcaj păzit aparţinînd în exclusivitate personalului firmei *Art One* şi îşi parcă maşina alături de una ce părea destul de veche. Se uită la ea şi se încruntă.

În afară de el ,parcajul era utilizat de cele două angajate: Virginia, administratoarea şi contabila biroului, care avea un *Volvo* sedan, şi Beth, cu un autoturism de un tip mult mai vechi. Această maşină îi era complet necunoscută.

La naiba. Chance strînse puternic volanul. A mai fost jefuit de două ori şi prima dată, hoţii – nişte morfinomani, au căutat droguri. Au confundat *Art One* cu farmacia veterinară de alături.

De ambele dăţi hoţii au produs daune inestimabile operelor de artă în căutările lor frenetice după valori pe care le puteau înţelege. Distrugerea fără sens i-a făcut rău.

Îşi îngustă ochii, uitîndu-se la geamurile biroului. Era întunecoase, în afara unei lumini blînde care se strecura de undeva de dinăuntru.

De această dată nu se va lăsa, se gîndi el, devenind brusc furios. De această dată îi va prinde pe nemernici asupra faptului împlinit.

Luîndu-şi telefonul celular, sună la 911 şi informă poliţia despre hoţi. Apoi, în loc să aştepte aşa cum i s-a ordonat, coborî din maşină.

N-o să stea liniştit în timp ce hoţii îi caută prin birou şi distrug opere de artă de neînlocuit. În nici un caz.

Închise încet portiera şi se strecură spre intrarea din spate a biroului, mormăind o înjurătură cînd văzu lumina verde a alarmei.

Hoţii au reuşit să intre în pofida instalaţiei antifurt. Din nou. Care este utilitatea acestui sistem blestemat dacă nu ajuta la îndepărtarea criminalilor?

Păşi încet înăuntru şi căută prima armă la îndemînă. Strînse printre degete o sculptură mică, cilindrică, ce purta denumirea de *Pasăre postmodernă în zbor*, simţind răceala şi netezimea bronzului şlefuit.

Chance prinse mai bine obiectul. De la obiect de artă la instrument brutal – spera ca artistul să aibă simţul umorului. Zîmbi acru. Şi din negustor de obiecte de artă în spărgător de capete. Foarte drăguţ.

Înainte de a-l vedea pe intrus, Chance îl auzi. Nenorocitul era în zona de recepţie, umblînd la biroul lui Beth. Fără să se facă văzut şi cu o voce care, spera el, suna mai feroce decît o simţea, Chance strigă:

– Aşază-te în genunchi şi pune-ţi mîinile la ceafă. Şi înainte de a te gîndi că poţi face ceva, te avertizez că sînt înarmat şi gata să-mi folosesc arma. Chance auzi o răsuflare. Am chemat poliţia. Vor fi aici din clipă-n clipă.

Pungaşul scînci, apoi spuse ceva care părea să fie:

– Nu trage.

Chance se încruntă. Intrusul era... o femeie? Merse tiptil pînă după colţ, încercînd să vadă în întunericul camerei.

Făcu încă un pas către intrus, cu sculptura pregătită. Scîncetul se auzi din nou, urmat de o şoaptă pe care n-o înţelegea.

Dar vocea părea cunoscută. De fapt părea a fi...

– Beth? întrebă, lăsînd în jos braţul. Beth, tu eşti?

Considera şoapta drept un răspuns afirmativ, ajunse imediat lîngă ea. Beth tocmai îşi ridică privirea spre el, stînd în genunchi şi cu mîinile la ceafă.

El înjură, o ajută să se ridice, apoi înjură din nou. Palidă şi tremurînd, era evident speriată de moarte.

Simţindu-se în acelaşi timp monstru şi idiot, o strînse la piept.

– Beth, îmi pare rău, murmură el, mîngîindu-i părul şi dîndu-şi seama că era atît de moale pe cît îşi imaginase. Ţi-am văzut maşina şi n-am recunoscut-o. Am mai fost jefuiţi şi nu m-am putut gîndi decît... Ea tot nu scotea nici un sunet şi vocea lui se pierdu. Beth, mă simt ca un tîmpit. Te rog, spune ceva. Cel puţin dă-mi de înţeles că eşti bi...

– Nenorocitule, dă-i drumul femeii. Şi mîinile sus!

3

A durat cinci minute pînă cînd au reuşit să convingă poliția că Chance nu era hoțul. Apoi încă cinci să o asigure că nu s-a comis nici o crimă. În tot acest timp Chance o ținu îmbrățişată.

Desprinde-te din brațele lui, îşi spuse ea. Dar chiar dacă creierul ei îi dădu comanda, Beth îşi ascunse capul în scobitura dintre umărul şi gîtul lui, ținîndu-şi mîinile pe pieptul lui. Răsuflă profund.

Simțea mirosul lui de săpun şi transpirație şi de piele de la haina pe care o purta; sub palma ei inima lui bătea puternic şi sigur. Combinația a amețit-o şi pentru o fracțiune de secundă se strînse mai mult în el, simțindu-i din nou mirosul şi permițîndu-şi această plăcere, deoarece îşi dădea seama că, mai mult ca sigur, niciodată nu va mai fi atît de aproape de el.

– Beth... scumpa mea, te simți bine?

Scumpa mea. Neîndoielnic, ar folosi aceste cuvinte de mîngîiere pentru orice persoană de sex feminin care i s-ar prăbuşi în braţe, dar, cu toate acestea, o făcea să se simtă mai specială, să aibă impresia că pentru el ea însemna ceva deosebit.

Etichetîndu-se idioată, Beth zîmbi slab.

– Acum sînt bine. Mulţumesc.

– Eşti sigură? O strînse mai puternic în braţe. Încă tremuri.

Dîndu-i drumul, Beth se dădu cu regret înapoi.

– A fost o zi lungă.

– Şi o noapte plină de emoţii. Chance rîse cu blîndeţe şi-i aranjă cîteva bucle. Cum putem s-o mai repetăm?

Şi-a uitat degetele în părul ei; Beth observă că pulsul îi devine neregulat. Îşi lăsă ochii în jos.

– Nu-mi pot... imagina, spuse ea, încercînd să pară indiferentă, dar reuşind numai să rămînă cu respiraţia tăiată.

– Chiar nu poţi? întrebă Chance, părînd aproape că vorbeşte cu sine şi urmărind cu degetul conturul pometilor ei.

La atingerea lui, Beth se cutremură, numindu-se în sinea ei o mincinoasă. Îşi putea imagina destul de viu şi pînă la cele mai mici detalii.

Deşi el nu va fi interesat de o femeie ca ea, imaginaţia îi putea descrie exact ce s-ar fi putut întîmpla între ei.

Chance îşi lăsă mîna în jos şi se îndepărtă.

– Cred că ar fi mai bine să plecăm. Arătă spre uşa biroului. Să-mi iau servieta, apoi te conduc.

Beth şi-a dat seama că nu s-a mişcat, că se mai uita la el, aşa că se întoarse repede către propriul birou, manifestînd un mare interes pentru a face ordine.

Cum a putut să se comporte aşa? se întrebă, gata-gata să plîngă. El era preocupat de starea ei, iar ea, practic, i s-a aruncat în braţe. Ar fi chiar nostim dacă nu ar durea-o atît de tare – mica secretară modestă îl cucereşte pe şeful ei splendid.

Nu putea fi mai banal chiar dacă s-ar fi apucat să scrie un scenariu.

Şi toate acestea din cauza acelei stupide scrisori-lanţ.

Beth suspină cînd se uită la biroul ei haotic. Scrisoarea nu mai exista demult. Partea ei raţională ştiuse chiar înainte de a fi alergat aici. Din nefericire, nu era în situaţia de a da ascultare raţiunii.

Auzind-o suspinînd, Chance se opri în uşa biroului lui şi se întoarse la ea. Lampa de masă crease un fundal luminos profilului ei, transformîndu-i părul într-o aureolă de foc, îmblînzindu-i şi mai mult trăsăturile delicate.

O privi dintr-o parte. Părea mică, pierdută şi... tristă. Simţi că i se răsuceşte ceva în apropierea inimii. Deodată ar fi dorit să o ia din nou în braţe. Ar fi dorit să o ţină, să o mîngîie pînă cînd ea va uita totul în afară de el.

Ar fi dorit să facă dragoste cu ea. Chance trase profund aer în piept. Cum naiba s-au îndepărtat atît de mult

gîndurile lui de realitate? Beth Waters era o femeie care avea nevoie de un angajament afectiv din partea unui bărbat. Şi ăsta era lucrul pe care nu i-l va putea oferi niciodată. Nici ei, nici unei alte femei.

Oboseala probabil că îi juca feste bunului său simţ.

Nu poate fi altceva.

Cu siguranţă. El şi Beth au trecut împreună tocmai acum printr-o experienţă extraordinară, chiar cumplită. Aceasta a adus la suprafaţă trăsăturile lor de Tarzan şi Jane.

Peste o oră totul va reveni la normal şi el se va întreba de ce a ajuns într-o astfel de stare.

– Beth?

Ea îl privi, cu ochi mari şi vulnerabili. Simţi o durere în acelaşi loc ca mai înainte şi înjură în sinea lui. Tarzan şi Jane, îşi aminti.

– Ai găsit lucrul pentru care ai venit? o întrebă, încercînd să aibă o voce indiferentă.

Ea îşi scuturâ capul.

– Nu, dar mă voi descurca.

– Poate aş reuşi să te ajut? Hai să vedem ce puteai să cauţi? Hmmm... Îşi sprijini capul cu mîna, apoi îşi închise ochii. Sîntem în sudul Californiei, aşa că... puterile mele psihice îmi spun că-ţi cauţi globul de cristal. Nu, nu... cauţi cartea de bucate macrobiotică. Stai...

O privi şi observă satisfăcut că i-au dispărut toate urmele de vulnerabilitate – găsi că rezista cu greu vulnerabilităţii ei.

– Îți cauți puiul de gecko?[1] Se pare că în același timp este și mascota ta aducătoare de noroc.

Beth începu să rîdă, simțind prin toate fibrele ei că mai rău decît atît nu va putea fi.

– Ar trebui să-ți faci din asta un mijloc de a-ți cîștiga existența.

– Din ce? Chance veni lîngă ea, bucurîndu-se de sunetul cristalin al rîsului ei. Îi amintea de clopotele instalate pe terasa vilei lui de pe plajă. Comiçăria sau ghicitul gîndurilor?

– Amîndouă. Își scutură capul zîmbind. Și fii atent pe unde calci. N-aș vrea să-l striveşti pe Alfred.

– Alfred. Îmi place numele. Foarte demn. Se opri lîngă ea. Eşti gata?

Beth dădu din cap şi amîndoi s-au îndreptat spre uşă. Ea se uită la el cu coada ochiului. Îi datora o explicație pentru prezența ei în seara asta la birou.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era ca el să se întrebe mai tîrziu dacă nu cumva a venit aici pentru ceva necurat.

Dar nu voia să-i spună că întregul circ isteric s-a datorat scrisorii-lanț pentru care a tachinat-o cu o zi înainte. I-a mai rămas ceva demnitate.

Şi dacă trebuia să mintă, măcar să aleagă o minciună deja rostită.

---

1. Şopîrlă mică.

– Am venit după schițele Lizei, murmură ea, evitîndu-i privirea. A început să lucreze... şi avea nevoie de ele.

– Schițele? Chance se opri şi se întoarse către ea cu o expresie de scuză întipărită pe față. Sînt vinovat.

Beth îl privi cu gura căscată.

– Poftim?

– Sînt la mine. Zîmbi şi o bătu uşor pe bărbie cu degetul arătător. Vezi că-ți intră muşte-n gură. Stai că sînt pe masa mea.

Beth îşi închise gura şi îl urmări cum se întorcea înapoi în biroul lui. Schițele sînt la Chance? Credea că sînt la ea, le ştia în dosarul ei. Oare ieri nu le pusese înapoi?

Nu putea să-şi amintească.

Chance reveni cu schițele şi i le dădu.

– Te rog transmite-i Lizei scuzele mele. Am uitat că sînt la mine.

Beth se uită la plic, apoi din nou la el. Ar fi vrut să-l întrebe de ce au fost la el, ar fi vrut atît de mult, întrebarea o ardea pe vîrful limbii. Precis că el îşi dădea seama că era curioasă, precis putea citi întrebarea în ochii ei.

Dar nu i-a dat nici un fel de explicații.

Chance îşi înclină capul.

– Hai să plecăm.

Înghițind întrebarea şi recunoscîndu-şi laşitatea, Beth îl urmă, cu plicul în care se găseau schițele ei. Fără să scoată vreun cuvînt, traversară parcajul unde se găseau parcate maşinile lor, una lîngă alta.

– Împrumutată sau nouă? întrebă Chance cînd s-au oprit lîngă maşina ei.

Ea îşi căută cheile.

– Este a mea pe de-a-ntregul.

El o privi, studiindu-i trăsăturile feţei. Ea îşi ridică privirea; ochii lor s-au întîlnit şi au rămas aşa. Simţi un fior prin şira spinării. Îşi spuse că este o proastă.

– Ei bine... murmură ea, dregîndu-şi vocea.

– Ei bine, repetă Chance, băgîndu-şi mîinile în buzunare. A fost nostim.

– Nostim, repetă ea, ştiind că vorbele lui nu însemnau nimic, dar simţindu-le ca o lovitură în stomac.

Oare cum face? se întrebă ea.

Oare cum face ca ea să se simtă stîngace şi conştientă de farmecul lui şi cuprinsă de emoţie, şi toate în acelaşi timp, numai uitîndu-se la ea?

Chance îi luă cheile din mînă şi deschise portiera. Ea se strecură la volan, dorind să se îndepărteze de el. El se aplecă şi-i dădu cheile.

– Cred că urmează să ne spunem noapte bună.

– Cred că da, murmură ea cu vocea gîtuită.

– Să conduci cu grijă.

– Da.

Dar Chance nu plecă. Beth înghiţi, simţindu-şi gura uscată ca într-un deşert. Doamne Dumnezeule, n-ar trebui să se gîndească la ceea ce se gîndea acum. De exemplu, cum i-ar simţi buzele pe buzele ei, ce-ar simţi dacă mîinile lui i-ar mîngîia trupul.

Dar se gîndea.

Gînduri destul de îndrăznețe pentru ultima virgină supraviețuitoare din America de Nord.

A venit timpul să se întoarcă acasă. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– Weekend plăcut, îi spuse în grabă întorcînd cheia în contact.

Nimic.

Nu se poate, își spuse și mîinile au început să-i tremure. Nici măcar ghinionul nu poate dura chiar atît de mult. Trăgînd aer în piept, încercă din nou.

Tot nimic.

După ce încercă de mai multe ori fără noroc, Beth își sprijini fruntea pe volan. Ei bine, trebuia să recunoască, era o femeie blestemată. Și dacă se îndeplinește „altminteri" din scrisoare, va fi în orice clipă călcată de un autobuz.

Se uită la Chance.

– Mai bine pleacă de-aici, n-aș vrea să fii rănit de resturi.

– Resturi?

– De la accident. O să mă calce un autobuz. Stai, parcă aud unul venind.

Chance începu să rîdă și deschise ușa mașinii.

– Lasă-mă să încerc eu.

Beth suspină.

– Dacă ai ști prin ce-am trecut toată ziua, ți-ai da seama că este inutil. Această mașină n-o să pornească.

– Nu se știe niciodată.

– Foarte bine, fii optimist.

Dădu din umeri şi coborî ca el să se poată aşeza în locul ei. Chance încercă să pornească maşina, dar fără succes. După vreo două minute ieşi din maşină.

– Ei bine, cheamă un mecanic, apoi du-te acasă.

Beth scoase un sunet plin de dezgust şi frustrare şi-şi acoperi faţa cu mîinile.

– Credeam că în această noapte nu mi se va mai putea întîmpla nimic mai rău. Se uită la el printre degete. Am greşit. Şi acum, sînt atît de supărată, încît îmi vine să urlu.

– Ţi-aş spune s-o faci, dar, ţinînd cont de seara prin care am trecut, mi-e teamă că m-ar putea aresta. Chance zîmbi. Dar ajunge să tragi un picior în cauciuc. Poţi scăpa de frustrare prin manifestarea unui temperament imatur.

Beth se uită la el, apoi la roata din faţă. Ar fi vrut s-o facă, ar fi vrut să se întoarcă şi să dea în roată cu tot ce-i venea la îndemînă.

– Eşt convins că ajută?

– O, da, manifestă-ţi ostilitatea. Ai să-fii surprinsă cît de bine te vei simţi după aceea. Chance îşi încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de maşină. Poate în timp ce faci acest lucru vrei să şi înjuri, dar este opţional.

– Cred că o voi face. Încleştîndu-şi fălcile, Beth trase un picior în roată cu atîta forţă, încît degetele de la picioare au început s-o doară şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Oricum, se simţea de o sută de ori mai bine.

Apoi auzi un fîsîit.

– Ooo!

Se uită la Chance, apoi îi urmări privirea. Fîsîitul era aerul care ieşea din cauciuc şi într-un ritm deosebit de rapid. În timp ce se uitau, cauciucul a ajuns plat ca o clătită.

Beth chicoti. Chicotitul ei se transformă în rîs; a rîs pînă cînd a început să plîngă. Apoi se trezi pentru a doua oară în acea noapte în braţele lui Chance, plîngînd lîngă umărul lui, udîndu-i cămaşa şi simţindu-se de-a dreptul ca o idioată.

El o ţinu în timp ce ea suspină, neavînd nici cea mai vagă idee ce să facă. Femeile care plîngeau nu erau specialitatea lui.

– Nu plînge, îi zise el cu stîngăcie, mîngîindu-i părul. Totul se va rezolva.

Cu faţa lipită încă de pieptul lui, Beth îşi scutură capul.

– Nu înţelegi... a fost cu adevărat o zi proastă. Trase aer în piept. Peştişorul meu de aur a murit şi maşina mea a murit şi apartamentul meu a fost jefuit. Şi acum şi maşina mea cea nouă şi-a dat duhul.

Chance respira parfumul părului ei. Era dulce şi mirosea a fructe, ca o bomboană de pepene.

– Este cu adevărat o zi proastă, murmură el, trecîndu-şi uşor buzele prin şuviţele ei moi.

– Şi acum m-am făcut şi de rîs, spuse ea sughiţind.

– Nu. Chance îşi strecură degetele în şuviţele ei

rebele. De ce se simțea atît de bine cu această femeie în brațe? se întrebă el. De ce i se potrivește atît de mult?

Îi ridică bărbia și îi șterse cu blîndețe lacrimile de pe obraji.

– Pierderea unui peștișor de aur poate fi un lucru traumatic.

Buzele ei s-au mișcat. Simți mișcarea ca o lovitură în plex.

– Ah, roșcato... Chance își îngropă mai adînc degetele în părul ei, prinzîndu-i ceafa. E o nebunie.

– Da, murmură ea, aplecîndu-se spre el, cu ochii închiși.

Buzele ei erau umede și sărate de la lacrimi. O sărută ușor, mîngîindu-i blînd gura cu a lui. Buzele ei tremurau, apoi au devenit moi și s-au despărțit. Sorbindu-i lacrimile, Chance luă ceea ce ea îi oferi cu timiditate.

Beth își lipi palmele de pieptul lui Chance. Prin bumbacul subțire al puloverului lui îi simțea fierbințeala cărnii și bătăile inimii. Tot ghinionul din lume merita această clipă, se gîndi ea amețită. Niciodată nu a fost sărutată în acest fel, niciodată nu reacționase așa. Ardea, o durea peste tot. Simțea cum i se trezește dorința.

Mîinile ei i-au cuprins umerii. N-o interesa ce simțea el sau de ce o sărută. Nu putea face altceva decît să se lase pradă acestuia și să simtă senzațiile trecîndu-i prin tot corpul de parcă ar fi fost atinsă de un fulger.

Strîngîndu-i umerii cu degetele, îl sărută mai profund.

Chance scoase un geamăt cînd limba ei a atins-o cu timiditate pe a lui. El a reacționat și a răspuns, chiar dacă își dădea seama cît de lipsită de experiență este. Își încordă brațele în jurul ei, aplecînd-o spre spate sub forța sărutului lui.

Noaptea îi învăluia, briza suflă cu blîndețe. Zgomotul îndepărtat al traficului a fost înlocuit de sunetul sîngelui care îi pulsa în urechi. Și cu micile scîncete care se auzeau din profunzimile gîtului ei.

O dorea. Ea îl dorea. Nu trebuia decît să pronunțe cuvîntul și ea ar fi fost în patul lui.

Mai bine și-ar salva viața.

Gîndurile i s-au învălmășit și Chance își ridică brusc capul. Ochii ei erau deschiși și îl priveau cu o combinație de șoc și dorință și... încredere.

Chance deveni rigid, îndepărtîndu-se cu un pas de ea.

Încercă să zîmbească. Dar nu reuși.

– Ți-am spus că este o nebunie, îi zise cu voce răgușită.

Beth se uită în jos. S-a amăgit – îi păsa de ceea ce simțea el. Îi păsa de ce a sărutat-o.

Chance înjura în sinea lui. A jignit-o. Și-a dat seama din felul rigid în care stăea, din felul în care căuta să-i evite privirea. Simți regret și mustrări de conștiință și ridică o mînă să-i prindă obrazul, apoi o lăsă în jos.

Ar fi foarte bine dacă ar fi furioasă, dacă l-ar urî. Nu era o femeie cu care să ai o aventură. Nu era o femeie

care nu dădea doi bani pe un sărut sub un cer întunecos, presărat cu stele.

Iar el era bărbatul care făcea şi gîndea tocmai asta.

– Beth... îmi pare rău. Eu am vrut numai... Căută cuvintele potrivite, căci cele oneste nu ar fi rezolvat nimic. Plîngeai, spuse pînă la urmă, neştiind ce explicaţie să-i dea, şi nu ştiam ce să fac.

Ea simţi o durere.

Dar şi furie. Pămîntul s-a mişcat şi el nu ştia ce altceva să facă. Tipic.

Simţi cum se roşeşte şi-şi ridică bărbia.

– Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie atît de jenantă. Crede-mă, nu se va mai întîmpla.

El înjură din nou.

Ochii ei erau două lacuri albastre de durere. Nu avea experienţa – sau şiretenia – să mascheze ceea ce simte.

– La naiba, Beth, n-am vrut...

– Chance, dar n-a fost decît un sărut. Îşi ridică fruntea. Pentru Dumnezeu, sînt o persoană matură. Am mai fost sărutată şi înainte.

El îşi băgă mîinile în buzunare, îngrijorat în mod iraţional de cuvintele ei, chiar dacă-şi spunea că ar trebui să se simtă uşurat.

– A fost o noapte neobişnuită.

– Tocmai. Beth se strădui să-şi păstreze vocea egală şi aproape convenţională. Şi deoarece mă îndoiesc că vom mai fi vreodată într-o asemenea situaţie...

– Nu se va mai întîmpla niciodată, o completă el, luptîndu-se cu imboldul de a o lua din nou în braţe şi de

a o săruta prosteşte. Se întoarse în direcţia maşinii lui. Am să chem depanarea şi apoi te voi duce acasă.

O săptămînă mai tîrziu, Beth stătea în faţa uşii biroului lui Chance, inima bătîndu-i în piept ca o locomotivă. Avea probleme financiare serioase; n-avea îmbrăcăminte, n-avea mobilă, nici economii, doar o maşină veche.

Îşi şterse palmele umede de coapse. Vedea o singură soluţie viabilă – să devină asistenta personală a lui Chance. Dorea acest post de multă vreme. Ar putea face faţă, ştia că putea.

Trebuia doar să-l convingă pe Chance de acest lucru.

Chance. Beth îşi ţinu ochii închişi, amintindu-şi de sărutul lor, retrăind toate nuanţele momentului, toate senzaţiile. Încă îi simţea gustul, simţea apăsarea gurii lui pe a ei, simţea cum i se zbătea pulsul cînd s-a lipit de el.

Şi mai avea în faţa ochilor expresia lui cînd s-a îndepărtat de ea. Neîncredere. Regret. Anxietate.

La naiba. Trebuia să dea uitării ceea ce s-a petrecut; evident el aşa a făcut. În decursul săptămînii trecute el a glumit şi a tachinat- o ca întotdeauna pe mica lui secretară nostimă.

Şi de ce să nu fi făcut-o? În fond n-a fost decît un sărut. Dacă el poate face faţă, şi ea poate.

Inspirînd profund, îşi băgă capul pe uşa biroului lui. Stătea aplecat citind nişte hîrtii; părul lui des, închis, îi

cădea în față în așa fel, încît ea ar fi dorit să-l mîngîie cu degete blînde și să-i elibereze fruntea.

Își încleștă mîinile. Asemenea gînduri nu-i vor liniști nervii. Și nici amintirea buzelor lui mîngîindu-le pe ale ei sau bătăile inimii lui pe care le-a simțit sub palme.

Beth își strînse pleoapele, își scutură capul și inspiră din nou profund. Era o femeie matură, nu o naivă îndrăgostită. Poate să facă tot ce și-a propus.

Îndrăznește, își spuse, ridicîndu-și bărbia voluntar. Cu încredere în tine și decisă.

Cu aceste gînduri în minte, Beth ajunsese în ușa biroului lui Chance.

– Chance, îmi acorzi cîteva clipe?

El își ridică privirea și-i zîmbi. Mișcarea buzelor era lentă, plină de sexualitate și dură. Încrederea ei a mai scăzut puțin, dar își porunci să fie tare.

– Pentru tine? Bineînțeles. Îi făcu semn să intre. Te rog ia loc.

Beth se apropie mai mult și, alegînd unul din cele două scaune din piele și crom din fața biroului lui, se așeză. Tot mai încerca să-și amintească toate cuvintele, toate gesturile și expresia feței pe care le-a repetat cu Eva, cînd Chance începu să vorbească.

– Ai petrecut bine în weekend?

– Foarte bine. Și tu?

– Bine. Excelent. Își închise stiloul și-l așeză peste hîrtiile care-i umpleau biroul. Cum îți merge mașina?

Simți că obrajii i se roșesc amintindu-și de acea

noapte. Blestemă culoarea atît de trădătoare şi încercă un zîmbet de convenienţă.

– S-a reparat. Aproape.

Tăcerea se lăsă între ei. Dregîndu-şi vocea, ea încercă din nou:

– Au trecut două săptămîni şi nimeni nu s-a prezentat la anunţul nostru.

– Este o minimalizare a situaţiei. Chance arătă spre teancul de rezumate din faţa lui. Candidatul cel mai bun de pînă acum are specializare secundară în arte, dar nici un fel de experienţă de afaceri sau de administrare a unui magazin de artă. Şi, sincer să-ţi spun, mi-a lăsat impresia unui superficial.

Beth înghiţi. Cu greu. Nici ea nu avea diplomă în artă şi nici de administraţie în domeniul artei. Abia a reuşit să-şi obţină diploma de economist. Dar nu era superficială. Se gîndi cum a ajuns în seara aceea în braţele lui şi făcu o grimasă, nesigură, gîndindu-se dacă Chance va fi de acord cu autoevaluarea ei.

Chance îşi îndepărtă părul de pe frunte.

– Hai să mai lăsăm anunţul încă o săptămînă, continuă el. Nu poţi şti niciodată cînd va intra pe uşă persoana perfectă.

I-a dat o şansă – ar putea pleca şi el nu va afla niciodată de ce a bătut la uşă. Dar i-a oferit şi şansa perfectă de a spune ce vrea. Adunîndu-şi curajul, Beth izbucni:

– Acest lucru s-a întîmplat deja.

Chance îşi ridică sprîncenele.

– Ce vrei să spui?

– Persoana perfectă... pe uşă. Eu. Cînd el a părut că nu înţelege, ea adăugă: Aş vrea să fiu eu asistenta ta. Aş vrea să capăt acest post.

Îşi dădea seama că l-a luat prin surprindere şi lucrul nu i s-a părut de bun augur.

– Mi l-am dorit întotdeauna, se grăbi să-i explice. De fiecare dată cînd una dintre asistentele tale pleca, speram că te vei gîndi la mine.

– Da. Chance se lăsă în spate pe scaun. Şi acum te-ai decis să acţionezi.

– Da.

– Beth, eşti o angajată foarte valoroasă şi vreau să înţelegi acest lucru. Dar nu sînt convins că propunerea ta este bună. Aşa cum ţi-ai dat seama după marea fluctuaţie a asistenţilor, sînt o persoană cu care este dificil să colaborezi.

– Ştiu.

– Oare? Luă din nou stiloul şi bătu cu el gînditor pe suprafaţa mesei. Sînt pretenţios pînă la punctul de a deveni tiran, onest pînă la brutalitate. Spun tot ceea ce gîndesc şi nu sînt amabil. Şi tu pari... sensibilă.

Beth ştia foarte bine la ce se referea el, la noaptea respectivă şi la lacrimile ei. Îşi încleştă mîinile mai strîns în poală şi refuză să cedeze.

– Felul tău certăreţ nu mă înspăimîntă. În ultimele şase luni am avut parte de el şi nu am fugit acasă plîngînd. Circumstanţele din noaptea aceea au fost... mai speciale...

– Da, murmură Chance plimbîndu-şi lent ochii pe faţa ei. Au fost.

Privirea lui o întîlni pe a ei; ea nu o evită.

Chance a rupt mai întîi tăcerea.

– A găsit poliţia vreun indiciu?

– Nu. Vocea ei a devenit răguşită chiar şi pentru urechile ei şi se rugă ca Chance să nu observe. Mi-au spus că probabil nici nu vor găsi.

– Îmi pare rău.

– E-n regulă. Mă voi descurca. Beth se uită în jos la mîinile sale, apoi din nou la el. Chance, cred că voi putea face faţă acestui post. Ştiu că vreau să încerc...

Se întrerupse, văzînd reticenţa în privirea lui, hotărîrea ei evaporîndu-se. El nu credea că ea ar fi în stare. Era evident. Poate ea era cea care nu gîndea realist. Poate ar trebui să dea înapoi, să recunoască...

Nu. Îşi strînse pumnii. Pentru prima dată în viaţă nu se va lăsa copleşită de nesiguranţă, de teamă sau de alte „dacă"-uri. Pentru prima dată în viaţă îşi va manifesta deschis ce simte şi ce doreşte.

– Lasă-mă să mai adaug ceva. Ştiu că pot ocupa acest post. Sînt isteaţă şi muncesc mult. Cunosc deja toate procedeele ce se folosesc la *Art One*. Îi cunosc pe artişti, pe clienţi şi pe directorii galeriilor de artă. Toţi mă simpatizează.

Beth se minună de claritatea şi încrederea din vocea ei. Ameţită de sentimentul puterii, se ridică şi îl înfruntă.

– Chance, vreau acest post. Dă-mi posibilitatea să-ţi dovedesc că pot face faţă.

Chance îşi frecă gînditor bărbia ca să cîştige timp. Tot ceea ce a spus ea era adevărat. A primit multe complimente legate de performanţele ei de cînd a început să lucreze la *Art One*. Era eficientă şi punctuală şi lucra din greu. Avea iniţiativă şi făcea mai mult decît îi cerea postul.

Şi totuşi... Chance îşi întoarse scaunul spre geam şi privi afară la ziua însorită. Se gîndea cum a arătat ea azi-dimineaţă, stînd nesigură în uşă, părînd în acelaşi timp hotărîtă, dar şi ca o persoană care vrea să supravieţuiască. Valul de căldură pe care l-a simţit pentru ea în acel moment l-a uluit. Ca, de altfel, şi plăcerea pe care o simţea numai cînd se uita la ea.

S-a străduit să scape de ele aşa cum s-a străduit să scape de amintirea sărutului lor. Efectul pe care-l producea asupra lui era al unui detonator asupra unui exploziv; nu-şi putea aminti cînd o simplă atingere a buzelor cuiva i-ar fi trezit sentimente atît de puternice. Dacă vreodată a avut astfel de sentimente.

Exploziile distrug lumi şi-i forţează pe bărbaţii raţionali să acţioneze neraţional. Să întreprindă acţiuni pe care mai tîrziu să le regrete amarnic, acţiuni care să rănească partenere nevinovate. Chance înţelegea aceste lucruri. Exemplul i-a fost furnizat de propriii părinţi.

Se încruntă. Nimic din toate acestea nu avea nici o legătură cu decizia pe care urma să o ia în ceea ce o privea pe Beth. A costat-o mult să-l înfrunte, să-i ceară postul. O cunoştea destul de bine că să-şi dea seama.

Îl voia foarte mult, mult mai mult decît oricare dintre

asistentele pe care le-a avut şi cu certitudine mai mult decît nenorocitele pe care le-a intervievat în ultimele săptămîni.

Chance îşi aminti de expresia din ochii şi vocea ei cînd a vorbit despre lucrările de artă ale surorii ei. Este pasionată de artă. O înţelegea. O iubea.

Raze de soare au năvălit prin geamuri, formînd pete vesele de lumină pe jos şi pe pereţi, chiar pe el. Îşi aşeză mîna peste unul dintre dreptunghiurile luminoase. Privi lung la forma luminii, căldura ei pătrunzîndu-i prin piele. Ochii lui Beth Waters erau atît de nevinovaţi ca o zi însorită; mirosea a rază de soare. Cînd se uită la ea îşi amintea de primăvară.

Chance se întoarse cu scaunul. Stătea nemişcată ca o piatră, privirea ei – o combinaţie de speranţă, decizie şi aprehensiune. Nu-i plăcea că această combinaţie îl afecta. Emoţiile n-au ce căuta în afaceri, în relaţiile lui cu asistenţii săi.

Sau în oricare alt gen de relaţii pe care le avea.

– Şi cine te va înlocui ca secretară? întrebă cu voce severă.

– Voi suna la o agenţie, răspunse Beth repede. Pînă la prînz vom găsi pe cineva.

Tot nu s-a pronunţat. Cu inima bubuind în coşul pieptului, Beth îşi aşeză palmele pe biroul lui şi se aplecă spre el.

– Oferă-mi două luni. O perioadă de probă. Dacă nu fac faţă, mă întorc la munca de secretară. Nu mă voi plînge. Nu voi fi îmbufnată sau isterică. Vreau acest

post. Am nevoie de el. Dă-mi posibilitatea să-ți dovedesc că pot face față.

Chance zîmbi; nu se putea stăpîni. Şoricelul lui s-a transformat în leu. Cunoştea multe femei puternice, ferme, dar în această clipă, nici una nu se putea compara cu Beth Waters.

Şi, de altfel, avea dreptate. O perioadă de probă îi oferea şi lui o posibilitate decentă. Îi dădea o soluție pentru o problemă urgentă şi îi oferea ei posibilitatea de a-şi testa capacitatea. Şi pentru amîndoi o soluție paşnică în cazul în care lucrurile nu vor merge bine.

– Tot mai sînt sceptic, murmură el.

– Am căpătat postul?

– Pentru două luni. Începi mîine dimineață.

Ea rîse încîntată. Se simțea curajoasă şi puternică, în stare să cucerească lumea. Pentru prima dată în viață a luptat să capete ceea ce a vrut şi a reuşit.

– N-o să-ți pară rău, îi răspunse ea, îndreptîndu-se spre uşă.

Chance o urmări amuzat şi fermecat de încîntarea ei. Nu-şi amintea dacă a făcut vreodată pe cineva atît de fericit. Era un sentiment plăcut.

– Nu, răspunse blînd. Nu cred că-mi va părea rău.

Beth se opri la uşă.

– Dau imediat telefon la o agenție.

– Da, fă-o. Chance zîmbi. Şi mîine dimineață fii pregătită pentru începutul meciului. Ştii că eu voi fi pregătit.

4

– Cum de nu o găseşti? întrebă Chance, strîngînd receptorul între bărbie şi umăr şi făcîndu-i semn lui Beth să intre în birou. La naiba, Cody, doar nu vrei să-mi spui că o clădire se scoală şi pleacă din loc.

Beth simţi cum se pierde.

Era pentru prima dată cînd întîrziase la birou în cele două săptămîni de cînd ea şi Chance începuseră perioada de probă – şi părea că întîrzierea va avea efecte nefaste din mai multe puncte de vedere.

Chance acoperi receptorul cu mîna.

– Unde naiba ai fost? Este al şaselea telefon în legătură cu... Îşi concentră atenţia la ceea ce-i spunea cel de la capătul firului. Da, la naiba. Cred că o hartă ar fi o idee foarte bună.

Beth îşi ascunse mîinile pătate de vopsea în buzunar. S-a sculat la ora patru dimineaţa, simţind nevoia

să lucreze la o pictură care-i dădea bătaie de cap şi nici măcar ceasul deşteptător nu a putut să o determine să se desprindă de tablou. Îşi impusese să nu lucreze înainte de serviciu tocmai din acest motiv.

– Cheamă-mă din nou.

În clipa în care Chance puse receptorul la loc, telefonul sună. Neaşteptînd secretara, Beth apucă receptorul.

– *Art One.*

În timp ce îi răspundea celui care chemase, îi făcu semn lui Chance că trebuie să-i vorbească şi să aştepte. El se uită la ea furios.

– Da, Joe?

Beth ascultă spusele bărbatului de la celălalt capăt al liniei, înţelegînd imediat despre ce a vorbit Chance adineauri. Astăzi trebuia făcută o instalaţie importantă la *World Life*. Şi-a petrecut ultimele două săptămîni coordonînd toate detaliile evenimentului, inclusiv dînd fiecărui şofer cîte o hartă. Din nefericire, indicaţiile primite de la custodele centrului *World Life* nu au dus la noile birouri elegante ale societăţii de asigurări, ci la o cîrciumă mexicană în partea de est a oraşului Los Angeles.

– Eşti sigur că n-ai greşit vreo ieşire de pe şosea sau... Bine, bine. Beth smulse stiloul de pe biroul lui Chance. Ce număr ai acolo? Stai să-mi notez, am să te sun. Hărţile sînt greşite, spuse ea calm, punînd receptorul la loc şi sunînd la *World Life*. Nu-i mare lucru.

Chance se opri din plimbare.

– Douăzeci de tehnicieni plătiți cu ora, ca să instaleze lucrările şi care numai Dumnezeu ştie unde sînt şi ea-mi spune că nu-i mare lucru.

– Calmează-te. Ştim unde sînt sau încotro se îndreaptă – la cîrciuma Mariei celei grase. El n-a rîs şi ea-şi dădu ochii peste cap şi formă numărul de la *World*. Dacă mai sună şi alți şoferi, notează numărul lor de telefon şi spune-le să aştepte.

Chance se întoarse şi o privi supărat. Beth îi zîmbi şi ceru centralei să-i facă legătura cu biroul custodelui de la *World*.

În cîteva minute a primit scuzele, direcțiile revizuite şi promisiunea că lucrurile vor fi aranjate. Unul cîte unul, şoferii au sunat, li s-a indicat noua direcție şi s-au întors.

– Aşa, zise Beth calmă, întorcîndu-se spre Chance. Criza s-a soluționat. Şi am pierdut doar cîteva ore.

– Vrăjitoarea de la *Art One* a intervenit din nou. Zîmbind, îşi scutură capul. Mă uimeşti.

Ea respinse lauda.

– Am dat doar un telefon.

– Şi ai reuşit să îmblînzeşti animalul sălbatic. Ca pe toți, de fapt.

Beth zîmbi cu timiditate, roşindu-se de plăcere.

– N-a fost mare lucru.

– A fost ceva. De fapt, proprietarul animalului sălbatic îşi cere scuze pentru că a fost atît de...

– Sălbatic, completă ea, apoi rîse. Nu te preocupa. În fond, trebuie să te gîndeşti şi la reputația ta.

– Bastard irațional.

Beth îi aruncă o privire amuzată.

– Așa-i.

Chance își ridică sprîncenele de parcă ar fi fost jignit.

– Domnișoară Waters, devii cam impertinentă. Poate ar fi mai bine să-ți ofer o cafea.

Devenind brusc tăcută, Beth dădu din cap și împreună s-au îndreptat spre bucătărie.

Munca alături de Chance în ultimele două săptămîni îi trezea sentimente contradictorii. Pe de-o parte, îi plăcea. O provoca, o tulbura. Era amuzant. Dar, pe de altă parte, să fie lîngă Chance în fiecare zi, mîinile lor să se atingă întîmplător, ca și privirile, într-o comunicare tăcută, să rîdă și să discute cu el, era o agonie.

Voia ca relația lor să fie mai mult decît între patron și angajat. Voia ca ei doi să devină nu numai prieteni.

Voia imposibilul.

– Iar ai avut probleme cu mașina? întrebă Chance, referindu-se, și ea își dădea seama, la întîrzierea ei. Umplu două cești și-i dădu una.

Beth luă ceașca, perfect conștientă de petele de vopsea de pe degete. Nu, murmură cam vag. Doar că... m-am apucat să fac ceva.

Chance se sprijini de bufet și o studie peste marginea cești de cafea. Au trecut cîteva secunde și Beth își schimbă nervoasă poziția.

– Ce este? întrebă pînă la urmă, netezindu-și fusta de culoare oliv.

Chance dădu din umeri și bău o înghițitură.

– Te comporți ciudat.

– Ciudat? şopti ea.

El zîmbi.

– Poate ciudat nu este tocmai cuvîntul potrivit. Mai bine neobişnuit.

– Mult mai bine, zise Beth. Ea îl compară cu David al lui Michelangelo şi el se gîndeşte la ea ca la ceva neobişnuit. Poate mă poți considera neobişnuit de ciudată.

– Acum eşti în regulă, spuse el rîzînd. Obrajii au culoarea focului, dar mintea ta reacționează imediat şi acerb. Cînd eşti timidă, cînd eşti îndrăzneață. Eşti timidă şi te simți jenată foarte repede, dar eşti calmă într-un moment de criză şi cu capul pe umeri, chiar şi cu clienții cei mai irațională.

– Sau şefi.

– Ai dreptate. Chance se apleacă spre ea şi-i şopti: De fapt, cîte persoane sînt în tine?

Beth îşi aminti de Liza şi îi veni să țipe. Dacă ar şti.

– Este suficient să-mi spui Sybil.

El îşi scutură capul amuzat.

– Mă faci să rîd.

Putea fi mai rău, se gîndi ea. Putea să o şi deteste.

– De unde vii, Beth Waters? întrebă el. Nu ştiu mai nimic despre tine, exceptînd faptul că ai o bunică excentrică şi o soră la fel de excentrică. Cum este restul familiei? Complet nebuni?

Beth îi întoarse spatele prefăcîndu-se că-şi mai pune frişcă în cafea.

– De fapt, spuse cu blîndeţe după o clipă de gîndire, restul familiei mele este destul de normală. Plictisitor aproape. Se mîndresc că sînt la fel cu vecinii. Valori şi stil de viaţă de clasă mijlocie – casă stil ranch din cărămidă într-un cartier suburban, un cîine lăţos şi o caravană. Tatăl meu este contabil, iar mama – casnică.

– Foarte curios, o tachină Chance, sprijinindu-se de bufet şi proptindu-şi bărbia de pumn. Mai povesteşte-mi.

Beth dădu din umeri.

– Nu prea mai am ce să-ţi spun. Părinţii mei recompensează normalitatea. De fapt ei asta aşteaptă. Crizele de furie nu erau permise. Izbucnirile de orice fel erau descurajate. Îşi amesteca încet cafeaua, evitîndu-i în continuare privirea. Normalitatea era încurajată. Ca şi moderaţia în toate.

În sfîrşit se întoarse către el.

– Probabil că de aceea nu mă deranjează vecina mea nebună – n-aş putea fi mai departe de Kansas decît doamna Beaver.

Faţa i-a fost cuprinsă de tristeţe şi Chance se încruntă. Se aplecă şi cu degetul arătător îi urmări conturul obrajilor. Pielea ei era moale ca mătasea, caldă şi suplă. Pulsul i s-a accelerat.

– La ce te gîndeşti?

Ea îi evită privirea.

– La tot ceea ce părinţii mei puteau spune fără să rostească vreun cuvînt.

Chance cedă imboldului şi-i cuprinse faţa în palme.

– Şi ce ţi-au spus fără cuvinte?

Beth suferi, aducîndu-şi aminte de lucrurile pe care părinţii ei nu le-au spus în legătură cu dorinţa ei de a picta. În legătură cu ea.

– Cît de mult i-am dezamăgit.

Chance îi resimţi cuvintele ca pe o lovitură în stomac şi se lupta cu impulsul de a o lua în braţe. În loc de asta, urmări cu degetul mare, încet şi ritmic, conturul pometilor ei. Ea îşi reţinu respiraţia în timp ce-şi oferi faţa mîngîierilor lui.

Acest gest simplu şi plin de încredere l-a impresionat mai mult decît toate senzaţiile lui fizice şi adevărul acestui sentiment l-a uluit. Lăsă mîna în jos.

– Eu cred, spuse el cu vocea răguşită, că mi-ar fi plăcut mica voastră casă stil ranch. Amîndoi părinţii mei au fost artişti. Am învăţat de timpuriu că tot ce este necesar pentru practicarea artei lor prevalează faţă de laptele sau pantofii noi de şcoală sau petrecerile aniversare. În casa părinţilor mei, ceea ce era atîrnat pe pereţi era mai important decît pereţii înşişi, o pînză sau un desen prevala în faţa unei canapele sau a unui scaun. Şi ambii aveau temperament.

– Deci de-acolo ai moştenit, şopti Beth, simţindu-se părăsită fără apropierea lui, dorind ca el să o atingă din nou.

Chance zîmbi cu blîndeţe, dar fără să fie amuzat.

– Ţipete, izbucniri nervoase şi sentimente jignite se aflau la ordinea zilei. De fapt, viaţa noastră se

compunea dintr-un şir de bătălii sîngeroase. Au divorţat cînd aveam eu treisprezece ani.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. A fost mai bine pentru ei, deşi n-aş putea afirma că viaţa noastră a devenit mai puţin tumultuoasă; doar centrul emoţional s-a deplasat.

Surprins de propriile-i cuvinte, Chance încercă să scape de amintiri şi de emoţiile care le însoţeau. Nu a împărtăşit niciodată cu nimeni această parte a personalităţii lui, nu a simţit niciodată nevoia să o facă. Dar, în aceste momente, el voia ca ea să-l înţeleagă. I se părea atît de firesc, atît de potrivit să-i povestească gîndurile lui ascunse.

Speriat, se forţă să zîmbească.

– Pînă la urmă, lucrurile s-au aranjat. Am moştenit de la ei dragostea pentru artă.

– Dar tu n-ai vrut niciodată să devii artist? întrebă ea, cu voce emoţionată.

– N-am avut talentul sau imboldul. Luă o înghiţitură din cafeaua rece şi se strîmbă. Apropiindu-se de chiuvetă, vărsă restul şi spălă ceaşca.

Cînd se întoarse, toate trăsăturile melancolice dispăruseră de pe faţa lui.

– Ei bine, povesteşte-mi cum a reuşit sora ta să ajungă unde a ajuns cînd a trăit într-un cămin atît de normal.

– Sora mea?

– Ai mai multe?

– Nu. Beth îşi lăsă ochii în jos. Acum este momentul să-i spui, se gîndi ea. Scapă de aceste invenţii înainte de

a fi prea tîrziu. Explică-i că eşti jenată, nesigură cînd este vorba de arta ta şi...

Dar dacă el nu va înţelege? Dar dacă o va concedia?

Gîndul că ar putea să-şi piardă postul îi produse suferinţă; gîndul că Chance o va dispreţui o speria. Cu toate că detesta faptul că trebuie să-l mintă, nu putea face faţă consecinţelor adevărului.

Chiar dacă nu poate să lămurească problema „Liza", măcar poate vorbi din tot sufletul.

– A reuşit să facă tot ceea ce am făcut şi eu – cel puţin cît a putut. Părinţii mei nu au înţeles niciodată nevoia ei de a crea, nu au crezut niciodată că ar avea talent. I-au dat de înţeles fără nici un dubiu că va eşua lamentabil.

– Şi a eşuat?

Beth simţi cum se albeşte la faţă.

Încercă să-i răspundă, dar nu mai avu timp căci Jody, noua secretară, şi îşi strecură capul pe uşa de la bucătărie.

– Sînt probleme cu instalarea. Ceva în legătură cu o piesă care nu se potriveşte în spaţiul prevăzut.

– Mă voi ocupa, răspunse Beth repede, vărsînd restul cafelei în chiuvetă şi pornind spre birou.

– Beth?

Ea se opri şi-l privi.

– Transmite-i din partea mea că nu cred că a eşuat.

Inima lui Beth se opri, apoi începu să bată din nou cu furie.

– Mulţumesc, şopti ea, cuvintele abia ieşindu-i din

gură. Îi voi spune. Şi ca să nu mai zică nimic, se grăbi la telefon.

Abia la prînz Beth avu cîteva clipe libere. În sfîrşit, lucrările de instalare au fost puse la punct; chiar şi custodele părea fericit.

Beth îşi aminti atunci că trebuie să ia masa de prînz cu Eva. Se uită la ceas şi înjură în sinea ei. Astăzi nu era oportun să plece de la birou pentru un prînz luat în tihnă. Ridică receptorul să o mai prindă pe bunica ei înainte ca ea să plece. Apoi înjură din nou cînd auzi doar maşina de înregistrat.

– S-a întîmplat ceva?

Beth puse receptorul la loc şi se întoarse. Chance stătea în prag.

– Mi-am amintit că i-am promis Evei că luăm prînzul împreună.

El a ajuns în faţa biroului ei.

– Atunci pleacă.

– Dar instalarea?

– Nu este totul aranjat?

– Da, dar... Beth îşi sprijini bărbia de arătător. Dar detest să plec cînd...

Chance îi prinse mîna, cercetîndu-i petele de vopsea. Le şterse cu blîndeţe, apoi îi ridică mîna la nas. Îi întîlni privirea.

– Domnişoară Waters, te-ai jucat de-a pictatul. Cu ulei.

Inima lui Beth începu să bată ca un ciocan pneumatic. Îşi retrase mîna dintr-a lui, lăsînd-o în poală.

– În drum spre serviciu m-am oprit la atelierul Lizei... ea s-a întors... şi am început să vorbim şi... am ajutat-o să facă ordine. Beth îşi drese vocea. Lasă-mă să încerc să o mai sun pe Eva.

Chance îi luă receptorul din mînă şi îl puse înapoi în furcă.

– Meriţi să iei prînzul în oraş. Vreau să te duci.

– Dar...

– Nici un „dar". Te vei duce. Se aşeză pe marginea biroului ei, ridică o fotografie înrămată cu ea şi cu Eva, o studie pentru o clipă, apoi o puse la loc. Apropo, ai fost vreodată la Balul amatorilor de artă nebuni?

– Amatori de artă nebuni? repetă ea. O extravaganţă, organizată în favoarea Fundaţiei şi Centrului cultural al districtului South Drange, balul se ţinea în ziua de 1 aprilie şi era considerat evenimentul cel mai nostim al anului. Eva a fost de vreo două ori şi deşi Beth ar fi dorit să meargă, nu şi-a putut permite niciodată.

Ca răspuns, îşi scutură capul a negaţie.

– De ce?

– Deoarece am două bilete şi mă întreb dacă ţi-ar plăcea să vii.

– Cu tine?

– Bineînţeles.

– Oh...

El îşi întinse mîna şi-i ridică bărbia cu blîndeţe.

– Sper că asta înseamnă da.

– Da. Adică vreau să spun că mi-ar plăcea să merg.

– Foarte bine. Se sculă de pe birou. Vor fi acolo mulți colecționari și mulți dintre artiștii noștri. Va fi de față și presa – de fapt toți care înseamnă ceva în comunitatea artistică din Los Angeles. Va fi o posibilitate extraordinară să întîlnești o serie de oameni.

O străbătu o undă de decepție și căută să o ascundă. Pentru o clipă și-a permis să spere că a invitat-o nu din motive de afaceri.

– Pare nemaipomenit.

– Roșcato, nu-ți face griji, nu te voi arunca pradă lupilor. Ajunse la ușă, apoi se opri și se întoarse. Sîmbătă. Ținută de seară obligatorie. Vin să te iau la șapte.

– Ținută de seară? repetă ea. Azi era joi. Unde naiba va găsi o rochie de seară pînă sîmbătă? Și din ce o va plăti?

– Este cumva vreo problemă?

Beth îl privi pe Chance și își scutură capul.

– Nici o problemă. Dacă trebuie, voi împrumuta de undeva.

– De la Liza?

Beth își ridică bărbia. Iritată fără motiv că el crede că Liza ar avea o rochie, pe cînd ea, evident, nu are.

– Probabil de la Eva.

– Foarte bine.

După ce-i zîmbi, Chance ieși din birou.

Chance se opri în fața ușii apartamentului lui Beth. Își spuse că nu este nervos. Cu certitudine nu era emo-

ționat. În seara asta era vorba pur şi simplu de afaceri.

Desigur. Gîndurile pe care le-a avut toată ziua, unele în care-şi imagina că o ia pe Beth în braţe şi ea este blîndă şi dornică să îl sărute – erau rezultatul...

Se încruntă, căutînd un motiv plauzibil. Înjură încet cînd nu găsi nici o explicaţie. Trebuia să înceteze. Beth Waters nu era pentru el. Era o femeie serioasă, o femeie care aştepta angajamente – căsătorie şi copii. Iar el reprezenta genul de bărbat care fugea de angajamente.

Iritat de propriile-i gînduri, Chance bătu la uşa ei.

O persoană îşi doreşte întotdeauna ceea ce nu poate avea. Aşa era natura umană; şi nici el nu făcea excepţie. Beth Waters părea de neatins, de aceea era mai atrăgătoare, mai îmbietoare, mai...

Gîndurile lui Chance s-au întrerupt brusc în momentul în care ea a deschis uşa. Uluit, îşi plimbă privirea încet asupra ei. Rochia ei nu dezvăluia nimic, dar sugera totul. De un negru monoton, îi scotea în evidenţă formele, tachinînd, îndemnînd pe un bărbat să o atingă, să o exploreze, să o descopere pentru sine.

Lăsă să-i scape o exclamaţie răguşită.

Ea încercă să zîmbească, dar nu reuşi. Căldura din obraji se transformă în foc şi-şi plimbă o mînă peste şolduri.

– Arăt destul de bine?

– Destul de bine nici măcar nu reprezintă începutul. Arăţi senzaţional.

– Vorbeşti serios? Zîmbi încîntată, ridicînd mîna şi netezindu-şi nervoasă părul pe care îl adunase în vîrful capului. Mă duc să-mi iau eşarfa.

Se întoarse cu spatele şi Chance scoase un sunet înfundat de uimire. Rochia n-avea spate. Nimic. De la nasturele mare din stras pînă la mijloc – şi dincolo – rochia a fost decupată ca să dezvăluie şi să tenteze. Pielea ei albă strălucea într-un contrast şocant cu abanosul rochiei.

Simţi cum îi creşte dorinţa şi binecuvîntă, dar în acelaşi timp îl şi înjură pe creatorul sadic care i-a creat rochia.

Beth se întoarse către el cu faţa alarmată.

– Am împrumutat-o de la Eva... era cea mai sobră dintre toate. Beth se privi. Nu-i aşa că este prea îndrăzneaţă?

Chance tuşi.

– Este, reuşi să răspundă, cu voce răguşită, dar asta o face... atît de... nemaipomenită.

Beth nu ştia exact cum să o ia şi-şi muşcă buza de jos.

– Eşti convins?

El începu să rîdă, fermecat şi încîntat de sinceritatea ei. Femeile cu care se întîlnea de obicei nu se îndoiau niciodată de înfăţişarea lor. Şi chiar dacă o făceau, nu recunoşteau niciodată.

Dar bineînţeles, îşi aminti el, aici nu era vorba de vreo întîlnire.

– De fapt, sînt sigur că vei fi senzaţia petrecerii. Va

trebui să mă lupt cu o armată de curtezani. Probabil că va trebui să omor un balaur sau pe King Kong sau...

Rîzînd, Beth îl întrerupse:

– E-n regulă. Mă duc să-mi iau eşarfa.

Eşarfa era de fapt un şal kilometric din mătase alb cu negru. Chance a ajutat-o să şi-l înfăşoare în jurul umerilor şi apoi au ieşit în noapte.

Drumul de la apartamentul ei pînă la Centrul cultural a durat aproape o oră. Chance a condus comod, fiind mai interesat să o studieze pe Beth decît să ajungă la petrecere.

Continua să-i provoace nedumeriri. Era o femeie plină de contradicţii, acum dureros de sfioasă, acum spirituală; putea fi rezervată şi timidă, dar cînd rîdea nu se abţinea.

Cînd era vorba de înfăţişarea ei era plină de complexe, dar se descurca uşor cu colecţionarii cei mai aroganţi şi mai pretenţioşi cu o dezinvoltură care-l uluia. Cine era această femeie?

Cel puţin pentru a douăzecea oară de cînd plecaseră din apartamentul ei o privi pe furiş. Ea se uita drept în faţă, cu mîinile încleştate strîns în poală, cu spatele drept. Părea că se pregăteşte pentru scaunul electric. El îşi întinse mîna şi le acoperi pe ale ei.

– Nu trebuie să fii nervoasă.

– De unde ştii?

– Chiar şi în întuneric pot vedea cum degetele ţi s-au albit din cauza lipsei circulaţiei sîngelui. Sînt reci. Îşi freca

degetele de ale ei, încălzindu-le. Relaxează-te, Beth. Nu voi permite nimănui să te muşte.

– Ei bine, în cazul ăsta nu va mai fi atît de amuzant.

El rîse, apoi mormăi blînd:

– Vreau să spun că nu voi lăsa pe *altcineva* să te muşte. Beth roşi şi-şi lăsă ochii în jos. El rîse din nou. Nu te teme, chiar şi în această rochie vei fi în siguranţă.

Era tocmai ceea ce o îngrijora. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie în siguranţă. Simţi cum o cuprinde dezamăgirea, dar îl privi direct în ochi.

– Ştii, nu sînt chiar atît de inocentă.

Chance îşi aminti de noaptea aceea din parcare, la felul în care ea se topise în braţele lui. Sărutul lor nu avea nimic inocent, nici felul în care reacţionase ea.

– Nu, şopti el. Ştiu.

Îi strînse mîna, apoi o lăsă ca să-şi poată face loc în parcarea de la Centru.

– Cred că ar fi bine să-ţi spun cîteva lucruri despre această petrecere... este puţin mai ciudată.

– Ciudată? repetă ea, devenind din nou nervoasă. Vrei să spui că se petrec lucruri ilegale sau...

– Imorale? rîse el. Nu, nimic de genul ăsta. Dar dacă cineva vine la tine şi începe să vorbească în latina vulgară, răspunde-i la fel.

Într-adevăr cineva a venit să-i vorbească în acest fel. Dar, spre norocul ei, latina vulgară fusese limba străină în care excelase la şcoală. Amuzat, Chance o ascultă cum stătea de vorbă cu domnul respectiv – unul din membrii comitetului fundaţiei şi gazda balului.

Clădirea în care se afla Centrul cultural aparținuse unuia dintre cetățenii cei mai bogați ai Californiei. Patron al artelor, el a donat Fundației clădirea și proprietatea, cu peste doisprezece ani în urmă.

Clădirea, care se întindea pe o suprafață de peste trei mii de metri pătrați, proiectată și construită de arhitectul Frank Lloyd Wrigh, era așezată pe marginea unei stînci care se întindea deasupra oceanului și era considerată o bijuterie arhitectonică.

Beth a dorit întotdeauna să vadă cum este în interior, dar a trebuit să mai aștepte pînă a văzut-o în starea sa normală. Deoarece în această noapte, Centrul cultural a fost transformat într-o lume fantastică de culori, forme, material și sunete magice, o lume în care arta, interiorul și locuitorii ei deveneau un tot unitar.

Uluită, Beth își mută privirea de la viziunea ireală din fața ei la Chance. Văzîndu-i expresia, el începu să rîdă.

– Nu ți se pare că este cam departe de Kansas?

– Dar nu prea departe de țara Vrăjitorului din Oz.

Chance zîmbi și o luă de braț.

– Hai să ne pierdem în mulțime.

Și-au făcut loc prin marea de oameni, mulți dintre ei costumați, unii chiar purtînd măști. Costumele erau de la cele mai civilizate pînă la unele atît de stranii, încît nici nu puteai să le descrii.

Beth descoperi cîteva personaje tradiționale: Maria Antoaneta, Napoleon Bonaparte, Vincent van Gogh; și unele mai puțin tradiționale: Strugurii din California,

un zeu maya, personaje din prima capodoperă cubistă a lui Picasso, Domnişoarele din Avignon.

Îi zîmbi lui Chance.

– Ai venit vreodată costumat?

El îi răspunse tot cu un zîmbet.

– Anul trecut am venit costumat în Zoro.

Imaginîndu-şi-l ca bărbatul cu mască, Beth începu să rîdă şi îl lăsă să o conducă prin sală. O prezentă unui şir de persoane, ţinîndu-se de cuvînt şi rămînînd tot timpul lîngă ea.

Au rîs, au dansat şi au băut şampanie. Vinul era bun şi sec: balonaşele au ameţit-o. Chiar şi aşa, le permise chelnerilor care se plimbau între oaspeţi cu tăvile să-i înlocuiască paharele goale cu unele pline.

Beth şi Chance au stat de vorbă cu Eva şi cu prietenul ei, un artist mai tînăr ca ea, cu vreo douăzeci şi cinci de ani. Toată lumea îl cunoştea pe Chance şi el o prezentă drept noua lui asistentă de neînlocuit. Chiar dacă a fost introdusă ca parteneră de afaceri, Beth a fost privită cu suspiciune, mai ales de femei. Nu că ar fi fost atît de sigură de ea, dar privirile care o cîntăreau o făceau să se simtă proprietară. Chiar posesivă.

În această seară, Chance îi aparţinea.

Odată cu trecerea timpului, Beth devenea tot mai conştientă de prezenţa lui Chance alături de ea, de căldura şi forţa lui, îi simţea degetele pe spatele ei gol cînd voia să o îndrepte în tăcere spre un grup nou, răsuflarea lui la urechea ei cînd voia să-i spună ceva, profunzimea

vocii lui cînd începea să-i relateze ceva amuzant.

– Ți-e foame? o întrebă el.

– Sînt de-a dreptul moartă de foame. Își dădu capul pe spate și începu să rîdă spre el. Am fost prea emoționată și n-am mîncat nimic toată ziua.

El își plimbă privirea pe obrajii ei roșii.

– Cred că ai băut prea multă șampanie.

Beth rîse din nou. Dorea să dea vina pe băutură pentru că-și simțea capul ușor, dar știa că explicația este alta.

– Nu știi că poți bea cît de multă șampanie dorești? Este o lege a naturii.

Amuzat, Chance își ridică sprîncenele.

– Cunosc o altă lege a naturii, și anume, dacă cineva bea prea multă șampanie pe stomacul gol. Haide. Îi înlănțui degetele și o conduse spre bufet.

Restul musafirilor se săturaseră deja de mîncare și plecaseră după alte distracții, lăsîndu-i pe Beth și pe Chance singuri cu tratația.

– Ce sînt felurile de pe această farfurie? întrebă Beth, inspirînd profund. Au un miros extraordinar.

– Extraordinar, murmură Chance, cu ochii fixați mai degrabă pe ea decît pe expoziția de antreuri exotice. Pielea ei era albă ca frișca și părea moale ca mătasea. Lăsă ca privirea să i se plimbe pe carnea ei expusă vederii de rochia de-a dreptul revoltătoare, observîndu-i oasele delicate de la umeri și spate.

Își scuturâ capul și-și întoarse privirea în altă parte. Îi alese de pe un platou un sandviș și i-l ridică la gură. Ea

muşcă şi scoase un sunet care exprima plăcere.

Trupul lui se încordă şi înjură încet. Pretinzînd că se duce să-i caute o farfurie, se îndepărtă de ea.

Ce naiba încearcă să facă? se întrebă, alegînd o varietate de antreuri mici pentru a-i oferi să guste.

De ce cînd este vorba de această femeie nu poate face tot ceea ce ştie că ar trebui să facă? De ce nu poate să se ţină la distanţă?

Se întoarse la ea şi observă că se dusese lîngă peretele din sticlă prin care se vedea oceanul. La treizeci de metri sub ei oceanul se lovea de ţărm.

Chance puse farfuria deoparte şi veni în spatele ei, recunoscînd că nu ştia de ce. Şi că în această seară nici nu va încerca să analizeze, nici nu va încerca să pună întrebări.

– Pur şi simplu te ameţeşte, şopti ea, neputînd să-şi ia ochii de la priveliştea din faţa ei.

Atingîndu-i uşor umerii, Chance se aplecă spre ea, inhalînd mirosul proaspăt şi discret al părului ei.

– Ai vrea să ieşim?

Ea îşi dădu capul pe spate, ochii ei lucind ca două safire în lumina blîndă.

– Am putea?

– Haide. O luă de mînă şi o conduse la o uşă laterală şi în jos pe o scară în spirală. Treptele duceau pe o terasă mică, tăiată în stîncă.

Jos o întîmpină vîntul, umflîndu-i rochia, desfăcîndu-i părul din agrafele cu care îl prinsese în vîrful capului.

Mirosul oceanului era atît de puternic, încît ea simțea că se îmbată; zgomotul valurilor bubuia în urechile ei, întrecîndu-se numai cu sîngele care-i pulsa puternic în vene.

Beth își desfăcu brațele, își dădu capul pe spate și începu să rîdă spre cerul presărat cu stele.

– Îmi place. Se învîrti cu brațele încă desfăcute, cu fața încă îndreptată spre ceruri. E minunat, îmbătător. Delicios.

Chance rîse împreună cu ea, uimit de îndrăzneala ei, captivat de frumusețea ei nesofisticată.

– Prima oară cînd am venit aici m-am simțit de parcă aș fi fost beat, deși nu băusem nici o picătură. M-am văzut în același timp mare și mic, cuceritor și cucerit.

– Da. Așa mă simt și eu. Beth rîse din nou și merse pînă la parapet. Se aplecă, inspiră aerul oceanului, absorbindu-i forța. În acea clipă se simțea mai vie, mai liberă decît în întreaga ei viață. Vîntul îi răvăși părul, desfăcîndu-i-l mai multe șuvițe. Le îndepărtă și se aplecă mai mult.

Chance o prinse din spate, fixînd-o cu brațele în jurul mijlocului.

– Ai să cazi.

Rîzînd, ea își întoarse privirea către el.

– Dar va merita.

El își încordă brațele și simți că inima-i bate ca un răpăit de tobă.

– Nu mi-aș ierta-o niciodată.

În brațele lui, ea se întoarse.

– Chance Michaels, ți-aş lipsi?

El îi admiră culoarea strălucitoare a obrajilor, scînteile din ochi, trandafiriul buzelor.

I-ar lipsi mai mult decît ar trebui, într-un fel care acum cîteva săptămîni i s-ar fi părut imposibil. Simți un nod în gît şi înghiți.

– Da, murmură el. Ți-aş simți lipsa.

Ea se ridică pe vîrfuri şi-şi lipi buzele de ale lui, apoi se trase înapoi.

– Am visat mereu să dansez sub un cer ca acesta.

– Oare? întrebă el, micşorînd din nou distanța dintre ei şi strîngînd-o la piept. Pînă şi în întuneric a putut observa cum s-a înroşit.

– Nu obişnuiesc să ies prea mult. Îşi lipi palma de pieptul lui. Bănuiesc că ți-ai dat seama.

– Nu prea-mi vine să cred. Chance luă o şuviță din părul ei rebel, strălucitor, şi o răsuci pe un deget, apoi o duse la nas. Oceanul nu reuşise să-i fure parfumul caracteristic, dulce, dar, în combinație cu briza sărată, crease ceva feminin şi în acelaşi timp sălbatic.

– Eşti atît de frumoasă în seara asta! Îi urmări gura cu privirea. Atît de frumoasă!

Beth îşi reveni, în acelaşi timp rîsul dispărîndu-i de pe buze.

– Niciodată n-am fost frumoasă. Niciodată n-am fost... seducătoare.

– Nu?

Mîna lui îi alunecă de pe umeri în josul spatelui,

apoi mai departe, pînă în apropierea locului unde începeau curbele moi sau gropițele mici, pînă unde rochia ei dezamăgea, acoperind-o din nou.

– Eşti atît de seducătoare, murmură el, prinzîndu-i buza de jos cu dinții şi muşcînd-o. Atît de excitantă.

O strînse mai tare, lipindu-se de ea, lăsînd-o să înțeleagă, fără cuvinte, cît de excitantă era.

– Tu... îşi mută buzele la urechea ei, simțindu-i mica venă care pulsa în apropiere, îmi provoci o dorință nebună.

Beth suspină şi se sprijini de el, strecurîndu-şi mîna sub jacheta smochingului lui ca să poată mîngîia batistul alb şi apretat al cămăşii care-i îmbrăca pieptul larg, dorind să mîngîie pielea lui, nu materialul.

Îşi dădea seama că a băut prea multă şampanie. Îşi dădea seama că mîine va fi copleşită de regrete şi jenă. Dar în această clipă nimic din toate acestea nu conta. Contau doar brațele lui Chance, atingerea lui, faptul că el o dorea.

Se lipi de el.

– Atunci sărută-mă, Chance. Fă-mă să simt şi eu ceea ce te-am făcut să simți.

Cu un geamăt, Chance făcu tot ceea ce ea îi cerea. Buzele ei erau umede şi deja în aşteptare; avea gustul vinului dulce, al aperitivelor cu arome delicate, al dorinței.

Cine era această femeie? se întrebă, îngemănînd limba lui cu a ei, încercînd toate secretele gurii ei. O virgină timidă sau o ispititoare exotică? Nu mai ştia

deloc. O considerase pe Beth Waters anostă, acum o vedea seducătoare. O credea conservatoare, acum o considera subtilă.

O credea timidă, acum îşi dădea seama că este în stare de mari pasiuni, o fîntînă de foc, tot atît de fierbinte precum culoarea părului ei.

Ea scoase un geamăt profund şi el se lipi mai tare de ea, cuprins într-o clipă de o dorinţă dureroasă. Îi mîngîie în cercuri concentrice spatele, apoi îşi lăsă mîinile să-i alunece sub ţesătura rochiei, să atingă o piele mai albă, pielea care nu fusese niciodată sărutată de soare.

Îşi dezlipi buzele de ale ei, pentru a-i gusta urechea, gîtul, umărul.

– Beth... Beth...

Ca răspuns la cuvintele lui ea se arcui ca el să o poată atinge mai bine.

O făcea să se simtă frumoasă. O făcea să se simtă dorită, să se simtă pentru prima dată o femeie adevărată.

Locuri despre care crezuse că nu au nici un fel de dorinţe plîngeau după atingerea lui, locuri care nu fuseseră niciodată atinse acum se încălzeau, apoi deveneau umede.

Şi aceste sentimente o făceau suficient de curajoasă să acţioneze aşa cum simţea. Şi să spere. Şoptindu-i numele îşi lipi din nou buzele de-ale lui.

Deodată Chance îşi dădu seama că o femeie ca Beth nu era o jucărie şi că întotdeauna îl va trezi la

realitate. Acest gînd îl lovi cu tot atîta putere ca valurile care loveau țărmul. Şi ca nisipul de la mal, el se va scufunda şi va fi acoperit.

Întrerupse sărutul. Ea scînci şi el îşi înfipse degetele în părul ei, dorind să facă dragoste cu ea, dorind-o atît de mult, încît îl durea.

Ştia că ea ar accepta. Îi spunea cu ochii ei înfometați, cu felul în care se lipea de el. Dar ea nu era o uşuratică; era o femeie fără subtilități. Ar răni-o.

Nu-i era destinată.

– Trebuie să intrăm, murmură el, cu vocea răguşită de dorință.

– Chiar trebuie? întrebă ea.

Tremura; manifestarea involuntară de durere îl copleşi.

– Da.

Cu o delicatețe care îl surprinse, îi dădu părul deoparte.

– Lumea se va întreba unde sîntem.

Beth îşi lăsă ochii în jos. Voia să-i spună: şi ce dacă? Voia să-i dea de înțeles să facă dragoste. Dar citi în ochii lui hotărîrea şi regretul.

Era mai bine să termine acum, înainte ca regretele unuia sau ale celuilalt să facă imposibilă colaborarea lor.

Îşi forță un zîmbet.

– Am băut prea multă şampanie.

Chance îi urmări expresia şi văzu că ochii i-au rămas trişti. Îi oferea o cale de ieşire. Un om cu caracter ar fi refuzat-o şi ar fi luat-o din nou în brațe.

Dar el era altfel; cu mult timp în urmă îşi făcuse nişte planuri şi promisiuni.

Îi atinse uşor buzele, apoi îi prinse degetele. Fără să scoată un cuvînt, s-au urcat pe scări şi s-au despărţit în căutare de oglinzi ca să repare ceea ce vîntul şi pasiunea lor stricaseră.

S-au întîlnit din nou în sala goală a bufetului. Chance îi oferi o ceaşcă de cafea şi ea o luă cu un zîmbet slab de mulţumire.

Calitatea vulnerabilă a zîmbetului îi sfîşia inima. Îi privi faţa, dorind să-i murmure cuvinte frumoase despre ceea ce li s-a întîmplat tocmai acum, dar ştia că era mai bine ca unele lucruri să nu fie spuse.

Se simţea laş şi ipocrit.

– N-am putut să-mi refac părul, zise ea, simţind nevoia să umple tăcerea dintre ei. Vîntul... mi-a risipit prea multe agrafe.

Nu vîntul, se gîndi Chance.

Ci degetele lui.

Şi dorinţa lui.

Simţi în piept un asemenea sentiment de frustrare, împreună cu ceva în plus, încît îl durea. Chance întinse mîna şi-l atinse coama rebelă, doar o dată şi uşor, şi apoi îşi lăsă mîna în jos.

– Îmi place aşa. Este de parcă...

– Dragii mei, unde-aţi fost? Eva intră în sală şi se îndreptă spre ei. Se opri şi-i examină gînditoare. Ei, ei...

Chance făcu un pas şi-şi drese vocea. Beth se uită

furioasă la Eva, apoi se întoarse spre însoțitorul bunicii ei.

– Vă distrați bine?

Eva răspunse în locul lui.

– Minunat, într-adevăr formidabil.

Femeia mai în vîrstă clipi des cu genele-i false către Chance şi Beth scrîşni din dinți. Chiar aşa, să cocheteze cu un bărbat care are jumătatea vîrstei ei.

Eva se concentră acum asupra lui Beth, cuprinzînd-o cu privirea. Femeia mai în vîrstă îşi îngustă ochii şi Beth mormăi o înjurătură.

Nimic nu-i scăpa atenției bunicii ei şi în clipa în care Eva o va prinde singură, va fi supusă torturilor celor mai groaznice.

Dacă ar aştepta măcar să fie singure, se gîndi Beth simțind că-i vine rău. Scînteia din ochii bunicii ei era vizibilă. Şi periculoasă.

– Bunico, murmură Beth, ştiind că femeia mai în vîrstă detesta să-i spună asta, n-ar trebui ca tu şi Raphael să vă duceți la licitația de artă? Cred că începe acum.

Eva o ignoră şi se întoarse către Chance.

– Ce păcat că Liza n-a putut veni. Atunci am fi fost cu toții împreună.

Beth îi povestise Evei despre întîmplarea nefericită cu schițele şi cum mica ei invenție s-a transformat într-un monstru.

Îi aruncă bunicii o privire de avertisment, nu că ar fi fost vreo speranță să o poată opri.

Chance se întoarse către Beth.

– Şi cum a fost în sudul Franţei? I-a plăcut Lizei excursia?

Beth îşi muşcă buza de jos.

– Da... cred că da. N-am vorbit prea mult. Vreau să spun despre excursie.

– A fost minunată, o întrerupse Eva. Liza este atît de inspirată. Atît de creativă... atît de liberă. Îşi urmează întotdeauna impulsurile.

– Raphael, în seara asta nu se licitează unul dintre tablourile tale?

– Trebuie să o întîlneşti, continuă femeia mai vîrstnică, de parcă Beth n-ar fi spus nimic. Şi cît mai curînd. Este de-a dreptul încîntătoare. Ştiai că este artistă? întrebă Eva cu o inocenţă exagerată. Opera ei este fabuloasă.

– Aş fi vrut să o întîlnesc, răspunse Chance. Am văzut cîteva schiţe şi păreau interesante.

Ascultînd-o pe bunica ei cum o elogiază pe Liza şi urmărindu-l pe Chance care sorbea fiecare cuvînt, Beth simţi o împunsătură de gelozie, apoi gemu în sinea ei.

Dumnezeule, acum trebuie să concureze cu o soră care nici măcar nu există.

– Beth, draga mea, îi spuse bunica ei, întorcîndu-se spre ea, cînd ai să organizezi o întîlnire între cei doi? Liza este în oraş. Parcă mi-ai spus că ar fi bine ca Chance să arunce o privire asupra lucrărilor ei.

Beth ar fi vrut să o înghită podeaua; de asemenea

ar fi vrut să o strîngă de gît pe bunica ei. Dar, în loc de acestea, îşi îngustă ochii.

– Bunico, ai uitat că pleacă în...

– Marrakesh, o întrerupse Eva. Tocmai am vorbit cu ea, excursia s-a contramandat. Va fi aici în următoarele... trei luni.

Chance o privi pe Beth. Eva o privi pe Beth. Beth se hotărî că podeaua nu era suficient de adîncă să se scufunde.

Încercă să se calmeze. A fost încolţită. Şi încă bine. Promiţîndu-şi că nu va mai sta de vorbă niciodată cu bunica ei, îşi impuse un zîmbet.

– Ei bine, dacă asta-i situaţia, voi încerca să aranjez ceva.

– Abia aştept. Chance trase cu urechea. Beth, ai dreptate. Licitaţia a început.

– De ce nu vă duceţi voi înainte, le propuse Beth celor doi bărbaţi. Eva şi cu mine avem de vorbit ceva. Ne întîlnim acolo.

În clipa în care Chance nu le mai putea auzi, Beth se întoarse rapid către bunica ei.

– Cum ai putut? Cum... ai putut?

– Am făcut-o spre binele tău, zise Eva mîndră, aranjîndu-şi ornamentul din pene de pe şolduri. Tu nu vrei să-i arăţi lui Chance lucrările tale, aşa că i le va arăta Liza.

Beth îşi acoperi faţa cu mîinile, atît de furioasă, încît începu să tremure. Peste o clipă se uită la femeia mai în vîrstă.

– Bunico, spuse cu o voce blîndă, pronunţînd fiecare cuvînt cu atenţie, nu am nici o soră. Liza nu există şi asta o ştim amîndouă.

– Vorbeşti prostii. Eva îşi scoase pudriera şi-şi inspectă nasul în oglinjoară. De cînd te ştiu ţi-am spus Liza.

Beth oftă.

– Bunica mea a devenit senilă şi şeful meu vrea s-o întîlnească pe sora mea care nu există. Este cît se poate de bine. Beth oftă din nou şi-şi închise ochii. Şi cum mă voi descurca?

– Cum poţi să-mi spui că sînt senilă? Mă supără această observaţie. Eva închise capacul pudrierei. Iar răspunsul la întrebarea ta este cît se poate de simplu. Şi sare în ochi.

Beth îşi îndreptă spatele.

– Chiar aşa? Ei bine, de ce nu-mi explici şi mie, deoarece în această clipă nimic nu mi se pare simplu sau care să-mi sară în ochi.

Bunica ei se întoarse maiestuoasă spre ea.

– Draga mea, pur şi simplu vei deveni... Liza.

5

Pentru Beth, restul nopții s-a desfășurat ca într-o ceață tulbure. Acum, în întunericul mașinii lui Chance, avîndu-l pe el alături, tăcut și gînditor, nu putea decît să se gîndească la orele care au trecut și la ceea ce s-a întîmplat între ei. Și să se întrebe ce va face.

Se întoarse și se uită afară pe geamul mașinii. Noaptea începuse atît de minunat – amîndoi s-au simțit relaxați, au rîs și au vorbit și s-au bucurat că sînt împreună.

Îmbrățișarea a schimbat totul. Din momentul în care s-au întors de pe terasă, între ei s-a instalat o atmosferă de jenă.

Beth nu putea să uite pasiunea pe care ambii au resimțit-o și știa că nici el nu putea. Pentru motive cu totul diferite.

Își strînse pumnii în poală. O durea gîndul că el regretă, gîndul că, dacă ar fi în stare, el ar schimba

ceea ce s-a întîmplat. Deoarece, chiar dacă ea se simțea prost din cauza situației jenante, a jignirii, n-ar fi schimbat nimic din ceea ce li s-a întîmplat pe terasă. Aceste clipe au devenit cele mai speciale din viața ei.

Beth se uită pe furiș la Chance, inima strîngîndu-i-se cînd observă că el o studiază. Fără să-i arate că-și dă seama de acest lucru, ea începu să privească din nou pe geamul mașinii în noaptea neagră de afară. Oftă. Cum a putut Eva să aleagă acest moment și să-i complice viața și mai mult? Să devină Liza? se gîndi Beth neîncrezătoare. Ideea era ridicolă și totuși...

Își scutură capul sentimentul de panică strîngîndu-i stomacul. O auzea încă pe bunica ei spunînd: „Liza dragă, ce altceva ai putea face? Vrei să fii concediată? Să te întorci în Kansas?"

Să-și recunoască eșecul. Beth își ținu pleoapele strînse și oftă din nou. Oare cum se va descurca?

Chance o auzi pe Beth oftînd și strînse și mai mult volanul. Se simțea un laș, un trădător. Chiar dacă știa că Beth nu este femeia destinată lui, chiar știind că era lipsită de experiență, a sărutat-o. Chance se încruntă. Ceea ce s-a petrecut între ei a fost mult mai mult decît un sărut.

Încă o mai dorea. Atît de mult, încît simțea dorința ca o gheară înfiptă în el. Dar știa că nu ar fi fost bine. N-ar putea să-i ofere niciodată mai mult decît o relație sexuală. Și să o rănească. Era acest gen de bărbat.

Se uită la ea pe furiș. Oare la ce se gîndea? De cînd au plecat de pe terasă, ea a devenit tăcută, uşu-

rința cu care de obicei comunicau fiind înlocuită cu un fel de oboseală stîngace. Ar fi vrut înapoi uşurința. Ar fi vrut să o vadă zîmbind şi rîzînd. Ar fi vrut ca ea să-l placă din nou.

Nu ştia de ce aceste lucruri sînt importante pentru el, dar erau. Voia să îndrepte lucrurile. Trebuia.

– Beth? îi şopti.

Ea se întoarse spre el.

– Hmmm?

– Vreau să-ți arăt ceva.

– Ce anume?

– La mine acasă.

– Poate gravurile tale? Îşi ridică sprîncenele. Chance, este un truc vechi.

Buzele ei au început să schițeze primul zîmbet din ultimele ore. L-a încălzit mai mult decît ar fi dorit să recunoască.

– Sună cam stîngaci. El rîse. Da, este adevărat, dar ai încredere, nu este ceea ce crezi.

– I-a spus păianjenul gîndacului.

– Deci să înțeleg că eşti de acord?

– Da.

– Bine. Aproape că am ajuns.

Chance n-a exagerat şi în zece minute au oprit în fața casei lui. Beth coborî din maşină şi studie împrejurimile.

Exteriorul locuinței lui arăta aşa cum se aştepta, cu totul modern, multă sticlă, dar cînd au intrat, a rămas surprinsă. Bazîndu-se pe decorațiunea interioară a bi-

roului lui, se aştepta la metal şi sticlă, culori şi linii minime, o eleganţă rece.

Ar fi putut descrie interiorul în toate felurile, dar nu rece şi departe de a fi elegant. Surprinsă, Beth se uită în toată camera. Căminul lui era plin de căldură, chiar plăcut. Îl umpluse cu un amestec de antichităţi, mobilă contemporană şi franţuzească rurală, toate puse una lîngă alta cam dezorganizat, dar se potriveau.

Beth îl urmă pe Chance care aprindea luminile în casă, din ce în ce mai surprinsă. Arta de-aici nu semăna deloc cu lucrurile sofisticate pe care le avea la *Art One*. Era o artă naivă, forme nostime confecţionate din cutii de conserve, din bucăţi de lemn aruncate, tăieturi din reviste, piese lipite cu gumiarabică şi presărate cu un praf strălucitor.

Încîntată, Beth se opri în faţa unei picturi în tempera, deosebit de încîntătoare care semăna cu un purcel zburător. Se întoarse şi îi întîlni privirea.

– Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

Chance îşi băgă mîinile în buzunare, simţindu-se deodată nesigur şi expus. În sinea lui îşi blestemă prostia.

– Îţi place?

Beth rîse.

– Cum să nu-mi placă? Luă în mînă o figurină din argilă lucrată destul de naiv şi-şi plimbă degetele pe marginile neşlefuite. Îi întîlni din nou privirea. De ce artă făcută de copii?

– Fiindcă e onestă. Dădu din umeri. Directă şi fără

complicații. Veni lîngă ea şi-i luă figurina din mînă. Mai simțea căldura ei şi strînse grijuliu piesa, mîngîind-o pe suprafața poroasă. Copiii mici nu au capacitatea de a minți în ceea ce priveşte sentimentele lor, iar arta este o manifestare directă a acestor emoții. Chiar dacă aceste sentimente sînt triste, ele mă fac să mă simt bine. Îți spune ceva?

Ea dădu din cap, apoi îşi plimbă privirea prin cameră înainte de a se uita din nou la el.

– Asta ai vrut să-mi arăți?

– Da.

– De ce?

El inspiră profund.

– Nu ştiu. Atunci mi s-a părut că trebuie.

– Şi acum?

– Acum nu mai ştiu.

Puse sculptura jos, apoi imediat regretă. Acțiunea i-a lăsat mîinile libere şi dornice să o atingă. În loc de asta îşi puse din nou mîinile în buzunare.

– Beth, îmi place de tine.

– Dar?

El se încruntă.

– Vreau să fiu onest cu tine. Vreau să limpezim lucrurile.

Beth observă expresia lui hotărîtă, aproape posomorîtă, şi se încordă. Nu era sigură dacă voia să audă ceea ce el intenționa să-i spună, nu credea că, tocmai acum, onestitatea ar fi cea mai bună idee. Întorcîndu-i spatele, se duse la marele geam care dădea în grădina din spa-

tele casei. El o urmă, oprindu-se atît de aproape, încît îi simțea respirația.

Chance îi privi spatele drept şi umerii rigizi. Ridică mîna să o atingă, apoi o lăsă jos.

– Ți-am mai povestit cîte ceva despre părinții mei; cîte ceva despre căsătoria lor dezastruoasă. Rîse, dar fără umor. Amîndoi erau persoane neechilibrate, pasionate. Se iubeau prea mult, chiar sălbatic. Erau geloşi şi posesivi în ce priveşte persoana lor şi cariera lor. Şi în ce priveşte afecțiunea mea. Pînă la urmă au divorțat, continuă el. Dar întreaga lor gelozie şi posesiune s-a abătut asupra mea. Se opri, cedînd dorinței şi mîngîindu-i părul. Am devenit un pion în jocul lor emoțional. Mă foloseau, pe mine şi dragostea mea, pentru a se jigni reciproc.

Beth simți milă pentru băiețelul care fusese cîndva. Se întoarse spre el. Cuvintele lui o dureau, o făceau să dorească să-l țină strîns în brațe şi să-l mîngîie.

– Bietul Chance.

El îi acoperi mîna cu a lui, savurînd atingerea ei pentru o clipă înainte de a se despărți de ea. Se înapoie lîngă figurina caraghioasă de ceramică şi se uită mult timp la ea.

– Ştii ce îmi mai place la arta copiilor? Este o muncă făcută din dragoste, dar nu este exagerată. Nu este foarte... elaborată. Se uită la ea peste umăr. Înțelegi ce vreau să spun?

Ştiind ceea ce i-a povestit despre trecutul şi părinții lui, Beth înțelegea.

– Da, şopti ea, apropiindu-se de el cu rochia foşnind în timp ce se mişca. Se opri în faţa lui şi-i întîlni privirea. Dar ceea ce nu înţeleg este de ce-mi povesteşti toate acestea?

Chance a fost cuprins de panică. Nici el nu ştia şi ăsta era aspectul cel mai blestemat. Şi-a propus drept ţel în viaţă să nu-şi împărtăşească sentimentele, să nu-şi împartă persoana cu nimeni. Şi iată că tocmai asta făcea.

Acest adevăr îl sperie de moarte.

Chiar dacă îşi dădea seama că face o prostie, îi cuprinse obrajii cu palmele.

– Beth, dragostea ne-a ruinat viaţa. Nu ura sau amărăciunea. Nu gelozia. Vorbi mai încet. Dragostea.

– Tot nu... înţeleg.

El îşi plimbă degetele pe pomeţii ei.

– Mi-am promis solemn ca mie să nu mi se întîmple niciodată. M-am jurat să nu las ca vreun copil să treacă prin ce-am trecut eu. Beth, n-am să mă îndrăgostesc niciodată. N-am să mă căsătoresc niciodată. Îşi lăsă mîinile în jos şi se îndepărtă de ea. Credeam că ar fi bine să ştii.

Beth îl privi cu ochi mari şi începu să-şi dea seama despre ce era vorba. Era un fel de scuză pentru ce s-a întîmplat între ei în această seară.

A fost cuprinsă de furie, se simţea prost şi jignită în bunul ei simţ.

– Nu trebuie să-ţi pară rău, spuse ea cu voce tremurătoare. Nu trebuie să-ţi pară rău.

– Nu pot. Am impresia că am profitat de tine. Am impresia că te- am înşelat.

– Să profiţi de mine? repetă ea, căldura cuprinzîndu-i obrajii. M-ai înşelat? Chance, dar nu sînt un copil. Nu sînt o adolescentă amăgită de cuvintele frumoase ale unui bărbat mai în vîrstă.

Făcu un pas spre el, furia înteţindu-i-se, alăturîndu-se jignirii şi jenei, făcînd-o să nu dorească decît să-i dea de înţeles ce gîndeşte.

– N-am nevoie de părerile tale de rău. N-am nevoie de scuze pentru pasiunea ta. Am provocat-o, mi-a făcut plăcere. Şi, cu certitudine, n-am să-ţi cer scuze pentru ea.

– Nu asta am vrut să spun.

– Nu? Ai impresia că ai amăgit-o pe biata Beth cea urîtă. Ţi-e teamă că Beth cea mică şi naivă îşi va face o impresie greşită şi te va hăitui. Îşi puse mîinile pe pieptul lui. Ei bine, nu te voi hăitui. Şi n-am să aştept nimic de la tine numai fiindcă m-ai sărutat.

– Beth, eu...

– Nu sînt un copil, repetă ea, întrerupîndu-l, cu vocea tremurînd de furie. Vrei să-ţi dovedesc? Îi luă mîinile şi i le puse peste sîni. Sfîrcurile i s-au întărit de dorinţă şi ea îi înlănţui degetele cu ale ei şi le apăsă mai tare. Ţi se pare că este reacţia unui copil?

Chance abia reuşi să-şi stăpînească răsuflarea, simţindu-se imediat şi puternic excitat. Îşi mişcă mîinile împreună cu ale ei şi vîrfurile ascuţite ale sînilor îi zgîriau palmele.

Beth se sprijini de mîinile lui, de el.

– De ce? întrebă ea, luptînd pentru aer. De ce nu poți fi cinstit cu mine? Chance, de ce te temi?

Cuvintele ei i-au atins un nerv. În timp ce își scutura capul a negare și simțea cum îl cuprinde panica, își aplecă gura peste a ei, într-un sărut plin de pasiune.

Capul lui Beth se lăsă în spate sub această presiune și se prinse de umerii lui. Peste o clipă el îi dădu drumul, iar ea făcu cu greu un pas în spate.

– Nu-mi este teamă, răspunse el reținut. Am fost cinstit. Nu vreau să te rănesc. Vreau să fiu prietenul tău.

Cuvîntul a lovit-o ca o ghiulea, doborînd-o. Se luptă să nu arate învinsă, să-și mențină mîndria jignită. Îi oferise totul și el dorea să-i fie prieten. S-a făcut complet de rîs.

– Foarte bine, spuse ea înțepată, îndepărtîndu-se de el. N-am să mă agăț de tine. Rămînem prieteni. Colegi. Nimic mai mult.

– Beth. Își întinse mîna spre ea. Hai să stăm de vorbă, hai să...

– Chance, cred că am stat de vorbă suficient. Trecu pe lîngă el și-și luă eșarfa. Te rog să mă duci acasă.

Două săptămîni mai tîrziu, Beth se privi în oglinda dormitorului. Din fericire, zilele de după balul de la 1 aprilie au trecut repede. Vînzările de obiecte de artă se dovedeau înfloritoare, iar Beth era foarte mulțumită. Îi rămînea prea puțin timp să se supere pe Chance din cauza acelei conversații prietenești.

Dar nopțile treceau cu o încetineală îngrozitoare. Nu putea să-şi închidă ochii fără să-şi aducă aminte cum s-a simțit în brațele lui: vie şi liberă şi frumoasă. Nu putea uita nici cum i-a aşezat mîinile pe sîni şi expresia de milă din ochii lui cînd i-a spus că vrea să fie prietenul ei. O mai durea încă atît de tare, încît nu putea respira.

Beth încercă să uite durerea, concentrîndu-se mai degrabă pe imaginea pe care abia de o recunoştea. Arăta... sexy.

Arăta sigură pe ea, înțeleaptă... Doamne, arăta seducătoare.

Uluită, îşi privi imaginea, dresul cu flori, decolteul periculos de adînc al tricoului ei cu două numere mai mare, brățările care zornăiau. Îşi răvăşi părul cu degetele şi studie efectul. Niciodată nu s-a considerat atrăgătoare, n-avea motive. Dar acum...

– Arăți minunat, spuse Eva, aplaudînd-o.

– Într-adevăr. Minute întregi Beth continuă să se privească în oglindă, amintindu-şi din nou de Chance, întrebîndu-se oare ce părere va avea despre noul său eu.

Se încruntă la imaginea femeii din oglindă. Nu a creat un nou eu, a creat o persoană cu totul nouă. Nu era bine... se simțea ca o intrusă.

Dar ce altă opțiune ar fi avut? După balul de 1 aprilie, Chance a rugat-o de mai multe ori să-i aranjeze o întîlnire cu Liza.

Eva era ca un buldog căruia i se oferă un os plin de măduvă şi, pînă la urmă, în pofida scepticismului şi

disperării ei, Beth a acceptat să participe la această şaradă. Astfel că, încredinţîndu-se bunicii ei, şi-a început transformarea în Liza cea sexy, nesăbuită şi îndrăzneaţă.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să cumpere îmbrăcăminte, veselă şi colorată; dresuri în culori vii, fuste plisate mini, bluze decoltate din material moale, sexy, şi blugi strîmţi, lipiţi de picioare.

Beth a susţinut că, un singur rînd de îmbrăcăminte va fi suficient – ea se gîndea să i-o prezinte pe Liza lui Chance şi apoi să o trimită pe sora ei într-o excursie lungă, undeva în străinătate. Poate să-i aranjeze o căsătorie cu un prinţ singuratic. Dar, ca de obicei, Eva vedea lucrurile altfel şi, în final, au cumpărat tot felul de lucruri, pentru orice eventualitate.

A urmat apoi coafura ei. Eva a insistat să renunţe la stilul ei de bătrînă doamnă şi să-şi lase părul liber în bucle mari. Beth a trebuit să recunoască: a rămas surprinsă de rezultat. Părul ei, fin şi ondulat, n-ar fi putut să arate mai bine nici dacă ar fi fost aranjat de un profesionist. Au urmat bijuterii, pantofi şi produse cosmetice noi; cartea de credit a bunicii ei a fost complet epuizată.

Dar cea mai importantă transformare a fost cea a comportamentului ei. Eva a învăţat-o să fie dramatică şi impertinentă, a învăţat-o cum să se mişte, cum să vorbească, ce gesturi să facă.

În sfîrşit, bunica ei a decis că este pregătită.

Acum, stătea şi privea la persoana pe care abia de o

recunoştea şi dorea să dea cumva ceasul înapoi. Se îndepărtă de oglindă.

– Eva, am exagerat. Am să-i spun lui Chance adevărul. Părinţii lui au fost artişti, are de-a face cu artişti în fiecare zi, sînt convinsă că va înţelege de ce am...

– Minţit, completă Eva.

A minţit. Cuvîntul suna atît de necinstit. Atît de vinovat. Beth îşi acoperi faţa cu mîinile şi gemu.

– Cum de-am ajuns într-o astfel de încurcătură? N-am vrut să supăr pe nimeni. N-am vrut să... mint. Doar că nu puteam suporta să afle că schiţele sînt ale mele. Se uită din nou în oglindă. Chiar crezi că pot face faţă?

– Da. Eva îi întinse rujul. În plus ai vrea să-ţi pierzi slujba? Ai vrea să-l pierzi pe Chance?

Beth îi aruncă bunicii ei o privire uluită. Era chiar atît de transparentă? Simţi cum faţa i se înroşeşte, iar bunica ei o mîngîie cu blîndeţe pe obraji.

– Liza, n-are să-ţi pară rău. Crede-mă.

Beth oftă şi patruzeci de minute mai tîrziu, Beth – acuma Liza – intră la *Art One.*

Pregătise această întîlnire cu grijă: ceruse o după-amiază liberă, aceeaşi după-amiază cînd ştia că Judy pleca mai devreme, ziua în care Virginia, contabila, era în concediu.

Rămînea Chance. Singur. S-a gîndit că-i va veni mult mai uşor dacă nu va trebui să suporte privirile tuturor.

Beth îşi frecă palmele umede. Va intra, îl va lăsa pe Chance s-o întîlnească pe Liza şi va pleca.

Va găsi motive ca să nu se mai revadă niciodată şi cu asta totul se va termina. Grăbindu-şi paşii, Beth se îndreptă spre biroul lui Chance.

Se opri în prag, inima bătîndu-i incomod în piept. Chance era cu spatele spre ea, uitîndu-se afară la frumoasa zi de primăvară. Gustă din plin această imagine a lui, cămaşa şi pantalonii din material moale, închis la culoare, felul în care ţesătura se întindea peste umerii lui largi, felul în care se mula pe alte părţi ale corpului, părţi pe care nu era cazul să le observe.

Îşi întoarse privirea. Oare Liza ar fi observat astfel de lucruri? Probabil că da. Şi, Sfinte Doamne, sora pe care şi-a creat-o probabil că ar fi şi comentat.

Ţinîndu-şi respiraţia, Beth intră cu curaj în biroul lui Chance.

– Este cineva acasă? întrebă ea, încercînd să-şi îngroaşe vocea puţin, aşa cum o învăţase Eva.

Chance se întoarse. Privirile li s-au întîlnit. Trăsăturile lui au oglindit surpriza, apoi imediat şocul. Bătăile inimii ei, oricum frenetice, şi-au dublat ritmul.

Picioarele îi tremurau atît de puternic, încît, pentru o clipă, s-a temut să nu cadă. Sau să leşine din lipsă de oxigen.

Ce naiba voia să facă?

– Beth? întrebă Chance cu o voce răguşită.

Răspunde da, îşi spuse ea. Renunţă acum, pînă nu este prea tîrziu. Ignorînd orice fel de bun-simţ, intră veselă în biroul lui.

– Pe ea o caut. Sînt Liza.

Au trecut cîteva secunde. Lui Beth i s-a părut o veşnicie. Leşinul devenea o posibilitate şi mai mare decît cu o clipă înainte.

– Liza? repetă Chance, evident uluit. Făcu un pas înainte. Beth nu mi-a spus că... sînteţi gemene.

Beth înghiţi, dorinţa de a mărturisi totul fiind dublată de teama absolută şi paralizantă de a o face. Se uită dintr-o parte la el şi-i aruncă o privire cochetă.

– Atunci am două motive să mă supăr pe ea.

– Două?

– Da, da. Beth îşi plimbă privirea cu îndrăzneală asupra lui, simţindu-se în acelaşi timp şocată şi eliberată de propriul ei comportament. Nu ţi-a spus că sîntem gemene şi nu mi-a spus că eşti atît de... delicios.

Chance începu să rîdă şi-şi scutură capul.

– Nu cred ca pînă acum cineva să-mi fi spus asta.

Beth îşi simţi obrajii în flăcări şi-şi blestemă culoarea.

– Domnule Michaels, am oarecari dubii în această privinţă.

– Chance, o corectă, apropiindu-se de ea şi întinzîndu-i mîna. Şi crede-mă că n-aş fi uitat aşa ceva. Beth îi luă mîna, sperînd că nu va observa cum tremura. El privi o clipă în jos, la mîinile lor împreunate, apoi se uită la ea. Asemănarea este uluitoare.

Sîngele i se urcă în cap şi Beth îşi retrase mîna. Se întoarse cu spatele la el, pretinzînd că cercetează obiectele de artă.

– Sora mea mi-a spus că ai vrut să mă întîlneşti, murmură ea, luînd în mînă o sculptură din bronz. Se uită la el peste umăr. De ce?

– Din curiozitate.

Ea puse sculptura jos.

– Ei bine, acum ţi-am satisfăcut-o. Îi aruncă un zîmbet provocator, apoi se îndreptă spre uşă. Spune-i lui Beth că am căutat-o.

– Hai să bem ceva.

Beth se opri, dar nu se întoarse, folosind momentul ca să se adune. Cînd în sfîrşit se uită peste umăr, spera ca el să aibă în faţa lui o femeie plină de încredere în sine, obişnuită să refuze invitaţii la băutură.

Afişă un mic zîmbet de regret.

– Nu pot, dar, oricum, îţi mulţumesc.

– Poate altă dată?

– Nu cred...

– Aş vrea să stăm de vorbă despre picturile tale.

– Picturile mele? repetă ea, simţind că deodată se sufocă.

– Am văzut cîteva schiţe pe care Beth le-a luat din greşeală. M-au intrigat.

Picturile ei l-au intrigat. Voia să-i vorbească despre ele.

Sentimentele dintre cele mai diverse au cuprins-o şi între ele dorinţa de a spune da nu se afla pe primul loc. Dar cu cît lungea această şaradă, cu atît mai greu îi va veni să se descurce.

– Mi-ar plăcea, spuse pînă la urmă, ezitînd. Dar

am nişte treburi acum... Trebuie să mă întîlnesc... cu cineva.

Chance se uită la ceas.

– Şi eu mai am de lucru aici. Ce-ar fi să ne întîlnim peste o oră la cafeneaua *Dana Point?* Poţi să-ţi termini treburile pînă atunci?

Simţindu-se de parcă s-ar fi aruncat într-o prăpastie, Beth îi răspunse afirmativ.

Chance ajunse devreme la cafenea. Alese o masă pe terasa însorită, comandă un filtru şi aşteptă, cu gîndul la Beth.

De la balul de 1 aprilie nici o clipă nu trecea fără să nu se gîndească la Beth. În mintea lui au rămas amintirea sărutului, schimbul lor de cuvinte de mai tîrziu, iar toate acestea îl împiedicau în activitate, îi penetrau somnul. Se trezea cu gîndul la ea, dorind-o. Şi simţind o durere cum n-a simţit niciodată.

Încruntîndu-se, Chance încercă să nu se mai gîndească la Beth. Pentru o clipă, cînd a văzut-o pe Liza, a fost atît de uimit de asemănarea cu Beth, încît a crezut că sînt una şi aceeaşi persoană.

Dar apoi Liza s-a mişcat şi a vorbit. Chance zîmbi amintindu-şi cuvintele ei. L-a numit, Doamne Sfinte, „delicios".

Cum pot fi două persoane – chiar dacă sînt gemene – atît de asemănătoare şi totuşi atît de diferite?

I s-a adus cafeaua şi luă o înghiţitură din lichidul negru.

Ochii Lizei aveau exact culoarea ochilor lui Beth, albastrul-deschis, luminos al cerului de primăvară. Şi avea acelaşi fel dezarmant de a se uita la el – direct şi fără fasoane. Chance se opri la acest gînd. Pînă acum n-a ştiut cît de mult îl interesau ochii lui Beth.

Se încruntă, simţindu-se incomod cînd îşi dădu seama de acest lucru. Dar mai incomod cînd a descoperit că a observat foarte multe lucruri legate de Beth. De exemplu, felul în care-şi muşca buza de jos cînd se simţea nesigură sau vulnerabilă, sau cît de mult o impresionau ghinioanele sau animalele părăsite. Sau ceea ce simţea cînd ea îi zîmbea lui care era un bărbat puternic şi în toată firea.

Chance îşi scutură capul să scape de aceste gînduri. Liza era tipul de femeie care îl interesa. Îndrăzneaţă, de lume şi puţin cinică, sigură de ea. Cu ea se simţea la egalitate.

Ceea ce nu i se întîmpla cu Beth.

Chance mai luă o înghiţitură de cafea. Chiar şi după o singură întîlnire cu Liza, o înţelegea şi ştia că şi ea înţelege cu ce fel de bărbat are de-a face. Liza nu se va aştepta la lucruri pe care el nu le putea oferi.

Pretenţiile ei în ceea ce priveşte o relaţie dintre un bărbat şi o femeie erau directe şi lipsite de complicaţii. Se întîlnise cu o duzină de femei de acest gen; pentru el Liza nu reprezenta un mister.

Beth da.

Blîndă, amabilă şi dulce. Vulnerabilă. Beth îl făcea pe un bărbat să se gîndească la lucruri despre care

afirmase solemn că nu le va face niciodată, făcea ca un bărbat să uite lecțiile greu învățate despre autoconservare. Nu era pentru el.

Atunci de ce stătea aici dorindu-şi din tot sufletul s-o întîlnească pe Beth şi nu pe sora ei geamănă?

Iritat de propriile-i gînduri, Chance îşi îndoi şi dezdoi degetele. În viața lui nu era loc de mistere. Nici de complicații. Şi nu va uita lecțiile copilăriei lui.

Ce s-a întîmplat la balul de 1 aprilie a fost o greşeală. Sărutul lor a fost o aberație declanşată de mirosul greu al parfumului ei, de noaptea cu lună, de neliniştea lui.

Chance începu să bată nervos cu degetele pe marginea ceştii, ignorînd vocea din capul lui care-l numea mincinos şi îşi impuse să se gîndească la arta Lizei. Prima oară cînd s-a uitat la schițele Lizei a fost tulburat, simțise emoția pe care o resimțea de fiecare dată cînd descoperea un talent bogat, necunoscut pînă acum. A studiat schițele, s-a gîndit la ceea ce Beth i-a povestit despre arta Lizei. Emoția pe care a simțit-o nu s-a diminuat odată cu trecerea ultimelor săptămîni. Devenise, pur şi simplu, aproape obsedat de aceste imagini.

A sosit momentul să le şi vadă. Chance îşi ridică privirea şi o văzu. Liza stătea în mijlocul unei pete de lumină, părul ei devenind o aureolă de foc în jurul capului, expresia ei reflectînd vulnerabilitate. Cînd se uită la ea se gîndi la Beth şi la o amintire din copilărie – momentul în care şi-a dat seama că eşecul căsniciei părinților lui nu se datora urii, ci a tot ceea ce avea legătură

cu dragostea. Privirea Lizei o întîlni pe a lui. Chance răsuflă profund. Liza şi Beth erau una şi aceeaşi persoană.

Ridicol.

Îşi scutură capul să se limpezească, iritat de imaginaţia lui. Era oare atît de obsedat de Beth, încît nu o putea despărţi de sora ei?

Liza zîmbi şi veni la masa lui.

– Îmi pare rău că am întîrziat.

– Nu, n-ai întîrziat. Chance îi făcu semn chelnerului. Am băut doar o cafea şi mă bucuram de aceste ultime ore ale zilei.

Recunoscătoare pentru acest moment, Beth studie purpuriul apusului de soare.

– Este ora mea favorită din zi. Există o linişte, un calm, de parcă întreaga natură se pregăteşte să doarmă. Închise ochii şi trase adînc aer în piept. Simt mirosul oceanului. Este delicios, nu crezi?

Cuvintele Lizei erau blînde, mult prea blînde pentru femeia care credea el că este. Îi amintea de sora ei. Chance o privi cu atenţie, instinctul spunîndu-i că nu este în regulă ceva.

Între timp sosi chelnerul şi Chance deschise gura să o întrebe pe Liza ce-ar dori, apoi şi-o închise cînd ea se uită la el şi zîmbi, mai întîi lui, apoi chelnerului.

– Un capuccino cu ciocolată, îi spuse tînărului. Şi cu frişcă bătută bine. În timp ce chelnerul plecă să dea comanda, ea îi aruncă lui Chance un alt zîmbet seducător. Îmi plac dulciurile.

– Şi surorii tale. Şi ei îi plac dulciurile. Am prins-o acum cîteva dimineţi mîncînd bomboane de ciocolată. Ţine o pungă ascunsă în fişet.

Beth n-a ştiut ce să-i spună; i se părea nefiresc ca oricine să comenteze în faţa ei propria persoană.

– Ne asemănăm în multe privinţe, zise.

– Dar sînteţi şi foarte diferite.

– Da. Beth îşi lăsă privirea în jos şi observă, spre oroarea ei, că mîinile i se mişcau nervoase în poală. Se controlă şi le lăsă mai relaxate. Sîntem, într-adevăr.

– Diferenţele sînt evidente. Chance îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să-i spună un secret. În ce sens sînteţi asemănătoare?

Ea se uită la el prin ceea ce spera că sînt gene lăsate în jos provocator.

– Mai degrabă aş vrea să aud de la tine.

– Chiar aşa?

– Da. Îşi plimbă degetele pe suprafaţa metalică a mesei, dîndu-şi seama că persiflarea ar fi cea mai bună metodă de a-l ţine la distanţă, dar suficient de onestă să-şi dea seama că n-are nimic de-a face cu ea.

Adevărul era că îi făcea plăcere.

Beth înghiţi. Nu trebuia să se lase prinsă în acest joc. Nu trebuia să se lase pradă propriei fantezii. Dacă o va face, va suferi.

În mod dureros, Beth îşi dădu seama că s-a lăsat prinsă în joc din momentul în care l-a început. Voia să creadă că este real.

Îi zîmbi din plin.

– Povesteşte-mi de Chance Michaels. Ceva ce n-aş putea afla privindu-te sau citindu-ţi o biografie.

– Hai să vedem... Chance se opri. Îmi plac filmele cu gangsteri şi floricelele cu unt, chiar dacă nici unele nu sînt foarte bune. Cînd eram tînăr aş fi vrut să devin jucător de tenis profesionist, dar am renunţat la idee cînd am descoperit fetele.

– Fetele? Şi de ce?

El îi zîmbi răutăcios.

– N-am mai avut timp să mă antrenez. Vreau să spun la tenis.

– Şi-ţi pare rău?

– Glumeşti?

Îşi ridică sprîncenele şi ea rîse.

– Bănuiesc că nu.

Cafeaua sosi şi ea se prefăcu a-i acorda o mare atenţie, punînd zahăr, amestecînd şi gustînd-o, folosind timpul ca să-şi adune gîndurile.

Luorurile nu se desfăşurau conform planurilor ei. Pentru Dumnezeu, începuse să flirteze cu el. Încerca să-l atragă.

Dar voia ca el să se simtă atras de ea, nu numai în imaginaţia ei. Se găsea într-o mare încurcătură.

– Este rîndul tău. Chance îşi sprijini bărbia cu pumnii. Trebuie să existe echitate.

– Foarte bine, spuse ea aproape sfidător, dorind să poată învinovăţi întreaga lume în afară de ea pentru această situaţie dramatică. Îmi vine să înnebunesc

de sărbători, mai ales de Crăciun. Îmi plac dimineţile ploioase şi zgomotul tunetului – dar rareori am parte de ele aici. Şi fără nici o discuţie, ador jazzul în timp ce mănînc pizza cu anşoa.

El îşi înălţă sprîncenele.

– Anşoa?

– Da, da. Beth zîmbi. Dar să nu-mi oferi măsline, sînt duşmanii mei de moarte.

El începu să rîdă.

– Ce părere ai de şoferii care nu semnalizează cînd vor să cotească?

– Îi disprețuiesc. Şi pe cei care nu te lasă să treci pe cealaltă bandă chiar dacă ei nu au intenţia să o facă. Dar ce părere ai tu? Luă o înghiţitură de capuccino. Domnule Chance Michaels, ce detestaţi?

Chance se gîndi o clipă.

– Aroganţa şi minciunile nejustificate.

Era cît pe ce să se înece; se strădui să înghită cafeaua şi panica ce a cuprins-o.

– Chiar aşa? abia reuşi să pronunţe după o clipă.

Chance dădu din umeri şi strînse ceaşca în palmă.

– Ei bine, poate aroganţa nu este atît de rea. Dar nu pot suferi falsul sau înşelăciunea.

Beth se uită la el; simţind de parcă axa pămîntului şi-ar fi schimbat înclinaţia. Cu o clipă în urmă se gîndea să-i spună adevărul. Acum nu mai putea. Şi nici mai tîrziu.

Eva avea dreptate – dacă îi spune adevărul el o va concedia. Şi cînd adevărul va ieşi la iveală – şi va ieşi

– el nu o va înțelege niciodată. Şi nici nu o va ierta.

Clipi să-şi ascundă lacrimile care i se adunau în spatele pleoapelor, dîndu-şi seama că el a întrebat-o ceva.

– Scuză-mă, ce-ai spus?

– De cînd te ocupi cu pictura?

Mîinile îi tremurau şi prinse cu una ceaşca de cafea.

– De cînd mă ştiu. Este singurul obiect de studiu care mi-a plăcut la şcoală.

Chance se sprijini de spătarul scaunului.

– Ai frecventat şcoala de artă în locul universității?

– Nu. Beth luă o înghițitură din cafeaua rece cuprinsă de nesiguranță. Universitatea de stat din Kansas. Şi, înainte de a mă întreba, am o diplomă de economist.

– Ce alegere ciudată.

– Nu dacă eşti copilul lui Suzzanah şi Burt Waters. Îi întîlni privirea. De ce eşti atît de interesat?

Chance îşi ridică sprîncenele.

– Ştii că sînt consultant în probleme de artă şi că încerc să caut şi să lansez talente.

– Bineînțeles. Eu... Beth este asistenta ta.

El îşi scutură capul, avînd pe chip o expresie meditativă.

– Nu-i vorba de nimic special, dar sînt obişnuit ca artiştii să fie ceva mai impresionați de ocupația mea. Şi puțin mai emoționați cînd îmi manifest interesul.

– Asta faci? Îți manifeşti interesul?

– Aşa cred. Înghiți restul de cafea. E-n regulă? Sau să lăsăm subiectul...

– Nu, bineînțeles că e-n regulă. Doar că... Privi în jos la cafeaua ei, apoi se uită la el. Ce-ai vrea să știi?

– Ești reprezentată de cineva? O galerie? Un alt consultant de artă sau reprezentant?

– Nu.

– Ai participat la expoziții cu jurii? Ai primit invitații?

Beth își scutură capul.

– Răspunsul este din nou nu.

– Pot să te întreb de ce?

– Nu pictez pentru bani sau elogii, răspunse ea ridicîndu-și bărbia. Reprezintă asta o problemă pentru tine?

– Ar trebui să fie?

Beth roși și privi în altă parte.

– Îmi pare rău. Eu... Încercă să caute cuvintele potrivite, apoi se decise pentru cele adevărate, cele venite din inimă. Sînt foarte... vulnerabilă cînd este vorba de munca mea. Înseamnă totul pentru mine și nu pot suporta gîndul ca... să fie... Își ridică mîinile, cu palmele întoarse. Nu prea le arăt. De fapt, nu le arăt deloc.

Chance se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi își lăsă mîinile în jos.

– Ce-am văzut este foarte interesant, spuse cu blîndețe. De fapt, mai mult decît interesant. Dar nu pot face o apreciere dacă nu văd lucrările în sine.

– Îmi dau seama. Auzi speranța, anticipația care tremura în vocea ei și le blestemă. Liza n-ar fi fost atît de nesigură. Liza n-ar fi fost atît de vulnerabilă. Nici măcar cînd era vorba de arta ei.

Dar ea nu era Liza.

Beth îşi muşcă buza de jos şi se uită la el neajutorată. Chance rămase uluit. Liza arăta exact ca Beth. Se încruntă. Bineînţeles că arată aşa. Liza arăta tot timpul ca Beth. De aceea erau gemene.

Imagini ale momentelor pe care le-a petrecut cu Beth i-au trecut prin minte ca acelea dintr-un caleidoscop.

Beth... pasionată şi moale în braţele lui. Beth... cu ochii reflectînd dorinţa şi plini de durere. Beth... vulnerabilă şi nesigură, muşcîndu-şi buza.

Liza nu era timidă şi blîndă şi vulnerabilă de-ţi rupea inima, Liza nu-l făcea să se simtă posesiv şi dornic să-şi ofere protecţia. Şi totuşi, pentru o clipă ea a întruchipat toate acestea. Şi el la fel.

Uluit Chance o privi din nou pe Liza. Ce-i trecea prin cap era imposibil. De neimaginat. De ce să fi pretins Beth că este altcineva? Ce spera să obţină printr-un astfel de mijloc? Dar, se întrebă el, cum pot fi două persoane despre care se presupune că ar fi diferite, atît de asemănătoare? Chiar dacă sînt gemene?

Nu pot fi. Îl cuprinse furia chiar dacă se gîndea că poate şi-a pierdut minţile. Beth pe care o cunoştea el era timidă, dar directă şi onestă. N-ar fi făcut aşa ceva. Şi totuşi... era sigur că instinctul nu-l înşeală.

Trebuia să afle. Şi dacă ea încerca să-l înşele, voia să ştie de ce. Avea două modalităţi de a afla: să o întrebe sau să petreacă cu ea mai mult timp şi să descopere el însuşi adevărul. Numai o singură cale îi

garanta acest lucru. Ajungînd la o decizie, Chance se întinse peste masă şi îi prinse mîna.

– Aş dori să te mai văd, spuse el, mişcîndu-şi arătătorul încet de la încheietură pînă la degetul ei cel mare.

– Să-mi vezi picturile?

– Nu. Vreau să spun că doresc să-ţi văd lucrările, dar vreau să te mai văd... pe tine ca persoană.

Pentru o secundă inima lui Beth a încetat să mai bată, apoi reîncepu cu un ritm ameţitor. Voia să accepte, dar această dorinţă era iraţională, iresponsabilă, imposibilă.

Renunţă la dorinţă şi-şi ridică privirea.

– Ei, ei, domnule Michaels, nu crezi că te cam grăbeşti?

El apăsă cu degetul pe pulsul ei care bătea nebuneşte, apoi zîmbi.

– Sînt un tip care mă grăbesc.

– Cred totuşi că nu voi accepta.

– Am să te sun.

– Răspunsul este din nou nu.

– De ce? Ştiu că vrei.

Ce putea să spună? Că nu voia fiindcă nu exista? Sau că sora ei geamănă va suferi dacă ea se va întîlni cu el? Trecuse deja dincolo de raţional – era furioasă şi geloasă din cauza interesului manifestat de Chance faţă de o persoană care era de fapt tot ea.

– Este cumva... Beth motivul pentru care nu vrei?

Ea încetă să mai respire.

– Ce-are de-a face ea cu asta?

El o prinse de degete şi se aplecă spre ea, încercînd să-i citească expresia feţei.

– Tocmai aceasta este întrebarea mea.

Beth îşi trase mîna care tremura din strînsoarea lui.

– Pur şi simplu, nu eşti genul meu.

Chance îşi îngustă ochii. Ea părea cuprinsă de panică; el insistă mai mult.

– Sînt exact genul tău. Şi tu eşti genul meu. Şi ştim amîndoi acest lucru.

– Oare? Îşi ridică sprîncenele, dispreţuitoare. Scuză-mă, cred că am să mă duc să-mi pudrez nasul.

Conştientă că o urmăreşte cu privirea, se îndreptă încet spre toaleta pentru femei chiar dacă instinctul o îndemna să meargă în galop. Odată ajunsă înăuntru, se sprijini de unul din pereţii acoperiţi cu faianţă, răsuflînd din greu. Simţi faianţa rece pe pielea ei înfierbîntată şi era mulţumită de şoc.

O femeie ieşi dintr-o cabină şi o privi curioasă. Beth reuşi să zîmbească slab. Apropiindu-se de o chiuvetă, lăsă să-i curgă apa rece pe încheieturi şi se stropi pe gît, apoi se privi în oglindă.

Voia să o mai vadă. Nu la birou. Nu ca angajată şi şef sau ca prieten. Ci ca bărbat şi ca femeie. Chiar dacă nu era ea, el voia şi chiar dacă totul era o nebunie, ea dorea să fie cu el. Beth umezi un prosop de hîrtie şi-şi şterse obrajii înfierbîntaţi. Ştia că trebuia să refuze, să pună capăt lucrurilor. Situaţia devenise deja prea complicată.

Dar dorea din tot sufletul ca el s-o sărute. A sărutat-o cînd era Beth. Îşi închise ochii să-şi alunge scena din memorie. Dar el n-o dorea pe mica Beth ca un şoricel care n-a ştiut niciodată cum să se comporte cu bărbaţii, mai ales cum să-i atragă. Chance o dorea pe Liza cea îndrăzneaţă şi sigură de sine. Chance dorea o creaţie a imaginaţiei ei, femeia care ar fi dorit întotdeauna să fie, dar nu a avut curajul să devină.

N-ar fi trebuit s-o doară. Dar o durea, în profunzime, pînă la oase. Se uită în oglindă la creaţia fanteziei sale. Ce se va întîmpla dacă va accepta? Şi de ce să nu transforme fantezia în realitate?

Chance s-a proclamat burlac convins; termină toate relaţiile înainte de a deveni serioase. Îi plăcea să se distreze.

Ea nu s-a distrat niciodată. Nu şi-a permis niciodată un vis adevărat. Va suferi. Îşi va pierde slujba. Dar amîndouă erau ca şi împlinite. Strînse în pumn hîrtia umedă şi o mototoli. Dacă nu va profita de această posibilitate, nu va avea... nimic.

Îl dorea pe Chance. Dorea să fie cu el. Chiar dacă era o nebunie, chiar dacă ea va suferi. Îşi scoase rujul din poşetă. Nuanţa se chema „pepenele minunat" Îşi puse puţin pe buze, apoi îşi scutură capul. Poate că, de fapt, era o personalitate multiplă, dar adevărul era că-i plăcea să fie Liza. Se simţea liberă, mai precis, eliberată. Ca Liza, îşi permitea să spună orice, fără teama de a se simţi jenată. Fără blestemata haină a timidităţii pe care o purta în permanenţă.

Dacă a luat hotărîrea să trăiască un vis, atunci să o ducă pînă la capăt. Să se distreze, să treacă peste orice prejudecată.

Înşurubă rujul şi îl băgă în geantă. Şi aceasta însemna ca, în ceea ce-l priveşte pe Chance, să acţioneze aşa cum simţea.

Însemna să fie o femeie curajoasă, senzuală şi plină de încredere. Gîndul o îngrozea. Dar o şi amuţea. Alegînd amuţeala, se întoarse pe terasă.

Soarele începea să apună şi cerul din spatele lui Chance s-a transformat într-o paletă strălucitoare care rivaliza cu tot ceea ce folosea ea. Beth se opri o clipă şi îl privi, simţind o părere de rău. Dacă măcar ar fi dorit-o pe ea... pe Beth. Dacă măcar...

Respiră profund şi se grăbi cu paşi decişi spre el. Nu o voia pe Beth, aşa că nu mai trebuia să dorească imposibilul, ci să înceapă să trăiască în realitate.

Cu un calm şi cu o siguranţă de sine care au surprins-o, se aşeză din nou pe scaun şi-i zîmbi lui Chance cu căldură.

– Unde am rămas?

El îi întîlni privirea.

– Vorbeam de sora ta.

– Ce nostim! Nu-mi amintesc.

– Nu? Chance o apucă de mînă. Trecînd cu degetul peste pumnul ei, ajunse la scobitura dintre degetul mare şi cel arătător. Memoria poate deveni foarte selectivă. Ca de altfel şi adevărul. Ce-ţi aminteşti?

Beth căută să-şi stăpînească respiraţia.

– De o invitație, răspunse cu un calm pe care nu-l resimțea. Ceva despre pizza cu anșoa și... popice. Mîine seară. Văzu surpriza întipărită pe fața lui și rîse. În Kansas jucam des popice.

– N-am mai fost din copilărie.

– Nici eu. Clipi deș, vrînd să demonstreze o inocență exagerată. Poate un mic pariu ar fi nostim? Cel care pierde plătește pizza.

– Ești destul de bună la asta, nu-i așa?

Ea își ridică sprîncenele.

– La asta?

El se opri, apoi zîmbi.

– Vreau să spun la popice.

– Nu. Făcu o mutrișoară bosumflată. N-am mai jucat de atît de multă vreme, încît probabil că nu voi fi în stare să dobor nici o piesă.

6

– Doamnă, îi spuse o zi mai tîrziu Chance, eşti plină de energie.

Beth îl privi, uluită de seriozitatea vocii lui.

– Ce vrei să zici?

El se uită lung la ea, apoi făcu semn către tabela de marcaj.

– Cum adică, trei lovituri dintr-un foc.

– La popice noi o numim tripletă.

– Aşa cum ţi-am mai spus, eşti o energică.

Rîzînd, ea se ridică şi-şi pudră degetele.

– E suficient să mă numeşti Liza cea norocoasă.

– Liza cea stîngace e mai potrivit, o ironiză Chance. Eşti în formă.

– Ei, ei, domnul Michaels nu ştie să piardă? Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. Se aplecă şi ridică bila de popice.

– Într-adevăr, Liza, nu-mi place să pierd. Chance se

uită din nou în ochii ei. Şi nu-mi place ca unii să mă facă să pierd.

La acest comentariu Beth simţi că bătăile inimii îi încetează. Cele treizeci şi şase de ore de cînd a acceptat această întîlnire, au fost agonie... şi extaz.

A oscilat între a renunţa la întîlnire şi la toată această prefăcătorie nebună – şi incapacitatea de a dormi noaptea din cauza emoţiei.

Dar nu a renunţat şi se simţea extraordianar de bine chiar dacă pretindea că este altcineva, chiar dacă a intrat în rol fără nici un efort, fapt care a speriat-o.

Apoi, adesea Chance începea să spună ceva care o aducea înapoi în realitate şi-i amintea de nebunia acestei şarade. Prinse bila cu degete tremurătoare şi-şi dădu capul pe spate cu o mişcare cochetă care nu-i era deloc caracteristică.

– Tot mi se pare că sună a strugurii sînt acri.

Ignorîndu-i comentariile mormăite, îşi găsi poziţia potrivită şi se pregăti să arunce.

Cu ochii la ţintă, se apropie, se lansă şi dădu drumul la bilă, apoi o urmări cum se rostogoleşte şi loveşte în dreapta piesei principale.

Celelalte piese au explodat la acest impact, toate zece răsturnîndu-se.

– Da! Beth se învîrti, îşi linse vîrful degetului arătător şi-şi atinse cu el şoldul, scoţînd în acelaşi timp un şuierat.

Dezgustat, Chance se sprijini de spătarul scaunului.

– Există vreo posibilitate de a trişa la acest joc?

– Vrei să mă acuzi că am trişat? întrebă ea, întorcîndu-se lîngă el.

– În nici un caz, răspunse el imediat. Mă gîndesc cum aş putea să fac eu asta.

Beth se rezemă de tabela de marcaj şi-i zîmbi, părul căzîndu-i în valuri pe umeri.

– În Kansas am jucat mult popice.

– Mi-ai mai spus.

– Zău? reuşi să-i răspundă; inima bătîndu-i în piept încet dar puternic.

– Da, da. Chance îşi întinse mîna şi-i prinse o buclă pe care o răsuci în jurul degetului. Dar sora ta?

– Sora mea?

– Credeam că ai numai una.

– Da. Beth înghiţi. Numai pe Beth.

El îşi plimbă privirea pe buzele ei, apoi se uită din nou la ea.

– Deci aşa... şi numai Beth juca şi ea mult popice?

– De fapt, da. Eşti gata să te recunoşti învins?

– În nici un caz. Cînd ea făcu gestul de a se îndrepta, el o trase uşor de păr, aducîndu-i capul mai aproape de al lui.

– Eşti gata? Adică vreau să zic, să plecăm.

– De ce aş pleca, murmură ea. Doar cîştig.

– Într-adevăr. O trase din nou spre el pînă cînd gura ei ajunse la cîţiva centimetri de a lui. Nu uita... Liza, jocul nu se sfîrşeşte decît cînd se sfîrşeşte. Îi atinse buzele cu buzele lui.

În timp ce Chance o sărută uşor, Beth fu cuprinsă de un fior. Îşi lăsă mîinile pe umerii lui. Zgomotele înfundate ale popicăriei s-au îndepărtat pînă cînd singurul lucru pe care-l auzea erau bătăile inimii ei. Şi sunetul scos de Chance, profund, din gîtlej, bărbătesc şi satisfăcut.

Dorind un sărut mai senzual, Beth îşi înfipse degetele în palme pînă cînd unghiile aproape că i-au rănit carnea. Dorea cu atîta disperare încît tremura. Dar nu putea. Nu era Liza. Era Beth. Şi era speriată de moarte.

Chance se îndepărtă puţin, dar degetele i-au rămas în continuare înfipte în părul ei.

Privirile li s-au întîlnit. A lui era încețoşată de pasiune, cu riduri de veselie la coada ochilor.

– Cred că îmi plac mult roşcatele agresive, murmură el.

Beth a avut nevoie de o clipă să-şi revină şi să-şi intre în rol.

Cînd o făcu, îşi îngustă ochii.

– Mi se pare că pe aici nu roşcata este cea agresivă.

– Chiar aşa? Chance rîse şi-i eliberă părul. Roşcato, ce-ai zice de o lecţie?

Ea îşi ridică sprîncenele.

– Aş putea îndrăzni să întreb ce fel de lecţie?

– Bineînţeles că de popice. Şi el îşi ridică sprîncenele şi se sculă. Despre ce altceva ar putea fi vorba?

Buzele ei mai ardeau în urma contactului cu ale lui şi, iritată, îi zise cu îndrăzneală:

– Este rîndul tău să-mi spui.

– Cred că mă abţin. Deocamdată. Deci, ce spui de o lecţie?

Beth blestemă în sinea ei sentimentele pe care prezenţa lui i le provoca.

– Nu-ţi pasă să iei lecţii de la o femeie în mijlocul unui loc plin de bărbaţi, al căror nume este Macho şi a căror principală formă de rămînere în viaţă este berea?

– Eul meu poate suporta.

– De ce oare nu mă surprind aceste cuvinte?

Chance rîse, deloc ofensat.

– Păsările cu aceleaşi pene...

Beth ar fi dorit să fie aşa. Dacă ar fi avut numai puţin din încrederea în sine pe care o avea acest Chance Michaels, nu s-ar fi găsit în această situaţie imposibilă.

– În regulă, acceptă ea, ştergîndu-şi mîinile de fundul blugilor strîmţi. Ca mulţi dintre jucătorii fără experienţă, arunci bila direct. Este foarte bine. Bărbaţii pot proceda în acest fel, deoarece au forţă.

În timp ce vorbea îşi ridică bila şi o aşeză în îndoitura braţului.

– Problema cu bila aruncată drept e că nu poţi obţine acţiunea pieselor aşa cum se întîmplă cînd arunci gen cîrlig. În consecinţă, nu nimereşti cum trebuie şi multe piese rămîn în picioare.

Îşi introduse degetele în orificiile bilei, demonstrîndu-i cum trebuie să o ţină.

– Ţine bila în palma rotunjită. Uite aşa. Apoi, cînd

dai drumul, îndreaptă-ți mîna. Schimbarea poziției mîiniii în timpul lansării face ca bila să nimerească în mijloc.

Chance îi imită mişcările.

– Pare destul de simplu. Îşi aşează bila jos şi-şi încrucişă braţele pe piept. Ce-ai zice de o demonstraţie înainte de a încerca eu?

Nuanţa vocii îi era neutră, expresia lui – un studiu al inocenţei.

Dar în ochii lui dansau sclipiri vesele. Arăta ca un puşti de zece ani care aşteaptă ca învăţătorul să se aşeze pe o pernă cu cuie. Beth îi aruncă o privire sceptică.

– Care-i clenciul?

El îşi ridică sprîncenele negre, părînd statuia jignirii.

– Te rog repetă ce-ai spus.

– Clenciul. Figura. Şmecheria.

El îşi înalţă braţele.

– Te simţi vinovată cu ceva? Înainte de a încerca, vreau doar să văd tehnica acţiunii.

Beth îşi ţinu o clipă respiraţia. Cuvintele lui păreau destul de nevinovate, nimic din tonul sau din expresia lui nu sugera că ar avea suspiciuni în privinţa ei şi totuşi se simţea din ce în ce mai mult ca un şoricel încolţit.

Poate că era vorba de mustrările ei de conştiinţă, se gîndi ea.

– Cu ce să mă simt vinovată?

Chance dădu din umeri şi din nou îşi încrucişă bra-

ţele, privirea lui rămînînd în permanenţă fixată asupra ei.

Ea înjura.

– Foarte bine. Am să fac o demonstraţie.

Se apropie de teren şi se pregăti să arunce. Foarte conştientă de privirea lui care o urmărea, începu, apoi se opri şi începu din nou.

Scuturînd din cap, îşi spuse că trebuie să se concentreze. Doar făcuse asta de sute de ori în timp ce era privită cu insistenţă de multă lume şi chiar de adversari. Şi poate că el nici nu se uita la ea. Aruncă o scurtă privire peste umăr. Într-adevăr se uita. Îi fixa cu insistenţă fundul.

– Încetează.

– Ce e? o întrebă inocent, ridicîndu-şi privirea la nivelul ochilor ei.

– Nu te mai holba în felul ăsta. Nu mă pot concentra.

– Adevărat? şi inocenţa pieri brusc din zîmbetul lui. Dar eu nu făceam decît să-ţi admir silueta. Silueta de jucător de popice, desigur.

– Desigur. Hotărîtă să nu-l mai lase s-o intimideze, îşi luă avînt.

Cînd se aplecă să lanseze bila, el murmură pe un ton insinuant:

– Ce privelişte frumoasă!

Bila zbură în şanţul lateral. Beth se răsuci cu obrajii în flăcări. Chance zîmbi.

– Chix.

– Comportarea ta a fost de-a dreptul murdară, spuse ea.

– Fiindcă am amestecat metaforele tale sportive? spuse ridicînd din sprîncene şi pocnind din limbă.

Beth îl privi fix şi apoi îşi îndreptă spatele. Pur şi simplu n-o să se lase intimidată, îşi spuse, luîndu-şi bila de pe banda de întoarcere şi pregătindu-se de o nouă lovitură.

De data aceasta, cînd ea se aplecă să arunce bila, el fluieră apreciativ printre dinţi. Ei îi săcpă bila din mînă şi eşuă lamentabil lovind-o de marginea de lemn a pistei. Beth se răsuci pe călcîie, strîngînd din dinţi.

Cu un zîmbet foarte sexy, el îi murmură:

– Grozav îmi plac blugii tăi... Liza.

– Nu te porţi fair-play.

– Dimpotrivă, sînt cît se poate de fair-play cu tine.

Era rîndul lui să arunce. Ea începu să fluiere, să chicotească şi să-l încurajeze ironic, dar fără nici un rezultat. Nu numai că nu reuşi să-i distragă atenţia, dar mai asistă şi la o excelentă aruncare cu mîna dreaptă. Bila lovi în plin, doborînd toate popicele.

Chance se întoarse către ea cu un zîmbet impasibil.

– Fereşte-te, Michaels, spuse Beth şi se îndreptă cu gheare ca de pisică spre el. El o opri prinzînd-o de mînă. După care, privind-o intens în ochi, îi sărută încet fiecare deget. Pulsul ei o luă razna şi îi era imposibil să se concentreze. Mai aruncă două bile şi ratăde fiecare dată.

– Ai găsit cum să trişezi, îi spuse întorcîndu-se către el şi punîndu-şi mîinile în şolduri.

– Eu? Să trişez?

– Da, zise Beth şi se îndreptă încet şi ameninţător către el. Şi o să-ţi pară rău. Am şi eu metodele mele.

– Aş putea jura că ai nişte metode sofisticate.

Ea se îndreptă către el.

– Nu mă crezi, domnule Michaels. Greşeşti...

– Dimpotrivă, spuse şi se apropie de ea pînă se atinseră. Îi şopti: Nici nu-ţi imaginezi cît de serios iau eu lucrurile astea. Ea încercă să se îndepărteze, dar el o opri prinzînd-o de mîini. Şi nici nu realizezi cît de mult vreau să te sărut.

Chance nu mintea. Chiar dorea să o sărute. O dorea atît de mult încît simţea acest lucru ca pe o durere. Deşi era sigur că ea juca cu el un joc, deşi de cîte ori spunea cîte ceva era clar că mintea, cu toate acestea el o dorea.

– Încetează, murmură Beth cu o voce răguşită.

– De ce?

El îi luă mîinile şi i le puse pe pieptul său. Privi în ochii ei şi conştientiză că îl atrăgea astfel cum nici o femeie nu fusese capabilă să-l atragă vreodată. Îşi mai dădu seama că, dacă nu era atent, putea să cadă el însuşi în capcana pe care o întinsese pentru ea.

– De ce m-aş opri?

– Nu ştiu... nu pot... dădu ea din cap pierzînd şirul vorbelor.

El se aplecă spre ea şi îşi apropie buzele de ale ei. Se opri totuşi o fracţiune de secundă, apoi o sărută. Cu respiraţia întretăiată, ea scoase un geamăt. De dorinţă, el simţi cum i se încordează tot corpul.

– Ce nu poți? insistă el. Spune-mi... Liza.

Ce-ar fi putut să-i spună? se întrebă ea, năucită. Că vrea să fie cu el, să facă dragoste cu el? Că e o mincinoasă?

Beth se smuci. Chance o lăsă să se îndepărteze fără să insiste.

– Ce se întîmplă? o întrebă cu blîndețe. Vrei ceva?

– Nu, nu vreau nimic. Vreau să plec de aici, asta e tot. Mi-e foame.

Chance se uită un moment nedumerit spre ea, apoi zîmbi.

– Şi mie mi-e foame. Hai să mergem.

S-au dus într-o bombă, cu o firmă sărăcăcioasă.

– Cea mai bună pizza. Ceea ce-i lipsea localului – iluminare, decor şi servicii – era pe deplin compensat prin calitatea mîncării.

Privind-o peste masă pe Beth, Chance îşi dădu seama că ar fi dorit să aleagă un restaurant luxos şi strălucitor.

– Aş dori să ştiu tot ce gîndeşti, murmură, privind-o cum se foia stînjenită pe scaun.

Ea îşi ridică privirea, roşind.

– N-ai auzit de inflație? Chance zîmbi, replicînd în glumă:

– Şi eu care credeam că va fi o întîlnire de doi bani.

Ea încercă să zîmbească dar nu reuşi.

– Mîncarea miroase foarte bine aici.

– Doar ai fost invitată, spuse el aplecîndu-se peste masă şi prinzîndu-i degetele tremurătoare. Erau reci, aşa

că le frecă de ale sale. Eşti la limita răbdării. Ce-i cu tine?

Ea îi susţinu pentru moment privirea cu o expresie blîndă şi tristă.

– Nimic despre care să pot vorbi.

– N-ai încredere în mine, spuse el încruntat.

– Nu de asta, replică ea repede.

– Nu?

– Nu. Şi îşi scutură capul. Pur şi simplu nu pot. În orice caz nu acum. O.K.?

Ochii ei cereau înţelegere şi el blestemă în gînd. O simţea foarte vulnerabilă, aşadar acum venise timpul să o preseze. Însă loc de asta, el aprobă.

– O.K.

Cînd le-a fost adusă pizza, au mîncat într-o tăcere aproape totală.

În timp ce chelneriţa strîngea masa şi pregătea nota de plată, Beth îl privi întrebătoare.

– Tot mai vrei să-mi vezi lucrările?

– Desigur.

– Ce-ai zice să mergem acum?

Vocea ei era sacadadă, ceea ce îl făcu pe Chance să se încrunte.

Pînă atunci nu avusese niciodată de-a face cu un artist atît de timid cînd era vorba să-şi arate lucrările. De fapt, în mod obişnuit, artiştii aproape îi cerşeau să-şi arunce măcar o privire pe lucrările lor.

Avea sentimentul că ăsta era ultimul lucru pe care ea şi-l doreşte. Parcă era vorba de o oră la dentist,

părea că vrea să scape cît mai repede, ca de o corvoadă. Aprobă din cap.

– Să mergem.

O jumătate de oră mai tîrziu, Beth deschidea uşa apartamentului său. Intrînd, Chance observă cele două fotolii adînci, confortabile, un lampadar vechi şi o măsuţă pentru servit cafeaua. Privind-o pe Liza, spuse:

– Nu ştiam că locuieşti cu Beth.

– Da, şi îşi drese vocea. Noi... locuim împreună.

– Înţeleg. Este şi ea acasă?

Beth scutură din cap.

– Nu, nu este acasă.

– Eşti sigură?

– Da. Este plecată în oraş

– Păcat, răspunse într-o doară, mi-ar fi plăcut să o salut.

– Da, desigur... şi făcînd un pas înapoi. Vrei un pahar de vin?

– Desigur.

Ezitînd o clipă, ea spuse:

– Eu... noi nu am amenajat încă bucătăria noastră. În ce să-ţi torn? Într-un pahar de hîrtie sau într-o ceaşcă de cafea?

– Fă cum vrei.

Ea ezită o clipă, apoi plecă spre bucătărie, dispărînd prin nişte uşi batante. În lipsa ei, Chance începu să se învîrtă prin cameră. În afară de nişte fotografii de familie şi cîteva postere de artă, pereţii erau goi. Nimic altceva. De ce oare nu şi-a agăţat pe pereţi propriile lucrări.

– Uitasem de cele cîteva cupe pe care nu le-au luat hoții. Sînt ele mari, dar cel puțin sînt din sticlă.

Chance se întoarse brusc oprindu-se din contemplarea fotografiilor. Beth îi întinse în pahar şi el observă că îi tremură degetele.

Sorbi din pahar, uitîndu-se lung la ea, şi după un moment spuse:

– Tu nu eşti în fotografii.

– Poftim? şi strînse paharul în mîini.

El mai sorbi o dată şi arătînd către fotografii, cu ochii țintă la ea, repetă:

– Toate fotografiile astea de familie şi tu nu eşti în nici una?

Beth îşi mută absentă privirea de la el la fotografii.

– Nu-mi place să mă fotografiez.

Panica din ochii ei a devenit deodată atît de vizibilă, încît Chance îşi spuse în gînd că e un prost. De ce să-i fie milă de ea? De ce s-ar simți el vinovat? Nu era el cel care minte. Îşi îngustă ochii privind-o.

– Destul de ciudat. Cei mai mulți părinți îşi obligă copiii să apară în poze.

Ei îi pieri sîngele din obraji; se întoarse spre uşă spunînd:

– Să mergem în atelier. Eşti gata să arunci o privire?

El aprobă şi o urmă. Beth deschise uşa atelierului şi aprinse lumina.

Ajuns în prag, lui Chance i se opri respirația. Privind la ce i se oferea în fața ochilor, mintea i se goli de orice gînd.

Atelierul era plin, înțesat chiar cu lucrările ei. Picturile atîrnau pe pereți acoperind orice colțișor, stăteau lipite de pereți, direct pe podea.

Scăldată în culori și lumină, camera părea să aibă o strălucire proprie.

Cu inima bătîndu-i puternic, Chance păși în cameră. Arta ei era exact ce-și dorise el să fie. Instinctul nu îl înșelase. Beth avea har, acel ceva indefinit, acea vrajă – abilitatea de a impresiona, a excita, a stîrni, doar cu cîteva pete de culoare pe pînză.

Chance merse spre mijlocul camerei, conștient de prezența ei, a cărei teamă o simțea aproape palpabilă. Nu se întoarse către ea și nu-i vorbi. Toate gîndurile lui, toată concentrarea erau pentru imaginile din fața sa.

Ocoli camera inspectînd, studiind fără grabă. Răscoli printre pînzele puse de-a valma de-a lungul pereților.

Oranjuri delicate răzbăteau la suprafața picturilor precum cozile unor comete, nuanțe de roșu-aprins străbăteau pînzele, rozuri străluceau, iar albul avea calitatea dantelei vechi.

Formele erau pe cît de delicate, pe atît de evocatoare, moi și rotunde ca rotunjimile feminine, sau ca fructele proaspete, dar coapte.

Forme deschise, ale căror limite estompau imagini ce îndemnau la sensibilitate și vulnerabilitate. Desenul ei era pe cît de delicat pe atît de expresiv. Totul îl emoționa, îl mișca.

Chance se încruntă.

Unde şi cum ar putea să găsească cumpărători? Lucrările erau prea delicate ca să fie aruncate în vîrtejul New York-ului. Erau prea capricioase pentru Los Angeles, prea directe pentru Chicago. Marele talent este dintotdeauna cu un pas dincolo de modă şi din cauza asta greu de plasat.

Cu mintea bîntuită de întrebări şi posibilităţi, se răsuci către Beth şi o privi cu duritate.

– Ai cumva diapozitive?

Ea dădu din cap.

– Da.

– Sînt de bună calitate?

– Da... aşa cred.

– Am nevoie de ele, zise el brusc. Tot ce ţine de ultimii doi ani. Cum ea nu se mişcă, el ridică din sprîncene. E vreo problemă?

– Eu... nu... Beth înghiţi în sec şi îşi încrucişă braţele în jurul corpului. Spune ceva despre lucrări, şopti ea. Orice.

Chance îşi dădu seama că tremura, că faţa ei căpătase o culoare pămîntie, iar ochii-i erau larg deschişi.

– Nu e nevoie să iei diapozitivele, continuă ea, numai pentru că... ştii tu. Nu e necesar. Am să înţeleg dacă...

Chance o trase către el şi apoi îi luă obrajii în palme.

– Cred că pictura ta este minunată.

– Eşti sigur?

Îi zîmbi.

– Da.

– Dar n-ai spus nimic. Şi căutînd să-i citească pe faţă

continuă: Dar arătai atît de supărat... atît de nerăbdător.

Chance zîmbi din nou, simțindu-se în același timp și rău și bun.

– Cînd descopăr adevărata artă, mă simt atît de prins de ea, încît aproape că mă pierd. Uit să mai fiu sensibil sau grijuliu. Devin un fel de brută. Așa sînt eu.

– Ce vrei să spui exact?

El rîse și-i atinse blînd, cu degetul, buza de jos. Tremura sub mîngîierea lui. Simți cum îi crește pulsul.

– Cred că pictura ta este cu totul specială. Nu știu dacă și alții cred la fel. De obicei, instinctul meu îmi spune cînd arta valorează bani pe piață, dar există și posibilitatea să greșesc. Și nu știu cum să prețuiesc lucrările tale din acest punct de vedere. Sînt atît de deosebite...

Beth zîmbi de plăcere și de mirare. Își dădu capul pe spate. Respirația îi deveni rapidă, inima îi bătea din ce în ce mai tare.

– Nu are importanță. Îți plac tablourile mele, asta îmi ajunge.

El îi mîngîie fața cu degetele, descoperind-o cu încîntare. Zîmbi.

– Nu știi ce spui.

– Ba da, știu! Îi puse brațele pe după gît rîzînd, simțindu-se liberă și încrezătoare în propriile forțe. Sărută-mă, Chance... din toate puterile. Și el o sărută cu o forță arzătoare desfăcîndu-i buzele și își împreună limba cu a ei, explorîndu-i secretele gurii.

Cum i se întîmplase și ultima dată, își simți virili-

tatea instantaneu şi răscolitor. Nu era îndeajuns să o sărute, simţea nevoia unei apropieri mai strînse şi mai profunde. Voia să se îngroape în ea.

Beth simţi că se pierde şi îşi înfipse degetele în părul lui, sărutîndu-l cu înfocare la rîndul ei, făcîndu-l să simtă că îl doreşte şi îi trezeşte întreaga feminitate.

Îi plăcea pictura ei, se gîndea Beth confuză, îi găsea pictura minunată. Arta ei nu avea nimic comun cu Liza, cu acel personaj pe care ea îl inventase.

Transpusese pe pînză, în pictură tot ce însemna ea – inima ei, sufletul, adîncurile ei aşa cum punea totul în aceste sărutări. Îl strînse tare în braţe, exprimînd astfel fără cuvinte ce simţea şi ce dorea. Pentru prima oară în viaţa ei se simţea liberă să-şi exprime dorinţele – dorinţa de a fi femeie, cu forţa, cu temerile, cu răspunsurile la dorinţele ei.

Chance murmură ceva, înfiorat, cu voce joasă şi o aplecă peste masa de lucru. Ea îşi înfipse degetele în părul lui. Ironia făcea că, prefăcîndu-se a fi altcineva, se regăsea pe ea însăşi pe această cale.

Ridicînd-o, Chance o aşeză pe masă, îngropîndu-şi capul în decolteul ei, respirîndu-i parfumul pielii. Un parfum de femeie tînără, în acelaşi timp dulce, secret şi puternic, parfum ce-i umplea fiinţa tulburîndu-i simţurile.

În acel moment nici nu-şi putea imagina că a existat o vreme cînd nu o ţinea în braţe. Alunecînd cu gura în decolteul ei, îi urmă linia delicată a gîtului pînă la claviculă apoi în jos pe pielea moale şi mătăsoasă

mai albă ca laptele, exceptînd pistruii, care îi înstelau pielea ca mici pete de zahăr ars. Zîmbind îi sărută fiecare pistrui, căci îi socotea adevărate mici miracole pe pielea ei dulce.

Îi prinse sînii în mîini, sărutînd prin decolteu înfiorarea pielii ei. Îi simți sfîrcurile tari în palme, parcă cerîndu-i să le acorde atenție, în timp ce ea își arcuia spatele și gemea presîndu-se de el de parcă n-ar fi reușit să se apropie destul.

Chance ajunsese la un punct de unde simțea că nu se mai poate controla, tremura de dorință, gîndindu-se că trebuie să o posede sau altfel va muri.

Imagini ale picturilor ei, spiritul acestora îi umpleau mintea. În momentul acela nimic nu mai conta pe lume decît clipa și pasiunea care-i devora. Se simțea perfect cu ea și dacă o atingea și o săruta era și mai bine.

Dorea să facă dragoste cu ea mai mult decît își dorise ceva în viață și cu o grabă care îi tăia răsuflarea. Doar o dată în viață mai simțise așa ceva.

– Beth... Beth...

Numele ei îi scăpase pur și simplu, buzele lui îl rostiseră fără să se gîndească. Chance se crispă, realizînd ce a făcut.

Își ridică privirea. Cum el întrerupsese sărutul, ea deschisese ochii și îl fixa mirată. În ochi îi mai strălucea pasiunea. Nu sesiză că Chance rostise numele surorii ei gemene. Orice femeie sau bărbat ar fi trebuit să observe.

Era o greşeală de neiertat din partea ei. Chance avea acum dovada. Scuturîndu-se, plin de o mînie fără margini, se îndepărtă de ea.

De ce oare acum, cunoscînd pe deplin adevărul, simţea totul atît de ciudat? Oare în tot acest timp el dorise totuşi să creadă în inocenţa ei?

– Trebuie să plec..., spuse el cu o voce fără expresie, dar în care se simţea mînia.

– Să pleci? repetă ea fără să înţeleagă exact ce spune, ameţită, ţinîndu-l de pulover.

– Da. Şi se îndepărtă de ea, obligînd-o să dea drumul puloverului. Privirea din ochii ei i-ar fi înmuiat inima dacă n-ar fi ştiut ce actriţă perfectă era. Drept ce fel de prost îl luase? Probabil un mare prost, îşi zise.

Beth se lăsă să alunece de pe masă dezmeticită, încheindu-şi bluza. Mulţime de emoţii se năpusteau asupra ei, jena fiind probabil una din cele mai mari. Îl privi, încercînd să nu plîngă. Ce făcuse oare? Ce se întîmplase de l-a schimbat brusc din iubitul înflăcărat într-un străin rece şi furios?

– Mai vrei... şi îşi drese vocea, te mai interesează diapozitivele mele?

Chance se opri în uşă, se întoarse pe călcîie şi o păroni cu privirea.

– Diapozitevele tale?

Confuză, Beth îşi împreună degetele tremurînde.

– Da, spuneai...

– Da, ştiu ce am spus. Adu-le la lucru. Vreau să spun, se corectă el imediat, dă-i-le lui Beth să le aducă.

Ea se dădu un pas înapoi, uluită. Chance ştia adevărul. Ştia că l-a înşelat. Cînd a înţeles asta, a simţit că ameţeşte. Şi-a dus mîna la stomac, parcă primise o lovitură puternică.

Cum de şi-a dat seama, se gîndi, în timp ce simţea că lumea se prăbuşeşte în jurul ei, umplîndu-i urechile de vuiet. Niciodată n-ar putea să o înţeleagă. Ar trebui să-i explice. Nu trebuia să-l lase să plece aşa. Să o creadă o... Ce? O mincinoasă?

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar, adunîndu-şi forţele, a încercat să le oprească. N-a vrut să-l facă să sufere, doar să se protejeze pe ea. Desigur, frica nu era o scuză. Dar el ar putea s-o înţeleagă.

Fugi după el, prinzîndu-l de mînă cînd tocmai deschidea uşa.

– Chance! Aşteaptă! Te rog!

El se întoarse şi o privi în faţă. Furia din ochii lui îi tăie răsuflarea.

– Te rog, lasă-mă să... explic. Lasă-mă.

Cu furie reţinută, Chance o smuci, apropiind-o de piept şi îi prinse gura într-o sărutare apăsată. După o secundă, o eliberă brusc, făcînd-o să se clatine cînd se dădu cîţiva paşi înapoi, cu ochii larg deschişi din cauza şocului.

– Nu spune nimic... Liza. Nu mai spune nici o vorbă.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, îl privi cum pleacă.

7

Chance stătea la geamul uriaş din biroul său, privind la noua zi şi gîndindu-se la Beth. Şi la felul în care încerca să-l inducă în eroare. O credea o femeie fără vicleşuguri, o femeie sinceră. Dar toate părerile lui despre ea s-au dovedit a fi false.

Cît de tare trebuie să fi rîs de el.

Întinse mîna şi atinse sticla cu degetele, negînd că ar fi jignit, negînd că ceea ce simţea ar fi fost durere. Furie, îşi spuse, strîngîndu-şi mîna în pumn pe suprafaţa tare, care nu voia să cedeze. Furie oarbă.

Şi-a petrecut noaptea fără să doarmă, întrebîndu-se de ce a făcut-o. A ajuns la o concluzie abia cînd soarele a răsărit.

Din cauza picturilor.

Beth s-a folosit de el să-şi promoveze arta. Pur şi simplu din această cauză.

Artiştii îl urmăreau, îl aşteptau în pragul biroului şi îi trimiteau cadouri; unul a încercat chiar să-l seducă. Dar Beth i-a întrecut pe toţi.

De fapt avea şi alte talente. Ar fi trebuit să se facă actriţă. Ca bunica ei.

Furia îl cuprinse din nou şi se îndepărtă de geam şi de lumina care-l supăra. Numai de nu şi-ar aminti de ceea ce a simţit cînd a luat- o în braţe, numai de nu şi-ar aminti de felul în care a răspuns sărutărilor lui, mîngîierilor lui. Chance se încruntă. Fără îndoială făcea parte tot din rol.

Dar felul în care a răspuns nu făcea parte din rol.

Şi acest lucru era cel mai greu de suportat.

Chance scuturâ din cap la acest gînd şi altele şi-au făcut apariţia. Gînduri despre părinţii lui, despre căsătoria lor nenorocită, despre şantajul lor sentimental, manipulările cu emoţiile lui.

Şi aceste gînduri au fost însoţite de senzaţia de sufocare, de a fi fost rupt în două. De multă vreme n-a mai avut acest şentiment. Şi-a promis că nu-l va mai avea niciodată.

Beth a încercat să-l manipuleze, exact cum au făcut şi părinţii lui. Chance se duse sfidător din nou la fereastră şi la lumina care trecea prin ea.

Cel puţin motivaţiile părinţilor lui aveau un sens. Cel puţin înşelăciunea lor se baza pe emoţii sincere. Dar aceasta...

Îşi încleştă fălcile.

În timpul orelor întunecate de insomnie, a ajuns la

concluzia că înşelăciunea lui Beth a fost o binecuvîntare deghizată. I-a amintit de promisiunea lui de a nu se ataşa emoţional de o femeie, promisiunea lui de a nu se pune într-o poziţie în care sentimentele lui să poată fi din nou manipulate.

Şi-a încălcat propria-i promisiune; s-a ataşat de Beth. A fost atras de vulnerabilitatea ei, de blîndeţea ei. A început să ţină la ea.

Chance înjură, durerea din piept devenind mai puternică, împiedicîndu-l să respire. Această femeie nu există, îşi repetă cu duritate. Beth Waters era tot atît de vulnerabilă ca un rechin şi tot atît de onestă ca un politician de cea mai proastă calitate.

Îşi întoarse privirea spre pictura de pe peretele din faţa biroului său şi la pata purpurie, îndrăzneaţă, trasată cu vigoare. Roşie – se gîndi el. Cuvîntul de alint – roşcata – i se potrivea lui Beth Waters pe care credea că o cunoaşte, cea de care a început să se îndrăgostească.

Dragoste? Chance îşi mişcă degetele, respingînd adevărul cu toate implicaţiile sale, luptîndu-se cu instinctul care-l îndemna să comită un act de violenţă. Cum a putut fi atît de orb? Atît de stupid?

Fără îndoială că bunica vicleană a lui Beth a ajutat-o să inventeze această schemă.

S-ar comporta prea uman dacă i-ar spune lui Beth adevărul şi ar concedia-o. Chance zîmbi amar şi se apropie de birou, aşezîndu-se în scaunul din spatele lui.

Chiar dacă îşi are răspunsurile, va continua să pretindă că nu ştie ce-a făcut ea şi le va face curte ambelor „surori". Cu timpul o va prinde şi o va obliga să spună adevărul.

Singura parte a ecuaţiei care îl lăsa fără răspuns era că nu ştia ce să facă în privinţa picturilor ei. Dacă nu le va promova el, ó va face altcineva. Era convins de asta. Beth era un mare talent şi, din acest talent, se puteau scoate bani mulţi.

Iar banii nu aveau nici o legătură cu restul. Chance se încruntă. Nu putea uita picturile ei. Imaginile persistau în mintea lui. Chiar cînd s-a supărat gîndindu-se că a fost prostit de ea, ele i-au rămas în memorie.

Se încruntă şi mai mult. Cum a putut să facă aşa ceva? Era de neconceput ca persoana care a creat o artă atît de profundă, spirituală şi plină de sensibilitate să poată minţi şi manipula cu atîta sînge rece. Dar a învăţat de multă vreme că geniul creator şi drăgălăşenia nu merg în mod necesar mînă-n mînă.

Chance îşi continuă gîndurile. Cînd Beth îşi va da seama că el ştie ce-a făcut, voia o confruntare. Nu că ar încerca să-i împiedice cariera sau să o afecteze din punct de vedere profesional – dar voia ca ea să se simtă prost, să-şi pună întrebări.

Voia s-o facă să transpire

Chance zîmbi. Ideea îi plăcea. Chiar foarte mult.

Beth stătea în faţa uşii biroului lui Chance, cu programul lor săptămînal, pe care-l ţinea strîns în mîinile

care-i tremurau. Respira profund, pregătindu-se pentru ceea ce va fi cu certitudine momentul cel mai traumatizant din viața ei.

Știa ce o așteaptă. Dacă felul în care s-a comportat Chance seara trecută era un indiciu, va fi concediată. Dar nu acest lucru i se părea cel mai îngrozitor, nu în perspectivă. Cel mai îngrozitor era să știe că Chance o va disprețui și că, după această întîlnire, nu-l va mai vedea niciodată.

Beth își ținu pleoapele strînse, reamintindu-și cum s-a simțit în brațele lui, libertatea, abandonul. Faptul că nu se va mai simți niciodată așa o durea îngrozitor, o speria.

Își deschise ochii și privi la ușă. Nu putea evita ceea ce urma, nu avea nici o scăpare. A sosit momentul să se confrunte cu consecințele acțiunilor ei.

Își băgă capul prin deschizătură, bătînd în tocul ușii. El își ridică privirea și ochii li s-au întîlnit. Ea simți în același timp regret, dar și dragoste. Așta era situația.

– Chance? șopti ea cu vocea răgușită de emoție. Aș putea... să stau de vorbă cu tine?

Pentru o clipă i s-a părut că pe fața lui citește furie. Se dădu înapoi. Dar o secundă mai tîrziu, el îi zîmbi și o invită în birou.

– Bună dimineața.

Confuză, Beth se uită la el cu ochi mari. Se aștepta la furie, dispreț, respingere. Se întreba dacă o va înjura sau pur și simplu îi va spune cu răceală să-și adune lucrurile și să plece.

Nu era pregătită pentru „Bună dimineața". Nu era pregătită să fie primită cu căldură.

Zîmbetul lui deveni mai amabil.

– Beth, s-a întîmplat ceva?

Ea scuturâ din cap, deschise gura să vorbească şi îşi dădu seama că nu poate. Ezită încă o clipă, apoi intră şi se aşeză pe scaunul din fața biroului lui. Se lăsă în el, cu agenda de lucru ținută strîns în mînă.

– Ai petrecut bine în weekend? o întrebă cu blîndețe, privind-o drept în ochi.

Beth se mişcă pe scaun, jenată de privirea lui directă, pierzîndu-şi total echilibrul.

– A fost bine, îi răspunse precaută. Liniştit.

– Dar n-ai stat acasă? Chance luă în mînă un creion roşu şi începu să se joace cu el.

Beth îi urmări degetele. Nu obişnuia să facă aşa ceva. Îşi ridică privirea în direcția lui şi văzu că el o studiază. Neliniştită, îşi schimbă poziția.

– De ce mă întrebi?

El puse creionul la loc şi se sprijini de spătarul scaunului. O privi dintr-o parte şi-i zîmbi.

– Seara trecută am fost în apartamentul tău. Să o vizitez pe Liza. Nu ți-a spus?

Dacă nu ştie atunci ce s-a întîmplat noaptea trecută? Îşi drese glasul, amintindu-şi ceea ce a avut loc între ei.

– Da. Ai venit să-i vezi picturile.

Chance se ridică, ocoli biroul şi se opri lîngă scaunul ei, forțînd-o să-şi întoarcă fața spre el să-i întîlnească privirea.

– Ţi-a spus părerea mea despre ele?

– Da, şopti ea din nou. Deci el nu şi-a dat seama de adevăr – dar oricum ea va încerca să-i explice.

Deschise gura să înceapă să vorbească, apoi o închise din nou, etichetîndu-se laşă. Nu putea să o facă. Adevărul era că ar fi fost gata să suporte consecinţele numai dacă ar fi fost nevoie. Nu era încă pregătită să-şi ia rămas-bun de la Chance.

– Ai adus diapozitivele Lizei? întrebă el.

– Diapozitivele? repetă Beth, străduindu-se să pară normală, dar părînd oricum sufocată.

– Hmmm, hmmm. Chance se aplecă şi-i aşeză o şuviţă după ureche. În timp ce făcea acest gest, degetele i-au atins obrazul. Se cutremură.

– Nu-i nimic, roşcato. Am să le iau chiar eu de la ea.

Aşa o numea pe Liza. Deschise gura să-i amintească, apoi o închise, amintindu-şi că şi pe ea o numea aşa.

– Foarte bine. Oricînd.

Chance îşi ridică sprîncenele a mirare.

– Există vreo problemă?

Bineînţeles că da. Nu voia ca el să se întîlnească cu Liza; nu voia ca el să o numească pe ea şi pe altcineva cu acelaşi nume. Dar cum putea să-i spună că era geloasă pe o soră inventată?

– Nu... Eu... bineînţeles că nu. Beth îşi blestemă atît roşeaţa din obraji cît şi bîlbîitul. Avem un program încărcat în această săptămînă. Beth îi dădu agenda săptămînală. Încă nu am reuşit să recuperăm.

Chance întinse mîna după agendă, dar în loc să ia carnetul o-prinse de mînă. Îi ținu mîna în a lui, mîngîind-o cu degetele.

– Mîna ta este la fel ca aceea a surorii tale.

– Sîntem gemene, răspunse ea repede, încercînd să se ferească.

El o strînse mai tare şi-i întoarse mîna.

– Bineînțeles că sînteți. Dar totuşi... Îi urmări liniile din palmă. Ştii că aceasta este linia creativității?

– Nu. Eu...

– Este lungă. La fel ca a Lizei.

Sîngele i se urcă în cap.

– Chiar aşa?

– Da.

Îşi plimbă în continuare degetul pe liniile palmei. Mîna ei tremură şi Beth ştia că el simte. Trebuie să fi simțit, dar n-a comentat.

– Beth, eşti creativă?

O privi adînc în ochi şi tremuratul i se răspîndi peste tot. Neavînd încredere în vocea ei, se mulțumi să dea din cap.

El merse mai departe.

– Şi aici este linia dragostei. Mă întreb ce înseamnă? Arătă cu degetul o mică întrerupere. Sper că nu o inimă frîntă?

Fără să aştepte vreun răspuns, îşi mişcă degetele pînă cînd îi cuprinse încheietura. Ea se întrebă dacă simțea ritmul nebun al bătăilor inimii ei.

– Beth, ai suferit vreodată din dragoste?

Înseamnă că vrea să o sărute. Şi ea voia, voia atît de mult încît o durea. Cu răsuflarea uşoară şi rapidă, îşi dădu mai mult capul pe spate, cu buzele deschise, închizîndu-şi ochii.

El îşi lăsă mîna jos.

– Peste o săptămînă organizez Expoziţia de vară. Poţi să fii gata să pleci la San Francisco poimîine?

Beth îşi deschise ochii, uluită şi jenată de comportamentul ei.

Nu voia să o sărute. Şi chiar dacă ar fi vrut, nu puteau să se sărute. Sau să facă altceva. El se întîlnea... cu sora sa geamănă imaginară.

Viaţa ei a devenit atît de complicată ca un serial de televiziune.

Dar măcar de-ar fi un spectator în loc de actor.

– Vom pleca noaptea, continuă el, fără să o privească, răsfoindu-şi agenda.

Beth se ridică.

– Foarte bine. Voi fi gata. Văzînd că tot nu se uită la ea, îşi drese vocea. Ai ales artistul pentru expoziţie?

Cu degetele între paginile agendei el se uită la ea.

– De ce?

Ea îşi băgă mîinile în buzunarele jachetei, simţindu-se prost sub privirea lui.

– Sînt asistenta ta. Este cel mai mare eveniment al anului. Presa mă vînează, iar artiştii noi sînt cuprinşi de frenezie. Fiecare... ar vrea atît de mult să fie cel ales. Ştiu că artistul prezentat la Expoziţia de vară devine întotdeauna o stea.

– Şi tu, Beth, înţelegi dorinţa lor?

Înţelegea, chiar dacă ea personal nu le împărtăşea sentimentele. N-a vrut niciodată să devină o stea; voia doar să creeze.

– Da, răspunse cu voce blîndă. Cred că îi înţeleg.

– Îmi dău seama. Chance închise agenda şi o aşeză pe birou. Şi acesta este unicul motiv pentru care ai vrea să ştii?

– Da. Ce alt motiv aş putea avea? Sînt asistenta ta şi nu înţeleg de ce nu vrei să-mi spui.

– Nu înţelegi?

– Nu. Nu înţeleg. Cuprinsă brusc de furie îşi puse mîinile în şolduri. Se săturase să se mai joace de-a cîinele şi pisica. Chance, ţi se pare că aranjamentul nostru nu funcţionează? Eşti nemulţumit de rezultatele mele?

– Rezultatele tale? Rezultatele tale sînt spectaculoase.

Beth îl privi confuză.

Avea senzaţia că vorbeau despre două lucruri diferite.

– Dacă ai să-mi spui ceva, mi-ar părea bine să...

– Roşcato, ai să înţelegi. Crede-mă, aşa va fi. Chance îşi întinse mîna de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi renunţă. Aş vrea deocamdată să nu spun la nimeni. Îi zîmbi vesel. E-n regulă?

Ea răsuflă profund.

– E-n regulă. Porni spre uşă, apoi se opri şi se uită înapoi. Îşi dădu seama că o privea cu o intensitate

deosebită. Se cutremură, încălzită dar şi îngheţată din cauza privirii lui. Mai ai ceva să-mi spui?

Chance clipi.

– Da, mai am. Eşti cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată.

Beth ieşi, cuprinsă de cea mai stranie senzaţie. Dacă era adevărat, de ce ochii lui exprimau un regret profund?

A doua zi de dimineaţă, Beth se sculă cu greu din pat, căscă şi-şi puse halatul cu motive florale psihedelice, cadoul bunicii ei de ultimul Crăciun. Ieşi în bucătărie să-şi facă o cafea, cu gîndul la Chance.

După ce rîşni boabele, umplu ibricul cu apă. În timp ce aştepta ca apa să se încălzească, privi fără să vadă, afară pe geamul de lîngă chiuvetă.

Ziua precedentă a fost copleşitoare, comportamentul lui Chance, o echilibristică între omul preocupat de afaceri şi de flirt neruşinat. Iar ea, fie avînd impresia că el ştie că ea şi Liza sînt una şi aceeaşi persoană, fie avînd impresia că nu ştie.

Se încruntă.

Dar dacă ştia, de ce nu voia să-i spună? Chance nu era genul căruia îi plăcea să se joace. Ce spera să cîştige prin acest subterfugiu?

Ceainicul începu să fluiere şi ea turnă apa fierbinte în filtru. Cu o zi în urmă, l-a surprins de mai multe ori că o urmărea, cu o exprsie aproape... înfometată.

Beth se cutremură, amintindu-şi cum a răspuns

corpul ei la această privire, cuprinsă de o căldură sălbatică, de necontrolat. O căldură care a tulburat-o şi a excitat-o.

Micile virgine timide nu erau obişnuite să dorească atît de mult, să fie atît de înflăcărate. Nu erau obişnuite să vrea ca şeful lor să le sărute fără să se stăpînească.

Beth scuturâ din cap. Acum şi-a închipuit că Chance s-a uitat la ea cu o privire înfometată. Chance o dorea pe Liza, nu pe ea.

Dar ea era Liza.

Numai că el nu ştia.

Sau poate ştia?

Îşi acoperi faţa cu mîinile şi gemu. Chiar şi ea era confuză. Uneori se simţea ca Liza şi uneori ca Beth. Uneori se simţea ca o combinaţie între cele două.

Faptul că cineva bătea la uşa din faţă nu a surprins-o. De cînd a fost jefuită, doamna Beaver s-a obişnuit că, de cum se scula, să se ducă şi să bată la uşa vecinilor. Beth nu-şi putea închipui ce credea vecina ei că va reuşi să facă. Dar aceste vizite o făceau pe femeia singură fericită, aşa că Beth o acceptă cu bunăvoinţă.

Lăsîndu-şi cafeaua, se duse la uşă. O deschise, căscînd.

– Liza, văd că te-am trezit.

– Chance? Beth se frecă la ochi.

– Unicul şi de neînlocuit. O contemplă cu atenţie, apoi îşi fixă privirea pe faţa ei. Surîse răutăcios.

– Ce halat interesant!

Beth se privi. Chiar dacă îmbrăcămintea ei acoperea totul, se simțea expusă. Strînse mai tare cordonul halatului.

– Ce te aduce așa devreme?

– N-am putut să te prind ieri și nici aseară, așa că am venit acum.

Ceea ce nu-i spunea mare lucru. Se încruntă și-și așeză un picior gol peste celălalt.

– Oh.

– Pot să intru? Îi arătă punga împodobită cu emblema cafenelei *Dana Point*. Am adus *capuccino*. Dulce, așa cum îți place.

Beth își mușcă buza de jos. Măcar de nu ar arăta atît de irezistibil. Măcar de n-ar fi îndrăgostită de el. Măcar de ar fi îmbrăcată.

– Îți promit că voi fi cuminte.

Îi oferi unul dintre zîmbetele lui care o sufocau și ea se dădu la o parte.

– În regulă, intră. Cred că am un corn dulce sau unul danez care merge la capuccino.

– E minunat. Chance o urmă în bucătărie. Ai scaune?

– Și masă. Au ajuns în bucătărie și se apropie de masa din lemn și cele patru scaune cu spătar din stinghii, situate în mijloc. Au fost aduse ieri. la loc.

El se așeză și ea se duse să scoată prăjiturile, farfuriile și șervețelele. Nu putea să ignore felul în care prezența lui umplea bucătăria, nu putea nega cît de bine se potrivea aici, stînd comod într-unul din scaunele ei.

Oftă. Doar un prost ar putea să dorească imposibilul.

Chance o auzi oftînd şi-şi ridică privirea, studiind-o în timp ce umbla prin bucătărioară. Mişcările ei erau precise, eficiente. În bucătărie, la fel ca la birou, Beth era calmă şi atentă, nu se grăbea niciodată. Dar întotdeauna reuşea să termine ce avea de făcut.

Dar nu din cauza acestor calităţi nu-şi putea lua privirea de la ea.

Chance o analiză din cap pînă-n picioare, de la părul ei delicios de zburlit de după somn, la curbele şoldurilor, scoase în evidenţă de materialul subţire al halatului care se mula pe ele, pînă la degetele picioarelor cu vîrfurile coralii care se zăreau sub marginea halatului.

Simţi că în profunzimile lui se stîrneşte ceva şi se încruntă. A venit în această dimineaţă, gestul reprezentînd următorul pas în planul lui de a o prinde. A venit să-i ia diapozitivele şi să-i ofere un contract din partea agenţiei. Nu să fie şi mai profund implicat, nu să facă dragoste. Trebuie să-şi amintească tot timpul de acest lucru.

Se încruntă şi mai mult. Bănuia că Liza se pregătea să meargă într-una din aşa-zisele ei excursii şi s-o lase pe sora ei, Beth, să se ocupe de toate aranjamentele în ce priveşte tablourile ei. Din partea lui Beth această următoare mişcare părea foarte logică.

Trebuie s-o oprească.

Beth puse pe masă platoul cu cornurile daneze, apoi se aşeză într-un scaun în faţa lui. Doar acum îl

privi. Expresia în ochii ei – în acelaşi timp vulnerabilă, timidă şi bucuroasă, îl sfîşie şi Chance a trebuit să-şi amintească talentul ei de actriţă experimentată.

Luă unul dintre cornurile dulci.

– Beth mi-a spus că aseară te-ai dus la cinema.

– Mda. Beth blestemă în tăcere minciuna. Cu o seară în urmă s-a simţit atît de vinovată că a stat de vorbă cu el, încît s-a dus la cinema numai să nu mintă din nou.

Degetele lui s-au crispat.

– A fost bun?

Adevărul era că n-ar fi putut să-i spună. A fost atît de preocupată de Chance şi de triunghiul pe care l-a creat cînd a inventat-o pe Liza încît nu a fost în stare să se concentreze asupra filmului.

Dădu din umeri.

– Era una din comediile acelea uşoare. Nu m-a captivat.

– Păcat.

Ea dădu din nou din umeri.

– M-am dus la un cinematograf de un dolar. Nu am cheltuit prea mult.

Tăcerea se instala între ei. Beth îşi lăsă ochii în jos privindu-şi mîinile, conştientă de subţirimea halatului şi a cămăşii ei de noapte, de intimitatea în care se găseau. Şi de faptul că nu-i putea refuza nimic.

Mintea îi fu năpădită de amintirile momentului cînd a luat-o în braţe, gura lui atingînd-o pe a ei. Sfîrcurile i s-au întărit; simţea că nu mai poate respira. Îi oferi în tăcere farfuria cu cornurile dulci, încercînd să nu-i întîlnească

ochii, ştiind că, dacă se va uita la el, îi va citi dorinţa din priviri.

– Te rog să mai iei.

– Nu, mulţumesc. Împinse farfuria la o parte.

– Roşcato?

Beth îl privi în ochi, apoi se uită în altă parte. Va pune capăt acum şaradei. Trebuia s-o facă. Nu mai putea minţi, nu mai putea pretinde. Mai bine să piardă decît să suporte agonia de a fi îndrăgostită de el fără speranţă.

Îşi lăsă mîinile în poală.

– Îmi pare bine că ai venit, începu ea cu blîndeţe, dar îngrozită că vocea îi tremura. Trase aer în piept şi se mai calmă. Ar trebui... să-ţi spun ceva. Îmi vine greu, ştiu că ai să te superi... ai să fii chiar furios şi eu...

– Nu-mi mai spune nimic. Chance se ridică şi ocoli masa să ajungă lîngă ea. Aplecîndu-se în faţa scaunului ei, îi acoperi mîinile cu ale lui, obligînd-o să se uite la el.

– Ştiu ce vrei să-mi spui.

Mîinile ei au început să tremure şi ea blestemă această slăbiciune.

– Ştii?

– Da. Îi prinse degetele cu ale lui, surprins de graba pe care o simţea.

– Am venit azi-dimineaţă deoarece vreau să-mi explic comportamentul din seara precedentă. Vreau să-mi cer scuze.

– Nu-i vorba de asta, răspunse Beth repede. Te rog,

lasă-mă să spun ce trebuie şi dacă şi după aceea mai vrei...

– Ssst. Îi puse cu blîndeţe un deget peste buze. Le simţea calde şi puţin tremurînd. Îl cuprinse dorinţa de a le săruta şi a trebuit să-şi adune întreaga voinţă ca să se stăpînească. Liza, să nu-mi spui că nu mai vrei să mă vezi. Spune orice, dar nu asta.

Inima lui Beth a încetat să mai bată. Cum se poate întîmpla acest lucru? Cum se poate ca un lucru pe care şi l-a dorit cel mai mult, să fie atît de aproape, dar totuşi atît de departe? Îşi lăsă ochii în pămînt, ca el să nu-i vadă suferinţa.

– Chance, nu înţelegi.

– Eşti supărată pe mine. Chance se ridică şi-o trase în picioare. Mîinile lui i-au lăsat coatele şi au prins-o de umeri, apoi a strîns-o la piept. Aseară m-am comportat urît. Îmi pare rău. Lasă-mă să încerc să-ţi explic. Îşi apăsă gura pe părul ei. Te rog, roşcato. Stai şi ascultă-mă.

Din cauza dorinţei care o cuprinsese, Beth îşi ţinu ochii închişi şi-şi puse mîinile pe pieptul lui cu intenţia de a-l împinge. Dar în acel moment a simţit bătăile ritmice ale inimii lui.

Deşi îşi spunea că face rău, se uită la el.

– Ce s-a întîmplat noaptea trecută? întrebă ea, cuvintele ieşindu-i tremurate din gură. De ce ai fost atît de furios? De ce ai fugit?

El se uită atent la ea pentru a descoperi subterfugiul, calculul. Văzu suferinţa şi dorinţa. Combinaţia l-a afectat.

– M-am speriat, răspunse el simplu.

Ea îşi ridică sprîncenele, surprinsă. Şi plină de neîncredere.

– Te-ai speriat? Tu? De ce?

Chance îşi înfipse mîna în părul ei, făcîndu-i plăcere senzaţia mătăsoasă a şuviţelor ei. Zîmbi.

– De tine, roşcato. Numai de tine.

Beth scutură din cap.

– De ce... te-aş fi speriat?

Chance o trase din nou la piept. Gîndurile de răzbunare au dispărut. În acest moment nu conta decît faptul că ea era în braţele lui. Şi că îl credea.

– Mi-am dat seama că am început să ţin la tine. Să ţin într-un fel în care mi-am promis că nu se va întîmpla niciodată.

Cu inima plină de dor, Beth şopti:

– Ce-ai spus?

– Te rog să-ţi petreci ziua cu mine. Zîmbind cu o uşurinţă pe care n-o simţea, o cuprinse în braţe.

– Mai dă-mi o şansă.

Beth clipi, surprinsă de invitaţie, şi mai surprinsă de schimbarea dispoziţiei lui.

– Astăzi este zi de lucru.

– Cui îi pasă? Hai să mergem la grădina zoologică. Sau la Disneyland.

– Nu cred că este o idee bună.

– Beth este pe-aici?

– Nu... adică da. Vreau să spun că doarme. Trebuia să o trezesc mai de dimineaţă. O să mă omoare.

El îşi încordă braţele.

– Te voi apăra.

– Ei, hai să fim serioşi. Trebuie să pleci. Începu să se desfacă din braţele lui.

Chance o lăsă şi se uită la ceas.

– Mai bine du-te să o scoli fiindcă am nevoie de ea la serviciu la ora potrivită. Făcu un pas spre ea. Fiindcă îmi place să fiu foarte... Mai făcu un pas. Foarte... O luă din nou în braţe. Prea tîrziu.

Beth îşi ţinu respiraţia cu disperare.

– Dar ce se va întîmpla la *Art One?*

– Beth se va descurca. Trezeşte-o şi spune-i că pleci cu mine.

– Nu! Vreau să spun, se corectă ea, că nu pot să-mi petrec ziua cu tine. Îşi împinse părul de pe frunte. Am alte proiecte.

El o prinse de braţe şi se lipi de ea.

– Nu pot exista proiecte mai importante decît noi.

– Noi? vorbi ea cu dificultate.

– Da, da. Se apleacă spre ea şi-i atinse buzele. Ai gust de capuccino cu ciocolată.

Ea scînci şi ochii i se închiseră. El îi mîngîie spatele în cercuri concentrice. Beth simţi că se topeşte.

– Hai, vino, îi şopti el la ureche. Hai să ieşim şi să ne distrăm.

Da, îi venea ei să spună; îngrozită, îşi înghiţi cuvitele. Era oare şi proastă şi idioată? Îşi scutură capul şi, apărîndu-se de senzaţia care o cuprinse, se desfăcu din îmbrăţişarea lui.

Vinovată, se îndepărtă.

– Ştii, cred că Beth mi-a spus că azi are ora la doctor.

– Este bolnavă?

– Nu. Control de rutină. Iar eu, chiar că am de făcut nişte... treburi.

– Atunci pe diseară.

– Diseară? repetă ea, uitîndu-se la el dintr-o parte.

– Da, da. Poate şi Beth ar vrea să fie cu noi. Ar fi foarte nostim.

– Nu poate. Scutură din cap, simţindu-se uşurată deoarece îşi aminti că, într-adevăr, are nişte planuri. Este ziua de naştere a Evei şi eu... noi am decis să o invităm în oraş la cină.

Chance făcu ochii mici.

– Înţeleg

– N-o lua în nume de rău, spuse Beth repede. Vreau să ne mai întîlnim, numai că...

– Numai că? întrebă Chance liniştit, strîngînd mîna în pumn. Vorbeşte-mi... Liza.

Beth se uită la el, apoi îşi întoarse privirea.

– Lucrurile nu sînt aşa cum... este complicat. Eu...

Lăsă fraza netermiantă şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Voia să-i spună, voia. Dar nu putea suporta gîndul să-l piardă. Să-l piardă? Tot ce-a fost între ei s-a bazat pe o minciună.

– Mă duc să-ţi caut diapozitivele. Dacă... tot le mai vrei.

Chance se uită la ea lung, apoi dădu din cap.

– Am să le iau cu mine.

– Foarte bine. Beth ezită şi porni spre atelier. Mă întorc imediat.

Chance o urmări cum iese grăbită pe uşă, simţind cum clocoteşte de furie. Dar mai rău, era cuprins de un regret. La un moment dat, cînd a văzut cît de nenorocită era, s-a simţit foarte prost. Pentru o clipă a crezut în ceea ce zărise în ochii ei. Se gîndea că nu-i mai bun ca ea.

Apoi şi-a amintit cît de prost îl consideră. Şi de ce.

Se duse la geamul de lîngă chiuvetă şi se uită la priveliştea californiană – dealurile odinioară virgine, acoperite acum de şiruri- şiruri de case identice de două sute de mii de dolari, cerul perfect albastru de Paşti, vegetaţia luxuriantă care se menţinea prin sistemul de irigaţie extrem de scump.

A avut dreptate, în ce priveşte următorul ei pas, în ce priveşte capacitatea ei, dorinţele ei.

Victoria îi era lipsită de conţinut.

Încruntîndu-se, îşi puse haina. A greşit. A crezut că se va amuza dacă va reuşi s-o încolţească. Dar n-a fost să fie aşa. S-a gîndit că dacă se va prinde în jocul ei, îl va distra. Dar nu.

Detesta minciunile. Şi înşelăciunea. Şi totuşi, era aici. Dar n-are să dea înapoi. Va duce lucrurile pînă la capăt.

San Francisco, se gîndi el, cînd ea reveni cu colecţia de diapozitive. Înainte de a se întoarce cu avionul, adevărul va ieşi la iveală. Va insista cît de mult va putea şi

dacă nu va reuşi, îi va spune în faţă. Voia să pună capăt acestui joc.

Ea îi zîmbi uşor şi-i dădu pachetul.

– Iată-le.

El desfăcu plicurile unul după altul şi le ridică spre lumină să le controleze.

– Sînt foarte bune, zise el, punîndu-le la loc. Trebuie să semnezi un contract cu agenţia. În esenţă, îmi dă dreptul să fiu singurul tău agent în California şi în alte zone unde există o galerie a firmei *Art One*.

Scoase din buzunar un plic.

– Îţi propun să te consulţi cu un avocat. Documentul te obligă. Aş vrea să-l primesc înapoi cît de curînd posibil, deoarece pînă nu-l am, nu pot să-ţi vînd lucrările.

Beth luă contractul de la el, cu mîinile tremurătoare.

– Aşa am să procedez.

– Roşcato, ai făcut un mare pas. Sper că eşti fericită. Fără să-i aştepte răspunsul, porni spre uşă. Mai bine ai trezi-o... pe sora ta. Va întîrzia la serviciu.

8

San Francisco, oraşul ciocolatelor fine şi al tramvaielor şi al Debarcaderului pescarului, un oraş al vechiului şi noului, al tradiţiei şi modernului şi al unui deosebit de interesant amestec de culturi.

Toate contopite, pentru a crea un oraş bogat în nuanţe şi conţinut, un oraş romantic.

Un oraş al îndrăgostiţilor.

Beth se străduí să vadă prin geamul taxiului, apoi, în clipa în care taxiul se opri în faţa hotelului lor, sări din maşină.

Prea emoţionată să aştepte ca ea să-i plătească şoferului, fugi pînă în colţul străzii, să vadă cum un tramvai urca dealul care începea de la hotelul lor.

Vatmanul a tras clopoţelul şi Beth începu să rîdă. Era exact aşa cum şi-a imaginat întotdeauna că va fi.

Chance veni în urma ei.

– Este prima ta vizită la San Francisco.

Nu era o întrebare şi ea îi zîmbi.

– De unde-ai ghicit?

Vîntul a smuls cîteva şuviţe de păr din coada ei. Zîmbind, ea şi le aşeză după ureche.

– O, n-am fost în stare. Arăţi exact ca un călător plictisit şi cinic.

Ea rîse din nou.

– San Francisco este unul dintre locurile pe care am visat să le vizitez. Îţi aminteşti de reclama aceea pentru orez?

Chance se gîndi o clipă, apoi fredonă melodia.

– Asta e. De fiecare dată cînd vedeam reclama, visam la dealuri şi la flori şi la tramvaie. Şi la o poveste de dragoste, se gîndi ea. O dragoste pasionată cu un cavaler înfăcărat. Oftă. Unele visuri erau prea ridicole să fie povestite. Trebuie să mergem direct la galerie?

– Numai mîine dimineaţă. Ziua şi seara asta ne aparţin.

Ne, se gîndi ea. Cît de delicios suna, chiar dacă, numai cu două zile în urmă, i-a mai spus aproape acelaşi lucru Lizei.

Beth se încordă la acest gînd şi la durerea pe care o simţea. Azi şi mîine o va da uitării pe Liza şi viitorul. O să-şi facă cadou aceste două zile.

Îi va spune adevărul cînd se vor întoarce la Los Angeles. La naiba cu consecinţele. La naiba cu timiditatea şi teama.

A venit vremea să se confrunte cu adevărul. Beth se uită la el. Deocamdată îşi va permite plăcerea companiei lui... şi iluzia afecţiunii lui.

– Ce facem acum?

El o mîngîie pe obrajii înfierbîntaţi, apoi scutură din cap şi-şi lăsă mîna în jos.

– Ar trebui să ne anunţăm la hotel.

Beth suspină dramatic.

– Trebuie?

– Nu putem lăsa bagajele în stradă.

– Şi să sperăm că nimeni nu le va lua. Beth privi în jur. Toţi de-aici mi se par cinstiţi.

– Ai dreptate. Chance rîse şi-i prinse mîna. Hai. Doar anunţăm la recepţie că am sosit şi trimitem bagajele în cameră. Îţi promit că în cinci minute sîntem din nou aici, în stradă.

Ţinîndu-şi promisiunea, cinci minute mai tîrziu se găseau din nou în faţa hotelului, oraşul şi tot ce el oferea aşteptîndu-i.

– Cu ce vrei să începem? o întrebă Chance.

– Cu Chinatown, răspunse ea fără nici o ezitare. Ciocolatele. Apoi Debarcaderul, Dealul Rus, apoi...

– Doammnă, este cam mult. Chance îi apucă mîna şi o trase către staţia de tramvai. Ar fi bine să ne grăbim.

Au luat tramvaiul spre Chinatown şi au rătăcit printre magazinele care vindeau, în exclusivitate, produse provenite din China, cea mai mare parte a mărfurilor fiind destinată turiştilor.

Au trecut în faţa unor vitrine unde atîrnau pui întregi

şi băuturi necunoscute şi afişe scrise numai cu caractere chinezeşti.

Chance rîdea, o tachina şi flirta. Părea mulţumit să o lase să cumpere, certînd-o glumeţ de fiecare dată cînd ea cumpăra cîte o bijuterie ieftină.

Uneori îi atingea obrazul sau părul şi cînd mergeau alături pe trotuar o ţinea de spate.

Atingerea lui o încălzea şi o emoţiona; îl iubea atît de mult încît simţea că explodează. Şi i se părea că arătau ca doi îndrăgostiţi.

Comercianţii aşa credeau – Beth putea ghici după privirea lor, după zîmbetul lor. Unul dintre ei chiar i-a oferit lui Chance un talisman care să o ţină pe Beth legată de el pentru totdeauna.

N-avea nevoie de talisman, se gîndi Beth cînd el, rîzînd, l-a cumpărat. Oricum se simţea legată de el, în toate chipurile şi pentru veşnicie.

După cîteva ore de plimbare în Chinatown, au mers în piaţa Ghirardelli, apoi la Debarcaderul pescarului.

Beth nu-l mai văzuse pe Chance atît de relaxat de cînd... Îşi împreună sprîncenele în timp ce se gîndea. Înainte de apariţia Lizei.

Nu era sigură ce însemna acest lucru şi nici nu-i păsa. Deocamdată îi aparţinea. Grijile, ca şi îndoielile, mai pot aştepta.

Cînd au ajuns înapoi la hotel, soarele tocmai apunea. Chance descuie camera lui Beth, apoi deschise larg uşa. Ea nu făcu nici un pas să intre. În schimb, se întoarse spre el şi-i spuse:

– Îți mulțumesc. Nu cred că m-am distrat vreodată atît de bine.

Chance ar fi vrut atît de mult să o sărute, încît simți o durere sfîşietoare.

– Şi eu m-am distrat.

– Aş vrea... Îşi muşcă buza de jos şi scutură din cap. Nu, nimic.

El cedă dorinței şi-i luă fața între palme. Ea îl lăsă să o mîngîie, iar el simți cum se încordează la acest gest al ei plin de încredere.

– Beth, ce-ai vrea?

– Să nu se termine, spuse ea simplu.

Lui Chance îi venea să țipe. Cuvintele ei erau atît de aproape de adevăr – fapt era că foarte curînd totul se va termina. Dar nu în seara asta.

– Nu s-a termiant, murmură el, atingîndu-i buza de sus cu degetul cel mare. Mai avem la dispoziție seara astă. Am pregătit ceva special.

– Ceva special, repetă ea cu răsuflarea întretăiată, cu un zîmbet pe buze. Ce anume?

– O surpriză. Simți întrebările, dar se aplecă şi-i atînse gura cu gura lui, înainte ca ea să le formuleze. Ea se topi în el, invitîndu-l să meargă mai departe, să guste mai mult. El se luptă cu dorința de a o lua în brațe şi de a accepta invitația ei.

Cînd era vorba de Beth, binele şi răul se amestecau, apoi se topeau; planurile deveneau vagi, apoi dispăreau. Faptele şi invențiile deveneau neclare – şi lipsite de importanță.

Că el o dorea nu era o invenție. De asta era sigur.

De ce atunci, cînd era cu ea, îi era atît de greu să-şi amintească ce fel de femeie era?

Chance se opri şi se îndreptă.

– Trebuie să mai fac nişte aranjamente, spuse el cu voce răguşită. La şapte şi jumătate am să trimit o maşină după tine. Vei avea suficient timp să te pregăteşti?

Ea dădu din cap, dar în loc să-şi lase mîinile în jos le lipi de pieptul lui.

– Camera ta unde-i?

– Imediat lîngă a ta.

Ea dădu din nou din cap şi se îndepărtă de el.

Etichetîndu-se drept prost din cauza dorinței de a o lua din nou în brațe, el se îndreptă spre hol. Cînd a ajuns lîngă camera lui, se întoarse spre ea.

– Ne vedem atunci diseară.

Beth îi făcu un semn cu mîna, dar nu făcu nici o mişcare să intre în cameră. El închise uşa şi se sprijini de ea.

Dacă acum se va uita în hol, o va mai vedea oare stînd acolo, cu aceeaşi privire vulnerabilă, plină de dorință? Şi dacă ar fi aşa, ar fi în stare să reziste impulsului de a o lua în brațe şi a o păstra pentru totdeauna?

Cu un scurt rîs amar, se pregăti să-şi ducă la capăt planurile pentru diseară. Şi răzbunarea lui.

Două ore mai tîrziu, cu planul completat şi răzbunarea la îndemînă, Chance stătea în fața depozitului pe care l-a închiriat, aşteptînd-o.

Se uită la ceas a cincea oară, înjurînd timpul care trecea atît de încet.

Seara asta va fi crucială. În seara asta ea fie că va recunoaşte ce-a făcut, fie el o va confrunta cu adevărul. Oricum, de această dată ea va fi cea prinsă în plasă.

Ar trebui să fie mulţumit. Ar trebui să fie satisfăcut. Dar în loc de plăcere, simţea o durere la inimă. În locul satisfacţiei simţea... tristeţe.

Se înfurie. Cu toate că de multă vreme a învăţat să fie bănuitor, a avut încredere în ea. A început s-o placă.

S-o placă? Simţi o strîngere de inimă, doar una mică şi înjură. Ce cuvînt blînd pentru a descrie sentimentele lui faţă de Beth Waters. Ea l-a făcut să se simtă viu şi întreg şi...

L-a făcut *să simtă*.

Numai din cauza părinţilor lui, medită el. Manipulările ei i-au reamintit durerile copilăriei, decepţiile. Căci, în timp ce o aştepta pe Beth, simţea de parcă ar fi fost sfîşiat într-o duzină de bucăţele.

Observă farurile unei maşini în parcarea întunecoasă. Beth.

În sfîrşit. Tremura de anticipaţie şi respiră uşurat de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea de o veşnicie.

Maşina se opri; Chance merse la uşă şi o deschise. Beth intră.

Purta o bluză şi o fustă tricotate din lînă moale, de culoarea prunei închise, catifelate. B

luza era încheiată pînă în gît şi nasturii mici, aurii

luceau în lumina blîndă. Eşarfa pe care o avea pe umeri era dintr-un marterial transparent, subţire şi nu putea să nu se gîndească la felul în care ar arăta, înfăşurată pe corpul ei gol.

Simţi cum îl cuprinde dorinţa.

Se forţă să-şi amintească ce i-a făcut, că era genul de femeie care mintea şi îl manipula. Îşi spuse că această atracţie era doar o iluzie, o scenă aranjată să o prindă în capcană. În planurile lui nu figurau momente de dragoste.

Oricum, se trezi că zîmbeşte.

– Docul numărul 12? şopti ea, uitîndu-se la tăbliţă şi apoi la şirul de depozite pustii. Privi din nou la el. Ce-i asta?

– Surpriză, murmură el. Hai, vino.

O prinse de mînă şi o conduse înăuntru. Imensul depozit era gol exceptînd două rînduri de arbori în ghivece, legate parcă între ele prin fascicole de lumină albă tremurătoare.

Arborii erau aşezaţi de-a lungul depozitului, mărginind o cărare albă. La capătul ei era un chioşc, de asemenea înconjurat de o lumină albă.

Plină de încîntare, Beth se întoarse spre el.

– Chance, este minunat. Dar de ce...

– Ssst.

Îşi puse uşor degetul pe buzele ei şi o conduse pînă la chioşc. Pe parchetul chioşcului erau aşezate o pătură şi un coş de picnic, o sticlă de şampanie la gheaţă şi un mic casetofon.

– Voiam să fim singuri, şopti el, fără să poată să-şi ia privirea de pe profilul ei delicat. Nici un chelner. Nici un muzicant. Nimeni... doar *noi.*

Din nou acest cuvînt, se gîndi Beth, simţind un fior. Voia să pună întrebări, dar se abţinu.

Se va bucura de aceste clipe, va lua ceea ce i se va oferi. Motivele lui Chance nu aveau nici o importanţă, nici sentimentele lui faţă de Liza.

Se lăsă pe pătură, trăgîndu-şi picioarele sub ea.

– Depozitul îi aparţine unui prieten de-al meu, continuă el, aşezîndu-se lîngă ea. Îl închiriază pentru petreceri. Chance desfăcu dopul sticlei de şampanie, apoi turnă fiecăruia din vinul spumos. Îi întinse o cupă şi o invită să ciocnească cu el. Am avut noroc că era liber.

– Sărbătorim ceva? întrebă ea.

– S-ar putea.

– Expoziţia de vară?

– S-ar putea. Sorbi din şampanie şi se uită la ea peste marginea cupei. Ţi-ai lăsat părul pe umeri.

– Da. Îşi puse mîna pe buclele rebele şi îi făcu plăcere cum îi încadrau obrazul. În ultimele săptămîni şi-a dat seama că-i place să-şi poarte părul desfăcut, aşa cum şi-a dat seama că-i place să poarte îmbrăcăminte viu colorată şi la modă.

– Ţi-e foame?

Îi era, dar nu de mîncare. Oricum, dădu din cap.

Chance deschise coşul şi începu să despacheteze.

– Creveţi fierţi la gheaţă. Pate şi biscuiţi, pîine fran-

țuzească şi brînză *Brie*, fursecuri şi căpşuni cu cremă de ciocolată.

– Cum? îl tachină ea. N-ai pui fripți?

El rîse.

– Îmi pare rău. Întinse nişte pate pe un biscuit şi îi dădu.

Ea muşcă din el.

– Delicios.

Chance îi mai dădu încă unul şi încă unul, apoi gustă şi el din delicatese. Îi plăcea felul în care ea îşi lingea buzele şi degetele, îi plăcea felul în care ea şoptea cuvintele de apreciere la fecare nou fel sau aromă.

Este oare tot atît de sinceră cînd face dragoste, se întrebă el. Ar murmura la fel cuvinte de apreciere? I-ar spune cu – sau fără – cuvinte cînd gura sau mîna lui i-ar produce plăcere?

Beth muşcă dintr-o căpşună şi zeama a început să-i curgă pe buze, roşie şi umedă. El simți că se sufocă de dor. Îi întoarse spatele, încercînd să se stăpînească. Apăsă pe butnul de pornire al casetofonului şi tăcerea a fost întreruptă de *Crăciunul alb* cîntat de Bing Crosby.

Beth rîse, încîntată şi cucerită. Se uită la Chance, gata-gata să-i spună cuvinte de dragoste. Le înghiți – foarte greu – dar emoția i se putea citi în ochi.

– Ți-ai amintit.

El se simți cuprins de căldură şi, incomodat, îşi lăsă privirea în jos. Lucrurile nu se desfăşurau aşa cum îşi planificase el.

Starea lui de spirit era mai blîndă, la fel şi sentimentele lui. Încercă să-şi amintească de ce se află aici, de lucrurile pe care se pregătise să i le spună ca s-o prindă, dar nu putea să se gîndească decît la albastrul ochilor ei, trandafiriul gurii ei moi. La felul în care inima-i bătea în piept.

– Cînd eram fetiţă, spuse ea, făcînd un semn cu capul către luminile de deasupra lor, am fost o visătoare incurabilă. Părinţii mei erau îngrijoraţi şi mă descurajau. Dacă mă prindeau, mă pedepseau. Rîse uşor. Basmul meu preferat era *Prinţul fermecat.*

– Nu ştiam că avea castele şi în Kansas.

Ea roşi.

– Bineînţeles că avea. Şi turnuri în care erau închise prinţese neînţelese, cu părul roşu.

El rîse şi se întinse pe partea lui de pătură, sprijinindu-se într-un cot.

– Eşti o romantică.

– Am fost, îl corectă, întîlnindu-i privirea, apoi uitîndu-se în altă parte. Îmi imaginam tot felul de scenarii şi momente romantice. Ce-i aici îmi aminteşte de unul dintre ele. Atinse cu degetul marginea paharului. Visuri prosteşti.

– De ce prosteşti? Eşarfa i-a alunecat de pe umeri şi a ajuns pe pătură. El frecă materialul subţire între degete. Oare nu toate fetiţele visează la cavaleri cu armuri strălucitoare şi la prinţi din poveşti?

– Presupun că da. Ea dădu din umeri. Dar am încetat de multă vreme.

Chiar cînd şopti aceste cuvinte, îşi dădu seama că era o minciună; tot timpul a aşteptat ca el să fie cavalerul ei cu armură strălucitoare, prinţul ei din poveşti.

– Din cauza părinţilor tăi? Lăsă ca materialul delicat să-i alunece printre degete.

– Nu. Obrajii i s-au împurpurat mai mult şi-şi lăsă privirea în jos. Din cauza altor... motive evidente.

– Evidente pentru cine? Nu pentru mine.

– Eşti foarte drăguţ.

Oare aşa se cheamă ceea ce face el? Este drăguţ? Captivat ar fi o descriere mai adecvată. Şi vrăjit ar fi mai corect.

Chance se întinse peste pătură şi-i acoperi mîna cu mîna lui.

– Eu nu sînt niciodată drăguţ. Hai, roşcato. Spune.

Beth privi în jos la mîinile lor împreunate, apoi din nou la el.

– Foarte bine. Mi-am dat seama destul de repede că nici un prinţ din poveşti nu va veni după mine. M-am hotărît să mă apăr de decepţii imaginîndu-mi lucruri pe care nu le voi avea niciodată.

Chance se încruntă.

– Şi de ce nu prinţul din poveşti?

Ea scoase un sunet de frustrare şi de jenă.

– Am avut ochi să văd. Şi, din nefericire, şi băieţii. Ajungi la o vîrstă şi nu te mai amăgeşti. În afara faptului că eram urîtă, mai eram şi timidă. Nu ştiam cum să flirtez sau să tachinez. Nici măcar nu puteam sta de vorbă cu

un băiat fără să mă bîlbîi ca o idioată. Cred că ai observat că nici acum nu pot.

În timp ce spunea aceste cuvinte, el îşi dădu seama că a fost o vreme cînd ar fi putut să o descrie aşa. Dar asta a fost în trecut.

– Acum te descurci destul de bine.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi făcu gestul de a se ridica.

Chance o opri. O trase în jos pe pătură şi ea ajunse lîngă el. Îi cuprinse obrajii şi se uită în ochii ei. Lacrimile care au izvorît l-au emoţionat ca şi tresărirea ei tăcută de plăcere.

– Beth, toate acestea sînt la timpul trecut. Toate.

Ea privi în altă parte, iar el blestemă în sinea lui. Cu o blîndeţe care l-a surprins chiar şi pe el, Chance o culcă pe spate. Prinzîndu-i capul în mîini, o obligă să se uite la el.

– Îţi aminteşti de noaptea balului de 1 aprilie? o întrebă cu voce răguşită.

Cum putea să uite? A fost cea mai minunată noapte din viaţa ei.

– Da, şopti ea.

– Erai atît de frumoasă. Atît de seducătoare. Noaptea aceea a fost atît de... specială. N-am putut s-o uit. Şi nici pe tine, Beth.

Chiar cînd a început să vorbească, ar fi dorit ca tot ceea ce spunea să fi fost o minciună.

Ar fi dorit să fi fost în stare să uite. Şi acum gîndurile sale de răzbunare începeau să pălească, înlocuite de

alte gînduri, mai blînde. De alte dorințe, de alte sentimente. Unele care nu puteau fi înlăturate, nu puteau fi negate.

Ea scutură din cap.

– Era rochia.

– Nu.

Se aplecă şi îşi atinse buzele de ale ei. Buzele ei tremurau, dar el nu era sigur dacă din cauza nesiguranței sau a pasiunii. Îi gustă respirația. Micul zgomot, în acelaşi timp de surpriză şi de plăcere, îl încălzi nemăsurat. El se uită la ea.

– Nu, Beth, nu era rochia.

Sîngele îi pulsa nebuneşte în vene. Voia acest lucru, îl voia pe el, mai mult decît orice altceva. Faptul că el o dorea era pentru ea aproape de neînțeles. Nu atrăgea niciodată bărbații, n-a fost niciodată atît de stîrnită încît să uite normalitatea sau bunul-simț.

De aceea nu a fost niciodată cu un bărbat.

Dar acum bunul-simț părea o iluzie ridicolă, iar normalitatea o haină sufocantă. Beth îl dorea pe Chance, indiferent de consecințe. Dorea ca el să o mîngîie, să o excite şi să o trezească. Voia, în sfîrşit să devină femeie. Femeia lui Chance.

– Era noaptea, şopti ea, întinzînd mîna şi atingîndu-i gura cu vîrful degetelor. Oceanul... mîncarea... atmosfera magică.

– Nu... El îi prinse degetele şi sărută fiecare din ele, încet, prelungind plăcerea. Nu... Îi sărută palmele, frecîndu-şi dinții de carnea sensibilă...

Beth deschise gura să protesteze; el o acoperi cu a lui. Îi găsi limba şi o lovi cu a lui, excitant, ţinîndu-şi amîndoi respiraţia.

Cînd el a întrerupt sărutul, a durat încă puţin timp să-şi regăsească vocea.

– Îţi aminteşti ce s-a întîmplat acasă la mine... după bal? Ea dădu din cap timidă, înroşindu-se. Cînd mi-ai aşezat mîinile pe sînii tăi...

Acum îşi deplasa el mîinile în aşa fel, încît au atins marginile sînilor ei. Ea se arcui, un mic geamăt scăpîndu-i de pe buze.

– Te-am dorit atît de mult, încît am crezut că voi muri, şopti el, mişcîndu-şi mîinile mai departe pînă îi cuprinse sînii. Sub palmele lui sfîrcurile i s-au întărit şi de această dată el îşi reţinu un geamăt. Dar ai avut multă dreptate. Mi-era teamă. Deoarece, Beth, tu erai ca o vrajă. Şi mai eşti şi acum.

Beth îi trase capul pînă jos şi-i prinse gura, apoi limba. Toate simţurile îi erau stîrnite. Se lipi de el, înlănţuindu-i gîtul cu braţele.

Îşi deschise gura mai mult, dorinţa ei fiind însoţită de disperare. Aceasta era seara ei. A doua zi se vor întoarce la Los Angeles, la realitate.

Şi la adevăr. Apoi, după toate probabilităţile, nu-l va mai vedea nicidoată.

La acest gînd o străfulgeră o durere ascuţită, dar înlătură decisă gîndul şi durerea. Mîine va avea suficient timp pentru suferinţă, pentru regrete şi pentru „dar dacă".

Dar nu în seara asta. În seara asta visurile şi iluziile se vor transforma în realitate.

Beth îşi introduse mîinile sub puloverul lui şi-i mîngie pieptul, minunîndu-se de ceea ce simţea – un piept puternic şi colţuros.

Diferenţa dintre corpul lui şi al ei nu era subtilă şi ea se bucură de aceasta. Bărbatul era cealaltă parte a femeii, acest bărbat, cealaltă parte a ei. În seara asta, pentru prima dată în viaţa ei, va deveni un întreg.

Chance îşi smulse gura de pe a ei, îşi scoase cu o smucitură puloverul şi-l aruncă. Încîntată, Beth începu să-l mîngîie, explorînd cu mîna şi cu ochii. Era frumos.

Pieptul lui musculos era puţin păros, carnea lui – fierbinte de parcă ar fi avut febră. Îşi lipi gura de sfîrcurile lui plate. Deveni ca o piatră sub limba ei şi cînd ea îl mîngîie, el era cît pe ce să scoată un ţipăt.

Îi provoc plăcere, se gîndi Beth, ameţită de puterea ei. Îşi mută gura la celălalt sfîrc, provocîndu-i din nou plăcere.

Chance gemu şi-i trase faţa alături de a lui. Băgîndu-şi mîna în părul ei, o privi.

– Îţi dai seama ce-mi faci? vorbi el răguşit.

Beth dădu din cap.

– Cred... că da.

El îşi încordă degetele în părul ei.

– Vreau să facem dragoste.

Cuprinsă brusc de frică, Beth îi căută privirea. De la începutul timpurilor, femeile au trebuit să se confrunte cu

această clipă. Şi să supraviețuiască. Ştia că Chance va fi blînd. Va avea grijă de corpul ei, îi va face plăcere – chiar dacă numai în această noapte.

Ea îl dorea. Şi voia ca el să ştie.

– Da, şopti ea, lipindu-se de el. Da, Chance. Vreau să facem dragoste.

Fără să mai aştepte vreo invitație el începeu să-i desfacă jacheta. Nerăbdătoare, ea încercă să-l ajute; el îi împinse degetele, chinuindu-se cu năsturei. Cînd reuşi să-l desfacă pe ultimul, dădu la o parte cele două părți aproape cu reverență.

Pielea ei strălucea albă şi era ca mătasea. Sînii cuprinşi într-un sutien de dantelă, se ridicau şi se lăsau aşa cum respira.

Chance scoase un sunet de plăcere şi ochii lor s-au întîlnit.

– Roşcato, eşti frumoasă.

Îi scoase jacheta de pe umeri; materialul alunecă pe brațele ei şi ea îl dădu jos. Degetele lui abia i-au atins pielea şi ea a şi fost cuprinsă de un fior, de o senzație plină de erotism. Cu degetul arătător, el trase de elasticul sutienului şi îl scoase încet.

O clipă mai tîrziu, ea era goală în fața lui, tremurînd de dorință. Chance urmări cu degetul conturul formelor ei şi în urma lui se formă o uşoară piele de găină.

Sînii ei ieşeau în evidență, iar el se aplecă şi prinse cu gura sfîrcurile.

Ea se arcui, apropiindu-se de el.

– Beth... Beth... Îşi mută gura pe celălalt sîn şi făcu aşa cum i-a făcut şi ea lui, sărutîndu-i sfîrcul.

Beth simţea că înnebuneşte de dorinţă. Se arcui, arzînd toată. Îşi îndreptă degetele pe catarama curelei lui, încercînd neîndemînatică, din cauza grabei, să o desfacă.

Din nou el îi dădu mîinile la o parte, dar de această dată numai fiindcă ea se mişca prea încet.

Gîfîind, şi-au scos pantofii. Ea scăpă de lenjeria ei, el de blugi. Trăgeau fără milă şi nerăbdători de materialul care a protestat şi apoi a cedat.

Chance o întinse pe pătură, acoperindu-i trupul gol cu al lui. Ea nu simţise niciodată greutatea unui bărbat şi se sufocă la această senzaţie.

Carne pe carne, moale pe tare, neted pe dur. Pămîntean, elementar şi excitant, era ceea ce trebuia să fie.

Chance îi cuprinse gura, apoi limba. Excitaţia lui era puternică şi insistentă, a ei era tot atît de insistentă, dar umedă şi supusă.

El îşi mişcă coapsele, ea îşi mişcă picioarele într-un gest de invitaţie. El intră în ea.

Beth scoase un ţipăt de durere şi-şi înfipse degetele în umerii lui.

Chance se opri, apoi deveni rigid, cuprins de şoc. Nu putea fi adevărat.

Se ridică pe coate şi se uită la ea, la lacrimile care tremurau pe genele ei, la adevărul din ochii ei. Nu putea fi – dar era.

Nu i-a trecut niciodată prin minte ideea că ea ar fi putut fi virgină. Asta schimba totul. Nu ştia de ce, dar asta era situaţia.

Începu să se retragă din ea. Beth îl ţinu mai tare de umeri, rugîndu-se, fără cuvinte, să n-o părăsească.

– Beth, eu...

– Nu. Cuvîntul a fost rostit brusc şi ea i-a prins gura. Încolăcindu-şi picioarele mai strîns peste trupul lui ea mişcă din coapse, forţîndu-l să intre din nou.

El gemu.

– Beth... Dumnezeule, ştii ce faci?

– Da. Ea îi întîlni privirea şi-şi încordă picioarele. Chance, te rog, fă dragoste cu mine. Te doresc. Şi vreau să ştiu. Îşi mişcă din nou coapsele. Învaţă-mă.

El se luptă pentru a se stăpîni, dîndu-şi seama că o doreşte prea mult ca să o refuze. Şi dîndu-şi seama că trebuie să acţioneze încet şi blînd, altfel îi va provoca durere.

Îşi apropie gura de a ei, găsind-o deschisă şi plină de dor şi o sărută profund. Lovind-o cu limba pe a ei, imită dansul pe care urmau să-l interpreteze cu alte părţi ale corpului lor, demon-strîndu-i ce bine va fi.

– Roşcato, vino cu mine, îi şopti la ureche, controlîndu-se din greu, şi îndepărtîndu-se de ea.

Beth scînci şi se arcui; el o forţă să se mişte încet, să simtă mai bine.

Trecu cu mîna peste contururile coapselor ei, peste adîncimea abdomenului ei – mîngîind, excitînd. Apoi cercetă mai profund cu palmele pe pulpe, frecîndu-le

pînă ce muşchii ei s-au destins şi ea deveni moale sub mîinile lui. Exploră mai departe.

Ea gîfîi şi încercă să-şi strîngă pulpele, dar el o convinse cu cuvinte blînde, pasionate şi cu mişcări mai blînde, mai pasionate. Ea se desfăcu să-l primească.

O găsi fierbinte, umedă şi pregătită. Chiar dacă şi el ardea de pasiune, nu se grăbi. Voia ca ea să cunoască întreaga plăcere înainte ca el să o aibă. Îşi mişcă degetele pînă cînd respiraţia ei deveni sacadată, pînă cînd ea se arcui şi tremură toată.

Cînd ea ţipă, o culcă pe spate. Încet şi cu grijă intră în ea, atent la tresărirea ei, mişcîndu-se în ea. Clipe îndelungate o ţinu, lăsînd-o să se obişnuiască cu el.

Şi el respira sacadat, muşchii îl dureau din cauza efortului necesar de a se stăpîni.

Chance îşi băgă mîna în părul ei.

– Te simţi bine? îi şopti buzelor ei ce tremurau.

Ea se roşi.

– Da.

– Foarte bine. Acum ţine-te.

O prinse de degete şi se împinse; ea scoase un sunet de plăcere şi de durere. El se opri apoi împinse din nou; acum ea simţi numai plăcere.

La următoarea lui mişcare ea îl prinse cu picioarele, prea nerăbdătoare, prea înfometată să mai aştepte.

Chance îşi pierdu controlul şi scoase şi el din gîtlej

un sunet profund, bărbătesc şi sălbatic. Sunetul pluti deasupra ei şi o făcu să se simtă întru totul femeie, întru totul dorită.

Beth îşi lăsă mîinile să alunece de la înălţimea umerilor lui în jos, de-a lungul spatelui lui, alunecos din cauza transpiraţiei.

Lui Chance îi venea greu să se abţină. Îl costa foarte scump.

Ea îl simţi din cauza felului în care muşchii lui tremurau de tensiune sub degetele ei, îi auzi respiraţia stăpînită, simţea în modul aproape disperat în care se mişca în ea.

Tandreţea care o cuprinse a fost întreruptă de sufocare, apoi de un fel de leşin. Chance îi găsi gura, îi prinse sunetele ei de plăcere. Aşa cum a făcut şi ea.

După aceea, s-au mişcat împreună blînd, încet, terminînd aşa cum au început. Secundele au devenit clipe, apoi minute. Bătăile inimii le-au încetinit, respiraţia a devenit mai egală, carnea s-a răcorit.

Încă împreună, Chance o ajută să se culce pe o parte. Se priveau în tăcere. Chiar dacă grijile şi regretele au năpădit-o, Beth le alungă. Nu va pierde aceste clipe minunate, nu se va lăsa pradă altor griji.

Cu toate acestea, ar fi vrut să-i cunoască gîndurile, sentimentele lui cele mai ascunse. Se uită atentă la faţa lui.

Mai devreme s-a mîntit. Pentru ea conta foarte mult care au fost motivele lui în această seară. Conta atît de mult, încît simţea că pur şi simplu o sfîşie.

Se înfioră şi Chance o înveli cu eşarfa ei moale.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă.

– Cum poţi pune o astfel de întrebare? El îi zîmbi şi-i atinse vîrful nasului.

Inima-i făcu un salt la acest gest inocent şi intim.

– Am fost... a fost bine pentru tine?

– Da. O culcă pe spate şi se uită în jos la ea. Părul îi cuprindea capul ca o aureolă de foc. Luă cîteva fire. Moi şi mătăsoase, ele străluceau pe vîrful degetelor lui.

Părul îngerului păcătos, se gîndi pentru prima dată. Se pierdu cu mîinile în masa mătăsoasă, simţind că este un ipocrit, dorind-o indiferent de condiţii.

Uitînd tot ceea ce ştia despre ea. Uitînd toate lecţiile copilăriei.

Ce naiba va face acum?

Se încordă şi Beth îşi ţinu respiraţia. Observă regretul în privirea lui. Deja începea să se îndepărteze de ea. Îşi lipi palmele de pieptul lui.

– Te rog, nu, îi spuse ea. Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu de această dată.

Cum să nu-i pară rău? Şi cu toate acestea, cum putea să se simtă atît de bine? Se uită la ea şi îi zîmbi solemn.

– Ţi-a plăcut?

– A fost minunat.

– Nu te doare?

Ea îşi scutură capul, apoi se mişcă şi tresări.

– Un pic.

Încruntîndu-se el îi mîngîie din nou părul.

– Beth, dar cum s-a putut întîmpla? Cum de mai erai...

– Virgină, termină ea pentru el. O clipă îşi lăsă ochii în jos, apoi îi ridică.

– S-ar fi putut întîmpla... de vreo două ori. Dar nu m-am putut decide. Simţeam că nu este bine s-o fac, numai... ca s-o fac. Nu ţineam cu adevărat la nici unul dintre bărbaţi. Aşa că... Trase puţin aer în piept. Aşa că, iată-mă, un fapt jenant dar adevărat, ultima virgină din America.

– Ai fost, îi şopti el, atingîndu-i gură cu a lui, satisfăcut într-un mod irațional de a fi fost primul bărbat din viaţa ei, simţindu-se incredibil de puternic. În ultima oră, lucrurile s-au schimbat.

Ea roşi din nou şi el îi atinse obrajii fierbinţi cu degetele.

– M-am întrebat o dată dacă roşeşti pretutindeni tot atît de delicios ca în obraji. Îşi plimbă privirea încet şi deliberat peste trupul ei. Răspunsul este da.

Roşeaţa deveni mai puternică şi el rîse.

– Trebuie să ne întoarcem.

Beth îşi aminti de camera ei de hotel singuratică şi îi veni să plîngă. Seara asta era aproape pe terminate. Viaţa ei şi tot ceea ce era legat de ea s-a schimbat. Şi totuşi, nimic nu s-a schimbat – căci minciuna ei mai exista.

– Da, murmură ea cu o voce supusă.

– Hei, ce s-a întîmplat?

– Nu vreau ca seara asta să ia sfîrşit, şopti ea,

dîndu-şi seama că a dezvăluit prea mult, dar oricum prea expusă deja ca să-i mai pese.

El îi zîmbi tandru.

– Credeai că te voi lăsa pur şi simplu în faţa uşii? Crezi că după tot ce-am simţit amîndoi, aş putea face aşa ceva?

Ochii ei i-au mărturisit totul şi el înjură în tăcere şi o strînse la piept.

– Nici eu nu vreau ca noaptea să ia sfîrşit. Ar fi dorit să spună minciuni, dar nu putea. Ar fi vrut să nu simtă nimic, dar simţea totul, în profunzime şi în esenţă. Sînt tot atît de prins ca şi tine.

Îi cuprinse faţa în palme.

– Vreau să te întorci cu mine la hotel. Vreau să vii la mine în cameră, să petreci noaptea cu mine, în patul şi în braţele mele.

Beth inspiră profund.

– Vrei să spui că doreşti... să facem dragoste din nou?

– Roşcato... roşcato... Chance începu să rîdă şi o îmbrăţişă. Dacă aş fi în stare, aş face cu tine dragoste de o sută de ori în noaptea asta... Dorinţa o am... Doamne, şi cît de mult te doresc.

Ea rîse împreună cu el.

– Chance, hai să ne grăbim. Deoarece şi eu te doresc.

9

S-au grăbit.

S-au îmbrăcat în viteză şi după ce Chance a controlat ca depozitul să fie închis au alergat la maşina închiriată a lui Chance.

S-au întors la hotel şi în camerele lor în timp record. Cel puţin lui Beth aşa i s-a părut.

– Am nevoie de nişte lucruri, îi spuse gîfîind, oprindu-se în faţa uşii.

Chance dădu din cap, apoi o prinse şi lipindu-şi gura de a ei o sărută profund.

– Să nu dureze prea mult.

Beth intră în cameră apoi fugi să-şi adune obiectele de care avea nevoie – cămaşa ei de noapte şi halatul, peria şi periuţa de dinţi, întrerupîndu-se doar atît cît să se dea cu puţin parfum după ureche şi între sîni.

Cînd porni spre uşă, observă că aparatul de înregistrat mesaje clipea. Ezită, apoi scutură din cap.

Dacă era Eva cu o urgenţă, va încerca să sune şi la Chance. Tot restul poate să aştepte.

Chance îi deschise uşa în clipa în care ea bătu. Fără nici o introducere, i se aruncă în braţe.

– De ce a durat atît de mult? o întrebă el, sărutîndu-i buzele, obrajii, sprîncenele. Credeam că voi înnebuni aşteptîndu-te.

Ea rîse şi-şi încolăci braţele în jurul gîtului lui, sărutîndu-l, la rîndul ei, cu pasiune.

– Cred că m-aş putea obişnui cu gîndul că te înnebunesc.

Chance gemu şi închise uşa cu piciorul.

– Vrăjitoareo, cred că ai şi făcut-o.

Prinzîndu-i fesele, o ridică şi ea îl strînse de mijloc cu picioarele. El o duse în pat, şi, aşa cum erau, îmbrăţişaţi, s-au lăsat amîndoi pe saltea.

– Acum, murmură el, cu voce răguşită. Lecţia numărul doi.

Au petrecut noaptea făcînd dragoste. Stînd alături, nici unul nu a reuşit să doarmă prea mult şi noaptea s-a transformat într-un vis erotic.

Prima dată cînd Chance a trezit-o, a mîngîiat-o cu mîinile şi cu gura, stîrnind-o, excitînd-o.

Gustînd locuri care au făcut-o să ţipe de plăcere, atingînd-o în locuri care au făcut-o să delireze de dorinţă.

A dominat-o şi a condus-o şi Beth se agăţa de

aşternut într-o încercare de a se fixa în lumea reală. Pînă acum îi era de neconceput să poată simți o astfel de plăcere. Pînă în noaptea asta.

Pînă la Chance. Cînd senzațiile au ajuns la apogeu, ea țipă şi îl imploră să pătrundă în ea.

Următoarea dată Beth a fost cea care l-a trezit; ea l-a explorat şi i-a declanşat senzații, ea a fost cea care l-a condus.

S-a dovedit o elevă excelentă, căci de această dată Chance a fost cel care s-a agățat de aşternut pentru sprijin, Chance a fost cel care a țipat de plăcere.

Aşa a trecut noaptea, pînă cînd epuizați şi satisfăcuți au adormit amîndoi.

A doua zi de dimineață, Beth s-a trezit cu greu.

A devenit conştientă de mai multe lucruri în acelaşi timp: de lumina care i s-a strecurat sub pleoape, de greutatea brațului lui Chance peste pieptul ei şi de uşoara febră musculară în locuri unde nu credea că are mușchi.

Gemu şi se mişcă. Corpul o durea, membrele şi le simțea grele, capul era în ceață. Găsi că această combinație era delicioasă.

Înainte ca somnul să o cuprindă din nou, ea şi-a deschis ochii, privind la lumina strălucitoare a soarelui care se vedea de după draperiile grele.

Mişcîndu-se cu atenție, se desfăcu din îmbrățişarea lui Chance să se uite la ceasul de pe noptieră.

Nu aveau nici două ore pînă la deschiderea galeriei.

Zîmbi. Suficient timp să mai petreacă un minut cu Chance. Să-l privească. Să se delecteze ştiind că, în această clipă, el îi aparţine.

Se mişcă din nou, ridicîndu-se într-un cot, privindu-l. Era atît de chipeş, se gîndi ea, simţind cum o cuprinde tandreţea. Şi un amant atît de bun.

Roşi, amintindu-şi lucrurile pe care le-a făcut cu corpul ei, ceea ce a făcut ea lui.

De unde a apărut această femeie? se întrebă ea. Cum de s-a transformat într-o singură noapte, dintr-o naivă, într-o experimentată?

Chance. Avea încredere în el şi îl iubea. I s-a deschis ca o floare la soare.

Nici un alt bărbat n-ar fi putut să o atingă aşa, nici un alt bărbat n-ar fi putut să treacă peste barierele timidităţii şi fricii ei.

Beth scuturâ din cap mirată, întinse mîna şi-i atinse una din sprîncenele lui închise la culoare. Oare visează? medită ea. Şi dacă da, oare o visează pe ea?

El gemu în vis şi-şi încreţi nasul. Beth îşi trase înapoi mîna, nesiguranţa şi îndoiala făcîndu-şi loc în gîndurile ei.

Ce-i va aduce ziua de astăzi?

Dimineaţa se vor duce la galerie şi vor finaliza planurile pentru expoziţia de vară, apoi se vor îndrepta spre casă.

Acasă. Îşi muşcă buza de jos. Şi adevărul.

Începu să tremure de frică. Încercă să o alunge, dar nu reuşi.

Pătrunsese în ea atît de profund, încît inima-i porni la galop, iar respirația-i deveni sacadată.

În acest fel îl va trezi. Şi el va observa teama ei, încertitudinea ei; îi va pune întrebări. Întrebări la care ea nu voia să răspundă – deocamdată.

Se dădu încet jos din pat, ținîndu-şi respirația în timp ce el mormăi ceva în somn şi se întoarse pe partea cealaltă.

Îşi puse cămaşa de noapte şi halatul şi-şi adună lucrurile. După ce se uită afară pe coridor să nu o vadă nimeni, fugi în camera ei.

În timp ce deschidea uşa, auzi foşnind o hîrtie sub tălpi.

Se aplecă să ridice plicul hotelului, pe care scria numele şi numărul camerei ei. Încruntîndu-se a mirare, îl deschise.

Mesajul era de la Eva şi suna în felul următor. *Ai fost o fată foarte rea! Sună-mă!*

Priyi lung la mesaj, simțind cum o cuprinde căldura. Cum de a descoperit Eva că şi-a petrecut noaptea cu Chance?

Oare bunica ei avea calități supranaturale?

Chiar dacă simțea că se sufocă de jenă, Beth îşi scutură capul. Bunica ei nu avea calități supranaturale. Mesajul Evei se referea la faptul că nu a sunat-o aşa cum i-a promis.

Cu certitudine.

Dar totuşi...

Cu emoție crescîndă, Beth se uită la telefon, apoi la

ceasul de pe noptieră. Eva nu s-a sculat încă; mesajul n-avea nici o semnificație – oricum nu suficientă ca s-o trezească pe bunica ei.

Atunci de ce simțea nevoia acută să o sune? De ce avea senzația că lumea ei se va prăbuși?

Etichetîndu-se drept o idioată nevrotică și plină de incertitudini, Beth se duse la telefon.

Va suna ca să-și dovedească sieși că, de fapt, mesajul nu însemna nimic.

Ridică receptorul și formă numărul Evei, degetele tremurîndu-i atît de puternic încît a trebuit să mai formeze o dată.

Raphael răspunse la cel de-al șaselea semnal.

– Beth? întrebă el cam amețit după ce o salută. Unde ești? La San Francisco?

– Da, reuși să vorbească Beth în ciuda inimii ei care era gata să-i sară din piept. Am răspuns la mesajul Evei. Este pe-acolo?

– Da. El căscă în receptor. Ți-o dau. Apropo, felicitări, puștoaico. Am fost foarte fericit cînd am aflat vestea. Stai la aparat.

Felicitări? Vestea?

– Raph, stai...

Beth își înghiți cuvintele și sunetul de frustrare. El puse receptorul jos și plecă s-o caute pe Eva. O clipă mai tîrziu bunica ei îl ridică.

– Draga mea. A trebuit să aflu veștile de la Raphael. Nu mi-a venit să cred că nu m-ai anunțat înainte.

– Eva, abia am primit mesajul tău şi...

– Abia mi-ai primit mesajul? Ei, ei. Femeia mai în vîrstă rîse. Ştiam că aşa se va întîmpla. Şi sînt foarte încîntată. Nu ţi-am spus să ai încredere în mine? Nu ţi-am spus că totul se va aranja?

– Eva, te rog, încetează. Beth se străduie să se calmeze. Despre ce este vorba?

Bunica ei tăcu o clipă.

– Cum adică? Bineînţeles despre Expoziţia de vară. Directorul galeriei i-a spus lui Raph că tu eşti cea aleasă.

– Eu? repetă Beth confuză. Ţinu firul telefonului atît de strîns încît degetele i-au amorţit. Imposibil.

– La ce oră te-ai culcat, azi-noapte? Eva scoase un sunet ciudat. Bineînţeles că nu este imposibil. Este un fapt. Eşti artista care a fost lansată la Expoziţia de vară.

Simţind de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în piept, Beth scoase un zgomot şuierător.

– Vrei să spui că Liza?

– Nu. Directorul i-a spus lui Raph că numele artistei este Elizabeth Waters.

Beth se lăsă pe pat, dîndu-şi seama de adevăr. Chance ştia. Ştiuse şi noaptea trecută. Ştia de o bucată de vreme.

– De ce nu mi-ai spus că ai vorbit cu Chance? Este vestea cea mai palpitantă. Tu să fii artista lansată.

– a... eu... noi... nu. Cuvintele s-au terminat cu un hohot de plîns, Beth simţindu-se cuprinsă de un val distrugător. Trebuie să plec.

Puse receptorul în furcă şi apoi îşi acoperi faţa cu mîini tremurătoare.

Chance ştia. Nu-şi dădea seama de cînd. Dar n-avea importanţă.

Important era că tot ceea ce au trăit împreună a fost o minciună.

Îşi lăsă mîinile în jos şi se uită oarbă la perete, o duzină de emoţii cuprinzînd-o, dintre care nu în ultimul rînd trădarea şi ruşinea.

Ochi i s-au umplut de lacrimi apoi au alunecat pe obraji.

Atunci ce-a fost noaptea trecută? Întreaga scenă – picnicul intim, luminile care clipeau, muzica de Crăciun.

Suspină aproape sufocată cînd îşi dădu seama de adevăr. Da, a fost o înscenare. O înscenare ca s-o pedepsească. Să-i dea o lecţie.

Lecţia numărul doi.

Cuvintele îi răsunau în cap, brutale, ironice. Cît de proastă fusese! O idioată romantică.

Prinzîndu-se cu braţele, hohoti mai tare, sunetul pe care l-a scos răsunînd amar, gol şi dureros. Cum de nu a bănuit sau nu s-a întrebat? A fost atît de proastă. Atît de... încrezătoare.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji. Cum de s-a putut gîndi că deodată a început să fie interesat de ea? De Beth Waters, cea anostă ca un şoricel.

De femeia de care pînă atunci nu a fost interesat nici un bărbat, nemaivorbind de un bărbat atît de atractiv şi

monden ca Chance Michaels? I-a spus că este sexy. Că este seducătoare. Şi l-a crezut atît de uşor. Deoarece voia atît de mult.

Cît de mult s-a amuzat pe socoteala ei.

O durea atît de tare încît credea că va muri.

Nu va lăsa lucrurile să rămînă aşa.

Ideea i-a fulgerat prin cap, prin durerea şi nimicnicia pe care le resimţea şi-şi şterse cu mîna lacrimile.

Nu va lăsa ca lucrurile să rămînă aşa, se gîndi din nou, luptîndu-se cu un val de teamă şi de respingere. Toate instinctele o îndemnau să fugă şi să se ascundă, să scape de agonia de a-l mai vedea.

Să fie scutită de momentul în care ar trebui să-l privească în ochi şi să fie conştientă că tot ceea ce a împărţit n-a fost altceva decît o răzbunare.

Se ridică de pe pat. Cu două luni în urmă şi-ar fi urmat instinctele şi ar fi făcut aşa. Cu două luni în urmă, din cauza fricii, a creat şarada care a dus-o în această încurcătură.

Îşi ridică bărbia tremurătoare. S-a schimbat. Aşa cum se pregătise să se confrunte cu el din cauza minciunii ei, acum se va confrunta cu minciuna lui.

N-o să fugă. N-o să mai fugă niciodată.

Făcu un duş, frecîndu-şi corpul şi părul, încercînd să înlăture orice urmă lăsată de el.

Dar nu putea să elimine durerea din muşchi şi de fiecare dată cînd se mişca îşi amintea de noaptea petrecută împreună şi minciuna dragostei lor.

Şi nu putea să spele nici durerea din inimă.

Se îmbrăcă şi-şi făcu bagajul. Pentru a se calma, se folosi de practicile fireşti de a-şi împacheta frumos hainele. Reuşi să nu ţină cont de faptul că mîinile îi tremurau, dar nu putea ignora faptul că era aproape de a face o criză de isterie.

Cum va putea să-l vadă pe Chance fără să se prăbuşească?

După ce a sfîrşit cu împachetatul, Beth inspiră profund. Termină odată şi odată, îşi spuse. Şi apoi pleacă. Aruncă o ultimă privire camerei ei de hotel impersonale şi ieşi îndreptîndu-se spre camera lui.

Chance răspunse înainte ca ea să termine să bată la uşă. Îi aruncă o privire şi din stăpînirea ei de sine atît de greu dobîndită n-a mai rămas nimic.

Văzu în ochii lui o uşurare. Şi o alarmă ascunsă. A făcut duş şi s-a îmbrăcat, dar ceva în expresia lui îl făcea să pară încă somnoros şi satisfăcut.

– Beth, slavă Domnului, am fost îngrijorat.

Deschise larg uşa şi ea trecu pe lîngă el fără să scoată o vorbă. I-a venit să ţipe cînd a văzut patul, cînd şi-a dat seama că în cameră se simţea mirosul dragostei lor.

Îşi înghiţi ţipătul şi se întoarse încet către el.

– Mi-ai lipsit, şopti el. Cînd m-am trezit şi am văzut că ai plecat...

– Şi cînd aveai de gînd să-mi spui? întrebă ea. Cînd, Chance?

El se încruntă confuz, uitîndu-se la ea scrutător.

– Să-ţi spun... ce?

– Cînd m-am întors în cameră, am găsit un mesaj de la Eva. Mă felicita pentru că sînt artista care va fi lansată la Expoziția de vară. Vocea i se frînse. De cînd ai aflat?

Chance o privi, confuzia transformîndu-i-se în furie cînd îşi dădu seama la ce se referea.

– O faci perfect pe indignata, murmură el. Perfect. Eşti o actriță mai bună decît bunica ta. Tu eşti cea care m-ai înşelat. Tu te-ai folosit de mine să-ți faci cariera artistică.

Cuvintele lui au lăsat-o perplexă.

– Am descoperit foarte repede micul tău şiretlic Beth. Sau Liza?

Ea simți cum sîngele i se lasă în picioare.

– Ce vrei să spui cu „să-mi fac cariera artistică"?

Chance continuă de parcă ea n-ar fi vorbit.

– Mi-am dat seama de şaradă, atunci la cafenea, deşi n-am avut dovada decît în seara aceea, în atelierul Lizei. Îți aminteşti de noaptea aceea? Îți aminteşti de... sărutul nostru? Văzu după expresia ei că-şi amintea. La un moment dat ți-am spus Beth. N-ai observat. Atunci am fost sigur. Îşi scutură capul a părere de rău. Beth, nici măcar n-ai ştiut să minți cum trebuie.

Ea se uită la el, amintindu-şi tot ce s-a întîmplat din acel moment şi pînă acum, amintindu-şi toate lucrurile pe care şi le-au spus. Tot ce-au făcut. Totul a fost o minciună.

Se prinse cu brațele într-o încercare de a atenua durerea, sentimentul trădării complete.

El credea că a creat-o pe Liza ca să-şi facă o carieră artistică. Îşi mută privirea pe patul rămas aşa cum a fost cînd au făcut dragoste.

Cum putea să creadă aşa ceva? Înseamnă că nu o cunoştea deloc.

– Şi cînd aveai de gînd să-mi spui?

– Cînd am fi ajuns la Los Angeles. În această după-amiază. Cuvintele sunau false chiar şi pentru urechile ei. Beth văzu, după expresia feţei lui, că aşa le considera şi el.

– Chance, să ştii că îţi spun adevărul.

El rîse rece.

– Sînt convins. Te-ai decis să-mi spui după ce ai aflat despre Expoziţia de vară.

– Nu. Făcu un pas în direcţia lui. Ce-am făcut nu a fost... din cauza picturilor mele. A fost din cauza temerilor mele. A lipsei mele de încredere. A fost din cauza...

– De ce? o întrerupse el caustic. Din cauza dragostei?

Cuvintele lui i-au pătruns în inimă. Îşi ridică încă puţin bărbia, hotărîtă să nu mai fie niciodată femeia care a mers atît de departe din cauza fricii. Nu se va mai ascunde.

– Da.

– Să fim serioşi! N-am mai fost atît de prost de la treisprezece ani.

– E adevărul. Inspiră profund, disperarea paralizîndu-i muşchii stomacului. A început ca un joc nevinovat... o mică minciună. Ai văzut schiţele mele în dimineaţa ace-

ea şi nu puteam suporta să afli că sînt ale mele. Nu puteam suporta ideea că le vei respinge. Aşa că... am spus că sînt ale surorii mele.

– Sora ta, o imită el. Măcar ai o soră?

– Nu. Obrajii i s-au împurpurat. Bunica mea mă numeşte întotdeauna Liza.

Sunetul pe care l-a scos el din gură, părea brutal. Ea a continuat, cu toate că ştia că el n-o s-o creadă niciodată.

– Tot ceea ce ţi-am spus despre Liza şi arta ei era adevărat. Am încercat să nu mint. De cele mai multe ori am fost cu tine foarte sinceră. Lăsă cuvintele să plutească, apoi îşi îndreptă poziţia. Nu o va crede niciodată, dar oricum, ea se va apăra. Fără să vreau, m-am cufundat din ce în ce mai mult în minciună şi n-am mai ştiut cum să dau înapoi.

– Fără să-mi spui adevărul.

Ea îşi ridică fruntea.

– Fără să te pierd. Văzînd expresia lui, rîse. Mi-ai vorbit despre părinţii tăi. Ştiam părerea ta despre înşelăciune. Nu puteam să suport ideea că nu te voi mai vedea niciodată.

Chance îşi îngustă ochii, luptîndu-se cu emoţiile care l-au cuprins. Cuvintele ei l-au impresionat, i-au mers direct la inimă. Dădu din cap a negare.

– A fost vorba de picturile tale. M-ai luat drept cel care îţi va deschide calea spre succes.

– Nu. Îi suportă privirea. Chance, n-am vrut să te pierd. Te iubesc.

El îşi strînse pumnii. Ca şi părinţii lui, folosea dragostea pentru a-şi justifica acţiunile.

– Beth, e foarte convenabil. Sînt sigur că vreun sentimental nenorocit te-ar crede, dar nu este cazul meu.

Ea scoase un sunet de furie şi de frustrare şi făcu încă un pas în direcţia lui.

– Ce-am făcut a fost o greşeală, am regretat de la început şi detest minciuna. Dar n-am făcut-o ca să te jignesc. Am făcut-o de frică. Mai întîi ca să nu mă expun şi după aceea ca să nu te pierd. Inspiră profund. Chance, ai vrut să mă răneşti în mod deliberat. M-ai amăgit. Am fost virgină. Cum ai putut... să-mi faci una ca asta?

Expresia din ochii ei îi sfîşie sufletul şi el se îndepărtă.

– Am aranjat petrecerea din seara trecută ca să-ţi plătesc pentru ce mi-ai făcut, spuse el blînd. Să te prind şi să te oblig să recunoşti adevărul. Dar nu s-a întîmplat aşa. Rîse şi sunetul pe care l-a scos era brutal, suna a gol şi o rănea. N-am putut să-mi îndeplinesc ce mi-am propus.

Nu şi-a putut îndeplini ce şi-a propus? Beth îşi încleştă mîinile.

– Atunci de ce... ce s-a întîmplat noaptea trecută?

El se întoarse şi se uită la ea, furios din cauza minciunilor şi manipulărilor ei, dar mai mult furios pe el însuşi deoarece le-a uitat, chiar dacă numai pentru o noapte. Furios fiindcă i-a permis să ajungă la el. Să-l facă să sufere.

Cîndva, n-a simţit nimic, acum simţea totul.

– Ce s-a întîmplat noaptea trecută, repetă ea, dorind o mică rază de speranță.

Chance s-a apropiat de geam. Încet, dar cu o violență dezlănțuită, lovi cu pumnul cerceveaua. Cînd se întoarse spre ea, privirea lui era rece şi dură ca sticla din spatele lui.

– Sex, Beth. Fără să fie planificat. Nu făcea parte din răzbunare. Dar nimic altceva.

Ea s-a simțit de parcă ar fi pălmuit-o. Nu-şi dădea seama de ce aceste cuvinte, după toate celelalte pe care şi le-au aruncat unul altuia, o supărau atît de tare. Dar o supărau.

S-a străduit să-şi regăsească vocea.

– Cred că acum te urăsc.

Timp de zece secunde întregi, el se uită la ea, cu fața încordată.

Apoi îşi îngustă ochii.

– Excelent. De fapt, foarte bine. Dar, Elizabeth Waters, afacerile noastre nu s-au încheiat.

– N-am să mai lucrez cu tine nici chiar dacă...

– Picturile tale... Liza. Ai semnat cu mine un contract pe trei ani. Sînt reprezentantul tău exclusiv pentru Coasta de Vest. Şi am să te lansez la Expoziția de vară.

– Nu-mi pasă de expoziție. Şi nici nu vreau. Poți să faci ce vrei cu expoziția ta...

– Oricum, eşti deja prezentă. Îşi încordă maxilarele. Felicitări!

Răsuflarea ei se transformă într-un suspin.

– De ce faci asta? Evident, mă disprețuiești. Se gîndi la noaptea precedentă și la ce și-au împărtășit și ochii ei s-au umplut de lacrimi. De ce vrei să mă reprezinți? De ce vrei să faci din mine... o vedetă?

– Afaceri, răspunse el cu glas calm. Ai talente de vedetă. O grămadă de oameni drăguți nu mi-ar aduce nici un ban. Dar tu – și-și plimbă privirea peste ea – îmi vei aduce o avere.

Ea se strînse cu brațele, cu lacrimi în ochi care au început să-i șiroiască pe obraji. Cum putea fi atît de rece? Și cum putea să-l iubească după tot ce i-a făcut?

– Elizabeth Waters, sper că ești fericită. Ai căpătat ce-ai vrut.

10

Beth bătu la uşa bunicii sale. A sunat-o de mai multe ori ultima zi şi jumătate, fără să capete vreun răspuns.

Nu era obiceiul Evei să nu răspundă la mesaje şi Beth era îngrijorată să nu i se fi întîmplat ceva.

Bătu din nou cu forţă, gîndindu-se la săptămînile care au trecut de la ultima scenă îngrozitoare avută cu Chance.

Fiecare zi era o agonie şi în fiecare zi îşi spunea că timpul o va vindeca şi că, odată şi odată, durerea va dispărea şi va putea din nou să respire egal.

Dar deocamdată, durerea se înrăutăţea şi erau momente cînd se întreba cum va supravieţui pînă a doua zi.

Slavă Domnului că avea expoziţia asupra căreia să se concentreze.

Erau o mulţime de proiecte şi zilele treceau cu

preocupări legate de înrămarea tablourilor, de expedierea lor; se afla în legătură permanentă cu galeria din San Francisco şi cu noua asistentă a lui Chance de la *Art One.*

Ce ciudat că unele visuri se împlinesc... şi altele nu.

Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi şi, murmurînd o înjurătură, clipi ca să scape de ele. Măcar de l-ar putea detesta. Măcar de l-ar putea uita.

Dar adevărul era că-l iubea prea mult ca să-l uite vreodată.

Beth bătu din nou cu pumnii în uşa Evei, apoi îşi lipi urechea de ea. O cuprinse teama. Ce va face dacă o va pierde şi pe bunica ei? Nu credea că va rezista.

– Eva, strigă ea, de data aceasta bătînd şi mai tare cu pumnii în uşă. Sînt eu, Beth. Dacă eşti înăuntru, te rog, deschide.

O clipă mai tîrziu auzi în apartament un zgomot înăbuşit, apoi cheia învîrtindu-se în broască.

Beth aproape că începu să plîngă de uşurare cînd se deschise.

– Eva, slavă Domnului! Unde ai fost? Eram atît de speriată...

Cuvintele ei s-au pierdut. Faţa bunicii ei era nefardată, ochii-i erau roşii şi umflaţi, gura ca o linie de parcă voia să exprime ani de dezamăgire amară. Arăta bătrînă şi învinsă.

Uluită, Beth îşi duse mîna la gură. N-o văzuse niciodată pe bunica ei în starea asta. Eva era mereu fără vîrstă, plină de viaţă şi veselie şi spirit. Dar acum...

Beth o prinse de mînă.

– Doamne, Eva! Ce s-a întîmplat? Eşti bolnavă?

– M-a sunat agentul meu, îi răspunse bunica. Nu mi s-a dat rolul. I l-au dat actriţei mai tinere.

– O, Eva... Beth îi mîngîie mîna. Îmi pare atît de rău. Ştiam cît de mult îţi doreai acest rol.

Ochii bunicii s-au umplut de lacrimi şi-şi trase mîna din cea a lui Beth. Fără să mai spună ceva, se întoarse şi se duse încet în camera de zi.

Beth o urmă, privind cum bunica ei se lăsă pe canapea şi-şi trase pe ea o pătură, încovrigîndu-se sub ea. O durea s-o vadă atît de nefericită şi se gîndi cum să-i aline durerea.

– Eva, vor mai fi şi alte roluri.

Ea scutură din cap.

– Nu.

Beth merse lîngă ea şi se lăsă în genunchi în faţa ei.

– Ce vrei să spui că nu? Îi zîmbi, încercînd s-o liniştească. Bineînţeles că vor mai fi. Întotdeauna există un alt rol, aşa spuneai mereu.

– Asta a fost înainte de a îmbătrîni. Eva îşi trase pătura mai mult pe ea. Scriitorii scriu poveşti despre tineri. Şi pentru cîteva roluri destinate celor mai vîrstnici, regizorii angajează talente tinere şi le fac să arate mai bătrîne. Scutură din cap. Nu, pentru mine este prea tîrziu.

– Să nu spui asta! Nu este prea tîrziu. Nu erai tu care-mi ziceai întotdeauna că o persoană este atît de tînără – sau atît de bătrînă – cît vrea să fie? Strînse

mîinile femeii mai vîrstnice. De această dată, ai fost atît de aproape; aproape că ţi-ai împlinit visul. Data viitoare...

– Nu. Eva scutură din nou din cap. Nu-ţi dai seama? Am fost mai bună decît cealaltă actriţă, dar au angajat-o pe ea fiindcă era mai tînără. Nu mai este vorba de talent, ci de ceva pe care nu-l pot controla. Trase, cu dificultate aer în piept. Sosește clipa cînd trebuie să te confrunţi cu faptele. Şi faptele sînt că nu voi mai fi decît o actriţă de doi bani, de mîna a patra. Nu voi reuşi niciodată mai mult.

– Eva, dar nu este adevărat. Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi. Eşti o actriţă minunată. Ai vrut şi alte roluri. N-ai renunţat niciodată cînd n-ai reuşit să le obţii.

– Acest rol a fost ultima mea şansă. Beth, s-a terminat. O lacrimă solitară s-a prelins pe obrazul Evei. Mi-am pierdut viaţa. Am renunţat la tot numai să-mi împlinesc acest vis. Am ruinat copilăria mamei tale şi acum ţi-am stricat şi ţie viaţa. Dacă nu te-aş fi bătut la cap s-o faci pe Liza, dacă nu te-aş fi obligat...

– N-aş fi avut o expoziţie personală în acest weekend, o întrerupse Beth, cuprinsă de teamă şi de disperare. Dacă bunica ei va renunţa la visurile ei, va dispera, apoi va muri. Dacă ea va renunţa la visul ei, nu va avea pentru ce să trăiască. Dacă nu m-ai fi silit şi acum aş fi pictat tablouri pe care nimeni nu le-ar fi văzut.

– Şi l-ai fi avut pe Chance, adăugă bunica ei cu tristeţe. Eu sînt de vină că eşti atît de nefericită. Totul este din vina mea.

– Încetează! Beth sări în picioare şi se confruntă cu bunica ei. Mai înti, eu am făcut alegerea, nu tu. Toată încurcătura este din vina mea. Îşi puse mîinile în şolduri. Şi, în al doilea rînd, cum poţi să spui că ţi-ai stricat viaţa? Ai avut parte de veselie şi de libertate. Nu te-ai lăsat dominată de frică sau de ce aşteptau alţii de la tine. Ai avut încredere în tine. Ai avut curajul convingerilor tale. Cîţi oameni pot spune acest lucru cînd vorbesc despre viaţa lor? Cîţi oameni pot spune că şi-au trăit viaţa aşa cum şi-au dorit? Beth vorbi cu voce mai scăzută. Eva, eşti idolul meu. Mi-ai arătat cum să trăiesc, m-ai încurajat să am încredere în mine şi să fiu curajoasă. Şi întotdeauna... întotdeauna ai avut încredere în mine. Cînd nimeni n-a avut, nici măcar eu.

Cu ochii plini de lacrimi, Beth îngenunche din nou în faţa bunicii ei.

– Dacă nu erai tu, încă mă mai găseam prinsă în capcana fricii care mă sufoca. Eva, să ştii că nu mai îmi este teamă. Nu-mi mai pasă ce gîndeşte lumea despre mine... cu excepţia mea.

După ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că este convinsă de ele. În tot timpul vieţii ei de pînă atunci, lăsase ca frica s-o domine şi alţii să o controleze. Acum s-a schimbat.

Nu mai era Beth Waters care se temea şi de umbra ei. A devenit o femeie nouă – o combinaţie între femeia pe care a creat-o în imaginaţia ei şi persoana care a fost în permanenţă.

Beth se uită lung la bunica ei uluită, apoi rîse încîntată.

– Eva, ai spus că sînt nefericită – cum aş putea fi? Pentru prima dată în viaţa mea ştiu ce înseamnă să fii liberă şi întreagă. Rîse din nou şi o trase pe femeia mai vîrstnică în sus. Pentru prima dată în viaţă sînt numai eu! Dacă nu m-ai fi bătut la cap, acest lucru nu s-ar fi întîmplat.

Beth o îmbrăţişă, plină de speranţă, ameţită de propria-i putere.

– Eva, am să-l fac pe Chance să mă iubească. Ştiu că pot... deoarece el deja este pe jumătate îndrăgostit de mine.

La început a crezut că bunica ei plînge, apoi şi-a dat seama că chicoteşte. Beth îi dădu drumul şi-şi aplecă puţin capul în spate să-i întîlnească privirea. Cînd o făcu, avu un sentiment de uşurare – observă că strălucirea din ochii bunicii a revenit. Eva era iar ea însăşi şi Beth putea jura că începea deja să comploteze.

– Şi ce-ţi propui să faci? întrebă Eva, ridicînd dintr-o sprînceană.

Beth se opri, apoi scuturâ din cap.

– Nu ştiu. Dar voi face orice. Pentru prima dată în viaţa mea mă voi folosi de tot ce am – inima mea şi tot ceea ce sînt şi am.

– Ei bine, nu vreau să mă amestec, spuse bunica ei maiestuoasă. Dar îţi propun ceva măreţ.

Beth se abţinu să nu zîmbească.

– Chiar teatral.

– Da. Eva începu să străbată camera. Vernisajul tău este la sfîrşitul săptămînii. Va fi prezent?

– Fără îndoială.

– Va fi cea mai bună ocazie.

– Tot aşa m-am gîndit şi eu.

– Trebuie să-ţi găsim rochia potrivită.

– Sînt sigură că ai ceva.

Eva se opri din umblat şi se uită la nepoata ei.

– Dacă tot ce plănuim eşuează, te voi închide cu el în depozitul de tablouri.

Beth zîmbi.

– Şi-l voi seduce.

– Un plan excelent.

– Eva? Beth zîmbi cînd bunica ei îi întîlni privirea. Bine ai venit din nou între noi.

Ce-a făcut?

Chance se uită la fotografiile de publicitate ale lui Beth, care se aflau pe biroul lui, cele pe care le-a folosit la informaţia de presă privind Expoziţia de vară. Imaginea ei i-a zîmbit timidă, tachinîndu-l pentru prostia lui. Se simţea tulburat.

O iubea.

În sfîrşit, a recunoscut. Chiar dacă numai sieşi. S-a îndrăgostit de Beth... şi a respins-o. Cum a putut fi atît de prost?

Mîngîie uşor suprafaţa lucioasă a fotografiei, atingerea ei amintindu-i moliciunea pielii ei. Zîmbi puţin, încălzit de mirare şi de tandreţe. Ea a reuşit să treacă de bariera

fricii pe care a ridicat-o în jurul lui şi a ajuns la el. În profunzime şi fără să se străduiască prea mult. Iar el nu va mai fi niciodată acelaşi bărbat.

Ţinînd în continuare fotografia ei, îşi întoarse scaunul cu faţa la fereastră. În sudul Californiei ploua rar, şi totuşi aici... ploua. Apa se scurgea în pîrîiaşe pe sticla imensului său geam pînă jos să umezească şi să hrănească pămîntul uscat şi însetat.

Aşa cum l-a hrănit Beth pe el. Era pe moarte şi nici măcar nu a fost conştient.

Chance se uită din nou la fotografie. L-a cucerit fără să-şi dea seama. Cu căldura şi cu umorul ei, cu inteligenţa şi spiritul ei, cu dulceaţa şi vulnerabilitatea ei. Cu onestitatea ei.

Onestitate! S-a gîndit la noaptea din atelierul ei, la expresia ei, la teama pe care a simţit-o cum emana din ea în valuri aproape palpabile. Îşi aminti de nesiguranţa ei în acea zi la cafenea, îşi aminti de felul în care şi-a ridicat fruntea de parcă se pregătea să primească o lovitură.

Explicaţia motivelor care au decis-o să o creeze pe Liza era adevărată. Nu voia să-l facă pe el să sufere; nici măcar nu voia să mintă. Era îngrozită la ideea de a arăta cuiva creaţiile ei şi de a fi respinsă.

Tot timpul, Beth a fost onestă din punct de vedere afectiv. El a fost cel care a mînţit-o. Şi s-a mînţit şi pe sine.

Chance scutură din cap şi se uită afară la cerul cenuşiu. A acuzat-o că s-a jucat cu el, dar întreaga lui

viață a fost un joc. Jocul de-a v-ați ascunselea în fața propriilor sentimente, de a se asigura că nimeni nu se va apropia prea mult de el, ca nimeni să nu aibă puterea să-l facă să sufere, așa cum au făcut părinții lui.

Beth a pus capăt tuturor acestora. S-a apropiat atît de mult şi atît de repede de el, încît s-a speriat de moarte. Aşa că şi-a continuat jocurile şi pînă la urmă a îndepărtat-o.

Acum avea în fața lui perspectiva unei vieți fără ea. De a nu o mai ține niciodată în brațe, de a nu rîde împreună cu ea, de a nu împărți cu ea minutele muncii de zi cu zi.

De a nu face niciodată dragoste cu ea. Simți cum îl cuprinde durerea şi se strîmbă. Cum de s-a putut teme de suferință cînd deja suferea atît de rău, încît credea că nu-şi va reveni niciodată.

Nu dragostea a ruinat căsătoria părinților şi copilăria lui, ci părinții lui.

Descoperirea l-a făcut să se simtă de parcă ar fi primit o lovitură în piept. Voia să dea vina pe cineva, pe ceva. Nu voia să-şi arate părinții cu degetul, deoarece îi iubea, reprezentau lumea lui.

Astfel, copilul din el a dat vina pe dragoste.

A sosit momentul să renunțe la noțiunile copilăreşti. A venit timpul să nu mai lase ca trecutul să-i întunece prezentul, ca temerile să nu-l mai domine.

Beth. Chance privi fotografia, simțind durerea ca un lucru viu. A fost un bastard lipsit de sentimente.

Acum ea îl detesta şi nu putea să o învinuiască pentru acest sentiment. A pierdut-o. Îşi ridică privirea de la fotografie la geamul cît peretele.

Ploaia a încetat şi norii întunecoşi au început să se risipească, soarele strălucitor, făcîndu-şi loc printre ei. Cîteva raze de lumină au pătruns şi prin fereastră. Inspirînd profund, îşi întinse mîna către lumină, către căldura ei strălucitoare. În ciuda ultimelor lui acţiuni, nu era un laş. Şi, cu siguranţă, nu renunţa uşor.

Iar distanţa dintre dragoste şi ură era într-adevăr mică.

Chance îşi aminti suferinţa din ochii lui Beth la ultima lor întîlnire, felul în care vocea i-a tremurat. Apoi îşi aminti momentele în care au făcut dragoste. I s-a dăruit cu totul, avînd încredere deplină. L-a iubit. Şi-l mai iubeşte.

Dar ar putea să-l ierte?

Trebuie să existe un mijloc, se gîndi Chance, hotărîrea şi speranţa aliindu-se în sinea lui. Cerul s-a limpezit şi mai mult, lumina soarelui cuprinzîndu-l cu căldura ei.

O va vedea pe Beth la vernisaj; o va prinde undeva singură şi o va implora să-l ierte. O va îmblînzi şi o va curta şi, dacă va fi necesar, îi va dovedi pas cu pas că este un alt om. Şi că o iubeşte.

Şase ore mai tîrziu, Chance stătea într-o parte, printre numeroşii invitaţi de la vernisaj, urmărind-o pe Beth cum se mişca în sală. Lucrurile nu se desfăşurau con-

form planului, se gîndea Chance supărat. Din cauza mulțimii care voia să fie cu Beth, nu numai că nu a reuşit să rămînă singur cu ea, dar nici măcar să stea de vorbă cu ea.

Expoziția s-a dovedit a fi un imens succes, aşa cum ştia că va fi. Presa a sosit în masă, ca şi colecționarii şi mulțimea obişnuită care frecventa evenimentele artistice. Picturile ei au prins. Beth i-a fermecat. Era pe cale de a deveni o celebritate în lumea artei.

Chance se încruntă. Şi, pentru prima dată de cînd se ştia, simțea că nu dădea doi bani pe succesul expoziției. Dacă n-ar fi însemnat atît de mult pentru ea, i-ar fi dat pe toți afară chiar înainte de vernisaj.

Auzea rîsul ei din partea cealaltă a sălii şi se încrunta mai mult. Toată seara a văzut că se uita la el cu coada ochiului, apoi cineva o antrena într-o discuție şi-i întorcea spatele. Oscila între convingerea că ea îl iubeşte şi convingerea că îl detestă. Această femeie îl înnebunea.

Nici rochia pe care o purta nu-i era de nici un ajutor. Roşie, cu o fustă scurtă, transparentă, care-i dezvelea genunchii în timp ce mergea, iar Chance se trezi că o urmăreşte cu privirea, vrăjit şi în speranța că va zări măcar o bucățică din pielea ei albă.

Culoarea rochiei, purtată mai ales de o roşcată, parcă striga: *Observați-mă;* materialul moale şi mătăsos şoptea: *Atingeți-mă*.

Doamne, cît de mult o dorea!

Chance îşi încleştă degetele pe marginea cupei de

şampanei cînd o văzu că-şi dă capul pe spate şi rîde la o replică a unui colecţionar. Apoi îşi îngustă ochii. Omul era bogat ca Roosevelt şi un cunoscut fustangiu. Se jură că, fie şi numai dacă o atinge pe Beth, îl va face praf.

De parcă ea ar fi simţit intenţia lui, se întoarse şi-l privi direct.

Zîmbi, buzele ei umede mişcîndu-se lent. Apoi colecţionarul i-a şoptit ceva la ureche şi ea i-a întors din nou spatele.

Chance îşi trînti paharul, înjură încet şi începu să-şi facă loc prin mulţime, ignorînd saluturile oamenilor pe lîngă care trecea.

Cînd a ajuns la ea, o luă de braţ.

– Malcolm, te rog să ne scuzi. De cum acesta începu să dea înapoi, el îşi îngustă ochii în semn de avertisment. Nu dădea nici doi bani pe faptul că acesta era unul dintre cei mai importanţi colecţionari din California – Malcolm J. Reynolds nu-şi va include în colecţie femeia lui.

Celălalt bărbat s-a oprit în loc, înroşindu-se.

– Bineînţeles, bineînţeles. Reveni lîngă Beth, aplecîndu-se galant asupra mîinii ei. *Au revoir,* draga mea. Poate puţin mai tîrziu?

– Poate, murmură Beth, stăpînindu-şi zîmbetul, observînd privirea furioasă a lui Chance. Suspină cînd colecţionarul îi părăsi. Ce om încîntător!

– Este un bătrîn libidinos, spuse Chance cu gura aproape încleştată. Fereşte-te de el.

– Ce vorbeşti? murmură ea. Cam exagerezi cu spiritul de proprietate. Există oare în contract vreo prevedere pe care nu am sesizat-o? Ceva în legătură cu persoanele cu care am voie să-mi petrec timpul sau să mă întîlnesc?

Chance o privi furios. Micuţa lui virgină se transformase într-o vrăjitoare şi singurul vinovat era el. Se abţinu să înjure.

– Se pare că ţi-ai revenit foarte bine.

– Să-mi revin după ce? întrebă ea.

Voia atît de mult să o sărute, încît aproape că tremura.

– După cele ce s-au întîmplat între noi, pe naiba.

– Dacă-mi aduc bine aminte, nu aveam de ales. Parcă mi-ai spus că te interesez numai din punctul de vedere strict al afacerilor.

El îi strînse braţul cu putere şi-i vorbi cu voce scăzută.

– Beth, te rog, încetează.

Ea se trase din prinsoarea lui.

– Te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc şi să-i încînt pe colecţionari.

În loc să-i dea drumul, Chance o trase la piept lui şi se aplecă asupra ei, sărutînd-o cu pasiune.

Capul ei se lăsă pe spate de la apăsarea buzelor lui şi ea se prinse de braţele lui ca să se sprijine. Conversaţia din jurul lor se întrerupse, apoi reîncepu într-o simfonie de şoapte pline de încîntare.

Chance îi privi pe toţi aproape cu ură.

Beth zîmbi victorioasă.

– Vezi că provoci o scenă.

– Păsări de pradă, bombăni el. Fără îndoială, puțină picanterie va spori vînzările.

– Mă descurc bine şi fără picanterie, aşa cum te-ai exprimat elegant. Sau poate n-ai observat?

Furios, o privi cu ochi îngustați.

– Crede-mă că am avut ce să observ în seara asta. Hai, vino. Începu s-o tragă spre camera folosită ca depozit, singurul loc unde ştia că vor fi singuri.

– Ce intenționezi să faci? îi şopti Beth, rezistînd doar puțin. Sînt artista expoziției, nu pot să-i las.

– Vernisajul este pe terminate şi artistul pleacă întotdeauna cu o fracțiune de secundă înaintea mulțimii. Aşa se obişnuieşte.

– Aha, îmi dau seama, murmură ea. Se obişnuieşte să fii tîrîtă din cameră de un bărbat furios.

– Atenție, roşcato. O împinse în depozit şi trase uşa după ei. Am ajuns la limita răbdării.

– Chiar aşa? Beth îşi ridică sprîncenele, mimînd o surpriză batjocoritoare. Şi eu care credeam că toată noaptea m-a urmărit un nor de furtună.

El se uită la ea supărat.

– Îl doreşti?

– Pe cine?

– Pe Malcolm.

Ea îşi ridică fruntea.

– Tu ce crezi?

– Mă înnebuneşti.

gîndu-l.

– Beth, încetează.

– De ce?

– Fiindcă, pe nalba, te iubesc.

Ea se uită la el aproape leşinată.

– Ce-ai spus?

– Te iubesc.

Beth îl privi lung. Nu se aştepta la această declaraţie. Era hotărîtă să-i demonstreze că el simte ceva pentru ea, măcar dorinţă fizică. Era pregătită să înainteze cu paşi mici, oferindu-i răgazul necesar pentru a se îndrăgosti de ea.

Îşi ţinu respiraţia neîncrezătoare. Chiar o iubeşte?

El o trase mai aproape, respirînd uşurat cînd văzu că ea nu opune rezistenţă.

– Te iubesc de multă vreme, dar mi-a fost teamă să recunosc adevărul. Totul s-a întîmplat în acea noapte, la balul de 1 aprilie. Ai nimerit chiar la ţintă. Mi-era frică să nu sufăr, frică de sentimentul pe care l-am avut în copilărie. De aceea mă amăgeam. Cu tine. Cu mine. Am căutat să mă feresc de emoţii. Dacă nu-mi permiteam să iubesc pe cineva, dacă nu permiteam cuiva să se apropie de mine, nu ajungeam să sufăr.

Îi mîngîie faţa, absorbind şi memorînd tot ceea ce era legat de ea.

– Îţi aminteşti că ţi-am spus că-mi place arta copiilor fiindcă este atît de onestă, atît de sentimentală? Acum este atît de evident, încît nu-mi vine să cred că

nu mi-am dat seama mai repede. Nu mi-am permis să simt, de aceea m-am înconjurat cu ceea ce simţeau alţii. Emoţiile oneste ale altora. Zîmbi. Apoi, ai apărut tu. M-ai convins să simt din nou. M-ai atins. Nu m-am putut apăra de tine. Şi m-ai speriat îngrozitor. Aşa că te-am respins. Sau mai degrabă am încercat să te resping. Dar nu mi-am putut ascunde inima şi tu ai avut-o aproape de la început.

– Dar ce se întîmplă cu... Cuvintele ei i-au rămas în gît. Înghiţindu-şi teama, trase profund aer în piept. Eşti sigur că mă iubeşti pe mine? Nu vreo creaţie a imaginaţiei mele?

Chance o atinse uşor cu buzele.

– Beth, întotdeauna am dorit să fiu cu tine. După balul de 1 aprilie m-am gîndit tot timpul la tine. N-am putut mînca sau dormi, nu m-am putut concentra asupra muncii mele. Era îngrozitor pentru o persoană care nu a permis nimănui să se apropie atît de mult încît să conteze. Rîse cu blîndeţe. Dar nu puteam recunoaşte adevărul. Cum aş fi putut? Dacă aş fi recunoscut adevărul, ar fi trebuit să recunosc lucruri pe care nu eram pregătit să le fac. Aşa că m-am amăgit.

– O, Chance... Beth îl mîngîie tandră pe obraji. Amîndoi ne temeam atît de mult de suferinţă, încît era cît pe-aici să pierdem şansa noastră de a fi fericiţi.

– Te-am văzut întotdeauna ca un întreg, şopti el. Am văzut întotdeauna femeia care a creat picturile de-aici – imagini ale sensibilităţii şi spiritului, ale inimii,

durerii şi ale puterii voinţei. Şi iubesc femeia care m-a făcut să rîd şi să simt, femeia care m-a făcut să văd cît de mult am avut nevoie de ea.

– Chance, te iubesc atît de mult!

El îi cuprinse gura, iar ea îl luă de mijloc, ţinîndu-l strîns, promiţînd că nu-l va lăsa niciodată să plece. Cînd el sfîrşi cu sărutul, amîndoi au rămas fără răsuflare.

– Trebuie să ne întoarcem, murmură Chance.

Beth se lipi de el.

– Aş vrea să stau aici cu tine şi să facem dragoste. Mi-ai lipsit atît de mult, încît am crezut că voi muri de dor.

Chance gemu.

– Şi tu mie. Hai, vino.

La bătaia uşii, au sărit amîndoi vinovaţi.

– Dragii mei, îi chemă Eva. Ştiu că sînteţi acolo. Ieşiţi, haide ieşiţi... oamenii au început să vorbească.

Beth crăpă uşa şi se încruntă la bunica ei.

– De cînd îţi pasă că oamenii vorbesc?

Femeia mai în vîrstă deveni rigidă.

– Nu-mi pasă dacă oamenii vorbesc despre mine. Ăsta este de fapt unul dintre motivele pentru care vreau să ieşi. Vreau să fac un anunţ.

Chance gemu din nou. Beth oftă. Şi-au părăsit cu reticenţă adăpostul. De cum au revenit în sală de expoziţie au văzut că, cu excepţia unui mic grup de prieteni şi a personalului galeriei, toată lumea a plecat. Dar cei care aşteptau au început să aplaude.

Chance roşi şi-şi ridică mîinile.

– Ei bine, o iubesc. Trebuia neapărat să stăm de vorbă.

După ce aplauzele au încetat, Eva se postă în mijlocul sălii.

– Vă rog, puţină atenţie. Am aflat tocmai acum, spuse ea cu înfloriturі dramatice, că eu am fost aleasă să joc rolul Monicăi în serialul *Park Place*. Sînteţi cu toţii invitaţi să sărbătorim la Malibu după vernisaj.

Uluită, Beth se întoarse spre bunica ei.

– Ce spui? Cînd s-a întîmplat?

Eva rîse.

– Imediat după ce ai plecat la vernisaj. Actriţa pe care au angajat-o, actriţă mai tînără, a căzut şi şi-a rupt piciorul şi nu poate juca. Astfel că... Eva se întrerupse pentru a impresiona şi mai mult. Aveţi în faţa voastră o stea de televiziune. Plec la New York mîine dimineaţă.

– O, Eva! Beth o îmbrăţişă. Mă bucur atît de mult pentru tine.

Eva dădu din umeri nonşalantă.

– Aşa cum am spus întotdeauna, trebuie numai să ai încredere în tine. Şi să-ţi urmezi îndemnul inimii.

În timp ce toată lumea o înconjură emoţionată pe bunica ei, Beth se retrase, cedîndu-i femeii mai în vîrstă scena. Întîlni privirea lui Chance. Zîmbind, el îi întinse mîna. Ea o luă şi degetele lor s-au înlănţuit.

– Te iubesc, îi şopti ea.

– Şi eu te iubesc. Vino aici. Apucîndu-i braţul o trase spre el.

Ea îşi lipi mîna de pieptul lui, simţind sub palmă bătăile egale ale inimii lui. Se uită la el şi-i zîmbi.

– Fără teamă.

El scutură solemn din cap.

– Fără teamă.

– De-acum înainte ne urmăm numai îndemnul inimii.

– Numai.

Ea îşi puse mîinile pe umerii lui.

– Ştii ceva?

– Ce? Îşi băgă degetele în părul ei, frecînd între ele firele mătăsoase.

– Cred că Eva mi-a furat spectacolul. Ceea ce... Ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor, Beth îşi lipi buzele de ale lui... ne permite să pornim... îi şopti la ureche... în alte aventuri.

– Ca de pildă? murmură el, mîngîind-o pe spate.

Ea suspină.

– Depozitul.

– Îmi place cum gîndeşti.

– Şi mie.

Rîzînd şi ţinîndu-se de mînă, şi-au început viaţa împreună.

EPILOG

Beth privi la scrisoarea din mînă, gura ei schițînd un zîmbet. Scrisoarea promitea tot felul de recompense, în funcție de răspunsul pe care-l va da la ceea ce se cerea.

– A sosit poşta?

Beth se întoarse şi-i zîmbi lui Chance care-şi băgase capul pe uşa atelierului.

– Desigur.

El trecu prin cameră, se aplecă şi o sărută pe creştet. Punîndu-i mîinile pe umeri, Chance aruncă o privire asupra hîrtiei pe care o ținea şi citi conținutul.

– O altă scrisoare-lanț?

– Da.

– Ei, nu? o tachină el. Cred că trag o fugă să cumpăr timbre.

Gînditoare, Beth îşi sprijini bărbia de degetul arătător.

– Hai să vedem: Data trecută cînd am primit una

de genul acesta, am aruncat-o şi mi-am găsit dragostea adevărată, personalitatea mea şi succesul profesional la care nici măcar n-am îndrăznit să visez vreodată.

Rîzînd, rupse scrisoarea în două şi o aruncă în coşul cu gunoi, apoi se întoarse către soţul ei.

– Şi nu vreau să fugi nicăieri.

– Nu?

– Nu. Beth scutură din cap şi zîmbi răutăcios. Tocmai în acest moment am nişte planuri cu tine.

Luîndu-l de mînă, îl conduse spre dormitorul lor unde şi-a pus în practică planul.

Sfîrşit